

Kỳ Thu

Editor: nguyetanh117

Cách tuần phủ tựa thơ

[D]Ween

CÁCH TUẦN PHỦ LỬA THÊ

Tác giả: Ký Thu

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh, xuyên không, sủng, 1x1, HE

Độ dài: 14 chương

Convert: ngọcquynh520

Edit: nguyetanh117

Beta: Liễu Diệp

Ebook: Smiley Su

Truyện được chia sẻ miễn phí và chính thức duy nhất tại
diendanlequydon.com

Giới thiệu

Phương pháp tuần phủ đen tối - Quản Nguyên Thiện lừa thế:

Điều 1: Yêu ai yêu cả đường đi, tích cực lôi kéo tiểu cữu tử và tiểu di tử⁽¹⁾.

1. em trai vợ và em gái vợ

Điều 2: Chăm chỉ chơi xấu, luôn luôn dính lấy, để cho nàng quen với sự tồn tại của hắn.

Điều 3: Trêu ghẹo, cợt bên này sờ bên kia, nhân cơ hội lừa về nhà!

Thực tế chia sẻ:

Do chịu không được tổ mẫu luôn muốn nhét người vào phòng hắn, không sợ cháu trai mình tinh tấn nhân vong⁽¹⁾.

1. quá sức mà chết

Hắn nhanh chóng xin Hoàng thượng chức vị tuần phủ, trốn đến Giang Nam điều tra tham ô để cho tai mình được thanh tỉnh.

Lại gặp được một nữ nhân giả dạng nam nhân bán tranh chữ kiếm tiền, quan niệm về học thức của nàng làm hắn vô cùng kinh ngạc.

Cũng không biết vì sao, hắn lại quan tâm tới nàng, việc có liên quan tới nàng đều muốn nhúng chân vào.

Biết nàng và trượng phu hòa ly, hấn lập tức hỗ trợ sắp xếp nàng và người thân ổn định.

Sau đó hấn hai ngày ba bữa chạy tới chỗ nàng, mặt dày mày dạn dạo quanh bên nàng.

Nhìn nàng vá áo cho mình, chuẩn bị ba bữa cơm thì cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Lại lúc không có việc gì liền cầm lấy bàn tay nhỏ, ôm lấy eo thon của nàng, để cho nàng quen “thân cận” với hấn hơn.

Rất không dễ dàng khiến nàng mở ra trái tim, đáp ứng làm vợ hấn.

Hấn lập tức phát thề một đời một kiếp chỉ hai người, bày tỏ cả đời này chỉ yêu mỗi mình nàng.

Nào biết được vừa mới dứt lời, thì có một nữ nhân không có mắt nói muốn cùng nàng chung chồng.

Lần này không ổn, tâm can tiểu bảo bối của hấn sẽ không vì vậy mà vứt bỏ hấn... chứ?

Ý kiến khác:

Nhớ kỹ, liệt nữ sợ triền lang, chỉ cần đặt tự tôn xuống, người sẽ là người thắng cuộc! (Quản Nguyên Thiện)

Mục lục

[Chương 1](#) [Chương 2](#)

[Chương 3](#) [Chương 4](#) [Chương 5](#)

[Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#) [Chương 9](#)

[Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#)

Chương 1

“Tại sao... tại sao lại phải bức bách ta đến như vậy, ta và người cùng chung phu quân, một thê một thiếp chung một chồng có gì không tốt? Huống hồ ta chưa bao giờ lấy thân phận chính thê mà áp bức người, tương lai con của người cũng sẽ được ghi dưới danh của ta, để cho nó trở thành con trai trưởng Đình gia, vì sao người vẫn không thể dung được ta?”

Thiếu phụ sắc mặt tiêu tụy nghiêm mặt, trên đầu chỉ có một cây trâm đơn giản cài trên búi tóc khô xơ, mái tóc của nàng vốn đen như mực vô cùng mềm mại, nhưng nay dù sống trong nhà cao cửa rộng lại dần héo khô, mất đi vẻ sáng bóng.

Hai gò má của nàng lõm xuống, hai má tái nhợt không sức sống, da thịt cũng thô ráp, hoàn toàn không có bộ dạng của nữ tử mười bảy, mười tám tuổi, bộ dạng tàn tạ như một bà già, hai mắt chứa lệ hiện lên vẻ tức giận, cùng với nỗi lo sợ không có chỗ dung thân, cuộc đời mình lại nằm trong tay kẻ khác, mà không có năng lực phản kháng.

Cho tới bây giờ, tín niệm của Cầu Hi Mai luôn là lấy phu làm trời, nàng tin tưởng chỉ cần làm tốt bốn phận, dù không thể được trượng phu yêu thích nhưng cũng có thể hết khổ.

Nào ngờ đâu trượng phu không phải là người tốt, hấn một lòng mền mộ biểu muội xinh đẹp, coi thê tử như không tồn tại, thậm chí vì biểu muội mà hừ thê, chỉ vì muốn đưa thiếp lên làm thê, mà nàng đang cản đường bọn họ.

Đây là lỗi của nàng sao?

Ông cố của nàng Cầu Bại Hải là công thần khai quốc, được phong là Hưng Xương Bá, vì được thịnh sủng nên gia nghiệp thịnh vượng, đáng lẽ phong hào chính là một điềm báo cho sự hưng thịnh, nào ngờ truyền đến

đời phụ thân nàng dòng chính chỉ có hai con trai, con nối dõi không vượng, người lớn tuổi dần dần mất đi, hướng dần đến suy bại.

Phụ thân nàng là con vợ kế trong phủ, kém trưởng tử là đại bá phụ mười mấy tuổi, đại bá phụ lấy vợ nhiều năm không có con, có một lần muốn cho phụ thân nàng tước vị, kéo dài vinh sủng, để đến khi sau trăm tuổi không hổ thẹn với tổ tiên.

Nhưng ngay khi đại bá phụ viết xong tấu gấp, chuẩn bị tấu chuyện kế thừa tước vị lên, lại chợt nghe tin đại bá mẫu có tin vui, cho nên việc đó bị gác lại, không nhắc tới.

Sau khi đại bá mẫu sinh được một con trai, chuyện chuyển tước vị cho phụ thân lập tức tan thành hư ảo, tình cảnh gia đình bọn họ trở nên xấu hổ.

Nhi tử còn nhỏ, hơn nữa đại bá phụ dần dần nhiều tuổi, sức khỏe yếu dần, e sợ tước vị bị thứ đệ tuổi tráng niên cướp mất, đại bá mẫu luôn chiều cố phụ thân giờ lại giựt dây phân ra ở riêng, chỉ để lại một tòa nhà cùng một ngàn lượng bạc.

Phụ thân vốn đợi để lập tước, bỏ lỡ khoa thi, không có công danh, khó có thể mưu sinh, may mắn được Vương đại học sĩ trong nội các tán thưởng, trở thành phụ tá dưới trướng, toàn gia mới có che chở, sống được mấy năm thoải mái.

Đáng tiếc mưa gió ập đến bất ngờ, đại bá phụ bị bệnh không lâu sau đó qua đời, tiếp đến không tới một năm, cha mẹ nàng vì ngoài ý muốn mà qua đời, nàng mang theo một đôi đệ, muội còn nhỏ tuổi bằng hoàng không nơi nương tựa, dùng mấy phân ngân lượng còn lại trong nhà lo hậu sự cho cha mẹ.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, tỷ đệ ba người đành phải quay lại Cầu phủ xin thu lưu, ai ngờ đại bá mẫu lòng dạ hẹp hòi lấy lý do đã sớm ra ở riêng mà cự tuyệt bọn họ, cũng tuyên bố Hưng Xương Bá không có loại thân

thích nghèo nàn như thế, muốn bọn họ từ đâu tới thì về lại nơi đó, đừng làm dơ bẩn Cầu gia, mang tới xui xẻo.

Đến đây, đường ra duy nhất của nàng là dựa vào mối hôn ước với Đinh gia, cũng chính là bằng hữu thân thiết của phụ thân - Đinh Vượng Hải.

Đinh Vượng Hải vốn là phú thương, người trong kinh giới thiệu kết bạn cùng phụ thân, hai nhà qua lại thân thiết, lại đính thân hai nhà, để cho nàng lúc vừa tròn một tuổi lập hôn ước cùng với Đinh Lập Hi lớn hơn nàng năm tuổi.

Đinh gia thu lưu ba tỷ đệ nàng, nàng cũng theo hôn ước gả cho Đinh Lập Hi, chỉ là không ngờ tới...

“A, những lời này hỏi thật buồn cười, dựa vào vẻ ngoài xuất sắc và thủ đoạn của ta, so với cổ nhân không có tài hoa, người có tư cách gì mà so sánh cùng ta, theo lời người nói ta nhất canh thừa của người còn phải khen người sao? Con ta chính là con vợ cả, không có khả năng thứ hai.”

“Người... người nói cái gì?” Sắc mặt Cầu Hi Mai lại trắng thêm vài phần, cắn môi đến chảy máu.

“Cái gì mà một thê một thiếp, ta không thèm, ta muốn chính là toàn bộ, thông phòng hay di nương một người cũng không có, nam nhân này là của ta, chỉ của một mình ta, không chia sẻ với bất cứ người nào, bao gồm cả người một hạ đường phụ không sinh được con.” Hồng Tuyết Bình cười lớn.

“Từ xưa đến nay, nam tử tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, người không chấp nhận được chuyện này, đó là ghen tị, phạm vào thất xuất...” Trọng phu của nàng lấy lý do nàng không thể sinh, cùng với tội danh ghen tị mà hưu nàng, lại bịa đặt cho nàng là bất hiếu đoạt đi danh hiệu chính thất của nàng, khiến nàng hai bàn tay trắng, lưng đeo đủ loại tội danh.

“Ha! Ngươi là đồ ngu vẫn không hiểu được, thất xuất chỉ để nhắm vào ngươi, là lý do để hưu ngươi, ta hiện tại là tân phu nhân của Đình gia, có nhi tử bên người, trượng phu và bà bà đều đứng về phía ta, có ai để ý tới sống chết của ngươi chứ?” Cho nên nàng ta tốt nhất nên cút xa ra, đỡ phải chướng mắt.

“Ngươi... các ngươi không thể đối xử với ta như vậy, ta không làm gì sai...” Một khi rời khỏi Đình phủ, vậy đệ đệ và muội muội của nàng phải làm sao đây?

“Sự tồn tại của ngươi đó là một sự sai lầm, cản đường của ta lại càng sai lầm, nhìn ngươi đáng thương như vậy ta không ngại nói cho ngươi biết một chuyện, lúc ngươi vừa mới gả tới không lâu đã bị thông phòng hạ hàn được, mấy năm qua liên tục ăn, chứng bệnh cung hàn của ngươi đã nặng đến mức không thể thụ thai được nữa rồi.”

Khi đó nàng đã nhìn trúng biểu ca, vị trí chính thất nàng nhất định phải đoạt lấy, khi biết được biểu tẩu bị hạ được lập tức thuận theo, một mặt khiến cho biểu tẩu không thể có thai, một mặt thông đồng cùng với biểu ca phong lưu tuần tú, nhờ mẫu bằng quý tử đá chính thất đi.

Quả nhiên, nàng đã thành công, được mẹ chồng yêu thích, tâm của biểu ca cũng đặt trên người nàng, lại sinh được con trai, ở trong Đình phủ này không phải là nàng có thể hô phong hoán vũ sao? Hiện giờ chỉ cần đá đi người cản đường, trong phủ này sẽ hoàn toàn do nàng quyết định rồi.

“Cái gì?” Nàng cuối cùng không sinh được con nữa rồi sao?

Mặt Cầu Hi Mai không còn chút máu, thân hình gầy yếu lung lay sắp đổ, gần như ngất đi, hai hàng nước mắt chảy dài trên má.

“Không có ngươi, không có những người khác, chỉ có ta và hấn, lật đổ triệt để quan niệm thê thiếp chung chồng trong miệng các ngươi, hấn chỉ có thể có mình ta, không thể có người khác, ta muốn một đời một kiếp chỉ hai người, nghe hiểu thì thông minh biến đi cho ta.”

Cầu Hi Mai đứng ở đình viện, nhìn ra xa, cảm giác như đang ở trong mộng, rõ ràng nàng đã chết, vừa mở mắt ra lại quay về lúc mới cưới Hồng Tuyết Bình chưa xuất hiện, Hồng Tuyết Bình... Nàng không khỏi nhớ lại những lời Hồng Tuyết Bình đã nói với nàng.

Câu nói “Một đời một kiếp chỉ hai người” đã khiến nàng chấn động, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ sẽ tâm đầu ý hợp với trượng phu, có thể tương kính như tân, tôn trọng lẫn nhau là tốt lắm rồi, nào dám hy vọng trượng phu phong lưu sẽ sống cùng mình nàng.

Nhưng không thể phủ nhận, câu nói của nữ nhân kia giống như đã gieo vào lòng nàng một hạt giống, trên quan niệm truyền thống lấy phu làm trời của nàng mọc rễ nảy mầm, ngày càng lớn khỏe, khiến cho nàng có cách nghĩ khác về hôn nhân.

Nếu như nàng nhớ không lầm, một năm sau khi nàng gả vào, Hồng Tuyết Bình lấy lý do dưỡng bệnh tới Đình phủ, mẫu thân của nàng ta còn cố ý gửi thư cho bà bà Lỗ thị, để thu nhận cháu gái bên ngoại sức khỏe yếu kém ở lại Giang Nam khí hậu tốt để dưỡng bệnh, cũng dặn dò phải đặc biệt chăm sóc, không thể để nàng ta chịu một chút ủy khuất.

Mà hiện giờ nàng mới gả qua cửa được một năm, nói cách khác Đình phủ lúc này cũng chưa có người tên Hồng Tuyết Bình này, nàng vẫn kịp chuẩn bị.

Không phải nàng không chấp nhận được Hồng Tuyết Bình, mà là Hồng Tuyết Bình không chấp nhận được nàng, vì vị trí chính thất mà không tiếc làm tổn thương người khác.

Chẳng qua là lần này không giống như trước nữa, nàng đã biết được tính tình âm độc của Hồng Tuyết Bình, nàng sẽ không ngây ngốc để bị lừa, xem nàng ta là tỷ muội tốt, đối xử thành thật với nàng ta, cả nam nhân trong mắt chỉ có biểu muội không có thê tử kia nàng cũng không cần, ai muốn thì cứ lấy đi.

Tuyết trắng xóa, dưới ánh mặt trời lại càng thêm chói mắt, vài bông hồng mai phá tuyết mà ra, trên tuyết trắng có những điểm đỏ tươi, giống như màu sơn mới ở đại môn.

Trong lúc hoảng hốt, dường như Cầu Hi Mai nhìn thấy tường cao màu xám bên ngoài và gốc cây hòe cao hơn mái hiên, từng đóa hoa hòe trắng tinh rơi xuống đỉnh đầu nàng, nàng dùng một sợi dây thừng thắt cổ bên ngoài cửa phủ, chấm dứt tuổi mười chín...

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ đang nhìn gì vậy, trên cây có chim nhỏ sao? Đại phu nói thân thể tỷ tỷ vẫn chưa khỏi hẳn, cần uống thuốc, không thể ra gió.”

Một bàn tay non nớt mềm mại kéo lấy váy dài màu lam của Cầu Hi Mai, nàng tỉnh lại từ trong đau buồn, nở nụ cười yếu ớt.

“Bà quản gia nhỏ, tỷ tỷ chẳng qua là ra ngoài một chút, nhìn muội xem, muội như tiểu quý đã tìm đến đây.” Cầu Hi Mai nhéo mũi muội muội Cầu Hi Lan, cầm tay muội muội quay về phòng.

“Tỷ tỷ không ngoan nên mới sinh bệnh, phải nghe lời, uống thuốc vô cùng đáng vô cùng khổ.”

Vừa nhắc đến uống thuốc, khuôn mặt của nam hài năm tuổi đi sau Cầu Hi Lan lập tức nhăn lại thành một nắm: “Không cần, không muốn uống thuốc.”

Chương 2

Cầu Hi Mai bật cười, diện mạo của Cầu Hi Trúc giống hệt Cầu Hi Lan, là hai tỷ đệ sinh đôi, hai người sinh cách nhau không tới một khắc, tỷ tỷ Cầu Hi Lan là quý linh tinh, thường dùng bộ dạng thiện lương đi bắt nạt người khác, mà đệ đệ Cầu Hi Trúc lại hồn nhiên lương thiện không cần giả vờ, bộ dạng ngơ ngác khiến người khác vừa nhìn đã thích, nhịn không được muốn xoa nắn đôi má của hắn.

Một người ranh mãnh, một người chân chất, tỷ đệ song sinh khiến người khác yêu thương không thôi, trong Đình phủ không ai không thương yêu hai đứa nhỏ, ngoại trừ Lỗ thị và Đình Lập Hi.

Nhất là Lỗ thị, do con dâu không có đồ cưới nên luôn canh cánh chuyện phải thu dưỡng người ngoài, trong lòng tức giận không có chỗ phát tiết, đành phải thỉnh thoảng tìm đến con dâu mới vào cửa trút giận, đôi từ cách này sang cách khác khiến người ta ngột ngạt.

Ví dụ như trước khi con trai thành hôn thì nhét mấy nha đầu bên cạnh đến hầu hạ, sau đó vừa thành hôn xong thì không cho uống canh tránh thai nữa, người nào có thai là được nâng lên làm di nương.

Lỗ thị xuất thân từ thương gia, không thích tiểu thư danh môn khuê các, bà cảm thấy cách hành xử, phong cách quý phái của Cầu Hi Mai là tới chèn ép bà, tiểu thư nhà quyền quý so với nữ nhi thương gia lời nói, cử chỉ khiếm nhã, bà bị rơi vào thế hạ phong, nếu không ra oai phủ đầu trước thì còn chờ đến khi con dâu cười trên đầu sao?

Trừ chuyện đó ra, đồ cưới của Cầu Hi Mai ít đến thăm thương, hoàn toàn không giúp được gì cho Đình phủ, khiến cho bà vô cùng bất mãn đối với con dâu không có tác dụng gì này.

Yêu ai yêu cả đường đi, hận hoa hận luôn cả chậu, Lỗ thị không vừa mắt con dâu, tất nhiên là đối với “cửa hồi môn” Cầu Hi Lan, Cầu Hi Trúc cũng không có hảo cảm gì, miễn cưỡng thu nhận là bận tâm thanh danh của trượng phu trên quan trường, nếu không đã sớm trở mặt đuổi người ra ngoài, không thể để người ngoài tiêu tốn gạo thóc nhà bà như thế.

“Tỷ tỷ không phải không ngoan nên sinh bệnh, mà là không cẩn thận bị phong hàn lại đúng lúc thân thể không tốt, lúc đó mới khiến bệnh tình thêm nặng, thiếu chút nữa là bệnh không dậy nổi.” May mắn là nàng chống đỡ được, không thua trong một âm mưu, nếu không... hậu quả thật khó lường trước được.

Vỗ về ầu ậ, khoe môi Cầu Hi Mai cười nhạt, khe nhếch môi, lộ ra vẻ bi thương, nuốt nước mắt vào trong.

Vừa mới tân hôn, nàng và Đinh Lập Hi dù chưa đến mức thâm tình, nhưng cũng có mấy phần ngọt ngào, mãi đến khi Hồng Tuyết Bình đến, vốn là cuộc sống phu thê có thể nói là hài hòa bắt đầu có khe hở, sinh ra biến hóa.

Lại qua một năm, Đinh Lập Hi muốn nạp Hồng Tuyết Bình làm thiếp, từ ngày đó thế giới của nàng thay đổi đến trời long đất lở, không được yên lành.

Hồng Tuyết Bình trên danh nghĩa là di nương, thật ra không khác gì bình thê, chi phí ăn mặc có thể so với chính thất, thậm chí là còn hơn cả nàng, hai đệ muội đi theo nàng cũng bị liên lụy theo, nhiều lần đều bị chèn ép.

Đợi đến khi Hồng Tuyết Bình có thai, Cầu Hi Mai mới sáng tỏ ủy khuất của nàng hoàn toàn là vì người nàng gả cho, nàng từng bước thoái nhượng chỉ đổi lại một tờ hưu thư vô tình.

Nóc nhà thủng còn gặp mưa suốt đêm, tai họa liên tiếp từng việc từng việc, bị đuổi ra khỏi phủ ba tỷ đệ không có chỗ ở, không có chỗ đi, chỉ có

thể ở lại một chỗ ngoài thành, tất nhiên là một sân viện bị vứt bỏ.

Khi Hồng Tuyết Bình hạ chỉ thị, Cầu Hi Mai bị buộc phải xuất phủ, trên người không có chút tiền nào, nàng vốn muốn tìm việc làm, không để cho đệ muội chịu đói, vậy mà lại đúng lúc ôn dịch xảy ra, cả tòa thành chết hơn một nửa, đệ muội cũng...

Nàng đột nhiên run lên, bàn tay trắng như ngọc hơi căng thẳng, nắm thành quyền.

Không, không có việc gì, lúc ấy nàng đánh bậy đánh bạ phôi dược, đã tìm ra phương thuốc giải trừ ôn dịch, lần này nàng sẽ chuẩn bị trước tất cả dược liệu khẩn cấp, không để cho hai đứa một lần nữa không chống đỡ được mà chết, bởi vì yếu ớt mà buông tay nhân gian.

Ác mộng như một cơn thủy triều xông lên, Cầu Hi Mai cố gắng áp chế bối rối trong lòng, nàng ôm lấy đệ và muội, cảm thụ sự ấm áp từ hai thân thể nho nhỏ, tự nói với chính mình là đáng vẻ gầy như que củi kia không phải là thật, bọn họ không tắt thở trong ngực nàng.

Khi Hi Lan, Hi Trúc mắc phải ôn dịch, nàng từng đến Đình phủ cầu xin giúp đỡ, nhưng Đình phủ từ chối ra tay, khiến cho đệ muội không được kịp thời chữa trị, tuy rằng cuối cùng nàng tìm trong đồng sách trung y của phụ thân lưu lại một sách thuốc trị được ôn dịch, cũng đã cho đệ muội uống thuốc, nhưng mà vẫn muộn một bước, tỷ đệ ba người phải vĩnh viễn chia lìa.

Nàng vì chuyện này mà bị đả kích rất lớn, vừa tuyệt vọng vừa hận Đình gia vô tình, sau đó nàng treo cổ trên cây hòe ngoài Đình phủ.

Không nghĩ tới tình lại, chính mình lại không chết, quay lại thời điểm nàng qua cửa ba tháng.

Nếu lúc ấy Đình phủ đồng ý bỏ ngân lượng, đệ muội không cần lo không cứu được, nhưng mà người nhà này...Thôi được, không nghĩ nữa, nghĩ nhiều chỉ tăng thêm phiền toái, nàng hiểu rõ tình cảnh của mình, không có nhà mẹ đẻ có thể dựa vào nhất định là người đáng bị vứt bỏ, không cần thương xót.

“May mắn tỷ tỷ không có việc gì, nếu không thì muội và Hi Trúc sẽ không khóc đến mù luôn, sẽ trở thành tiểu khát cái lưu lạc đầu đường.” Cầu Hi Lan sợ hãi khăn trương nắm lấy xiêm y của tỷ tỷ không buông tay, nàng nhớ đến lúc tỷ tỷ hôn mê gọi thế nào cũng không tỉnh, sắc mặt trắng bệch bộ dạng giống như lúc cha mẹ mất, sợ tới mức khóc cũng không khóc được.

“Vì sao phải làm tiểu khát cái, chúng ta không có cơm ăn sao?” Cầu Hi Trúc vẻ mặt ngây ngô thật thà chất phác, gặm miếng thịt dê đầu bếp Lý thăm cho.

Nhìn hai gương mặt nhỏ nhắn, nội tâm Cầu Hi Mai nháy mắt được tràn đầy, “Sau này tỷ tỷ sẽ bảo vệ hai đứa, tuyệt đối sẽ không để cho người khác khi dễ hai đứa, tỷ đệ chúng ta tuyệt đối sẽ không khoan dung cho bất kỳ ai.”

“Không khoan dung là có ý gì?” Cầu Hi Lan tâm tư tương đối linh hoạt cau mày, có chút bất an ngẩng đầu lên, nó hình như cảm thấy được điều gì đó không đúng.

Nó đã sớm hiểu được mình đang ăn nhờ ở đậu, người khác có cha mẹ yêu thương, nó chỉ có tỷ tỷ và đệ đệ.

“Cầu người không bằng cầu mình, chúng ta có tay có chân, phải dựa vào chính mình tìm một con đường sống, hiểu không?” Nàng không thể lại ngồi chờ chết, tùy ý người khác sắp đặt, Đình phủ không phải là chỗ mình có thể ở lâu dài, vị trí con dâu trưởng này ai muốn thì tự lấy đi, nàng từ bỏ.

Cầu Hi Mai hạ quyết tâm ở trong lòng, trước khi Hồng Tuyết Bình vào phủ, dù thế nào nàng nhất định phải rời khỏi Đình phủ, tuyệt đối không để

cho bọn họ có cơ hội hại nàng, nàng muốn rời xa nơi khiến người khác đau lòng và dơ bẩn này.

“Ừm! Muội nghe tỷ tỷ, tỷ tỷ muốn làm gì thì muội làm đó, cũng sẽ chăm sóc cho đệ đệ.” Cầu Hi Lan cái hiểu cái không gật đầu.

“Được, tỷ tỷ tin tưởng Hi Lan là đứa bé ngoan, nói được là làm được, đệ đệ có chỗ nào không biết thì muội phải chỉ cho đệ ấy.” Hai người là người thân duy nhất của nàng, nàng không thể mất đi bất kỳ ai.

“Tỷ tỷ, đệ mỗi ngày sẽ ăn ba chén cơm, rất nhanh sẽ lớn lên, sức lực mạnh hơn, giúp tỷ tỷ làm việc.” Cầu Hi Trúc không muốn làm người ngoài cuộc, nắm bàn tay nhỏ lại, hẳn phải giúp tỷ tỷ làm rất nhiều, rất nhiều chuyện.

“Hi Trúc của chúng ta sẽ là trụ cột gia đình, về sau muốn thi đỗ công danh, làm quan, tỷ tỷ đòi sau phải nhờ đệ nuôi rồi.”

“Được, ta nuôi tỷ tỷ, hai người đệ đều nuôi, nhưng mà phải đọc rất nhiều sách...” Tiểu Trọng Nguyên Lang bỗng nhiên buồn rầu, đọc sách quá thật mệt chết đi được, hùng tâm vạn trượng lập tức bị tiêu diệt một nửa.

Nhìn bộ dạng buồn phiền gãi đầu của hắn, Cầu Hi Mai không khỏi đỏ hốc mắt, đệ đệ đã năm tuổi, nên học lớp vỡ lòng, nhưng một nữ tử khuê phòng như nàng thì dạy cho đệ ấy được gì chứ? Nhiều lắm là dạy đệ ấy biết chữ, thi từ bình thường.

Thật ra từ nhỏ Cầu Hi Mai đã rất thông minh, đọc nhiều sách vở, lại thấu hiểu trung văn, Cầu phụ lúc còn sống từng nói nếu Cầu Hi Mai là nam nhi, nhất định có thể thay ông giành được Trọng Nguyên, đáng tiếc học vấn của nàng, sự hiểu biết của nàng lại chỉ có thể ở nhà dạy cho ấu đệ, không có chỗ phát huy, khiến cho phụ thân cảm khái vô cùng, dù sao từ xưa đều nói nữ tử vô tài mới là đức.

“Đại thiếu phu nhân, thuốc đã mang đến, nhân lúc còn nóng nên uống đi, để lạnh sẽ không còn công dụng.” Một nữ tử gương mặt tươi cười, hết sức ân cần bưng chén thuốc đi vào trong phòng.

Vừa thấy người đi vào là người hầu hạ bên người trượng phu Hạ Đông Hương, ý cười trong mắt Cầu Hi Mai lặn xuống, “Để xuống đi, lát nữa ta sẽ uống.”

“Chẳng lẽ đại thiếu phu nhân sợ đắng sao? Nô tỳ đã cho thêm đường vào đó, người uống sẽ không thấy đắng nữa.”

“Ta nói là đặt xuống ngươi nghe không hiểu sao? Chủ tử nói chuyện ngươi còn dám cãi lời sao!” Trước kia nàng dễ tính, cũng là vì các nàng ta, kết quả là khiến cho các nàng coi nàng như quả hồng mềm mà nắn, từ nay về sau nàng sẽ không để cho những hạ nhân này trèo lên đầu nàng nữa.

Hạ Đông Hương bị tiếng quát làm cho giật mình, thiếu chút nữa đánh đổ chén thuốc, “Vâng, nô tỳ không nên nhiều lời, thỉnh đại thiếu phu nhân trách phạt.”

“Đề thuốc lên bàn, ngươi đi xuống đi.” Đây là thuốc sao? Là độc hại người đi!

Đông Hương đặt bát thuốc lên bàn, cúi người lui ra ngoài, nàng ta vừa rời khỏi, ánh mắt Cầu Hi Mai chợt lóe, cầm lấy chén thuốc đổ ra ngoài cửa sổ.

Đinh Lập Hi có hai thông phòng, một người là hầu hạ bên người từ nhỏ Hạ Đông Hương, dung mạo nàng ta cũng được coi là xinh đẹp, năm mười bốn tuổi bị hấn thu vào, một người là một trong bốn đại nha hoàn bên cạnh Lỗ thị Thu Ý, đồng dạng cũng là một mỹ nhân hiếm thấy, ôn nhu uyển chuyển, khéo hiểu lòng người, là tri kỷ của hấn.

Hai người đều biết đại thiếu gia đã sớm có vị hôn thê đính thân từ nhỏ, cũng biết sớm muộn cũng có ngày có một đại thiếu phu nhân áp ở trên đầu, chẳng qua là các nàng đều có chỗ để dựa vào, đối với người được gọi là đại thiếu phu nhân không hề coi trọng, thậm chí có chút lẩn lút, khi dễ chủ tử.

Hai người toàn tâm toàn ý muốn sinh nhi tử đầu tiên, mặc dù chỉ là thứ, nhưng tôn tử đầu tiên, còn không phải sẽ được sủng ái sao? Huống chi, nếu đại thiếu phu nhân không sinh được nhi tử, gia nghiệp to lớn như Đinh phủ không phải là sẽ rơi vào tay hài tử các nàng sao, đến lúc đó là thứ hay chính cũng không quan trọng nữa.

Có lần kinh nguyệt của Cầu Hi Mai đến muộn mấy ngày, hai nha đầu thông phòng đều tưởng rằng nàng có thai, khi tin tức chưa lộ ra liền nổi lên ác tâm, nghĩ muốn hạ độc thủ khiến nàng mất đi cái thai này.

Vừa vặn khi đó nàng bị nhiễm phong hàn, ho khan không ngừng, tạo cơ hội cho Hạ Đông Hương, hạ hàn dược vào thuốc của nàng.

Sau vài lần uống thuốc Cầu Hi Mai tự nhiên có kinh nguyệt, thuốc phá thai khiến cho kinh nguyệt của nàng không dừng được, máu chảy nhiều, nàng nằm trên giường mấy ngày, thiếu chút nữa là vì mất máu mà chết.

Chương 3

Bởi vì sợ làm chết người, tra đến trên đầu nàng ta, Đông Hương đúng lúc thu tay lại, Cầu Hi Mai dạo một vòng ở quỹ môn quan chỉ còn một hơi, cố gắng vượt qua.

Cầu Hi Mai sống lại đúng vào lúc này, khi đó nàng bình tĩnh nhìn xuống kinh hãi, cân nhắc tình cảnh trước mắt.

Nàng nhớ rõ lúc bị hưu Hồng Tuyết Bình đã nói, có nha hoàn cho thêm mấy vị thuốc khác vào thang thuốc của nàng, bởi vậy dù nàng như bần nhão nằm ở trên giường, vẫn cố gắng xem người kia là ai.

Sau vài ngày quan sát, cuối cùng khiến nàng để ý tới mảnh khóc của Đông Hương, cũng nổi lên lòng phòng bị, mỗi lần Đông Hương bung thuốc tới nàng đều không uống một ngụm.

Quả nhiên, không uống thuốc Đông Hương nấu, bệnh của nàng ngược lại tốt lên rất nhiều, qua vài ngày đã có thể xuống giường, tác hại của hàn dược cũng đã được đại phu khác điều trị tốt hơn phân nửa, chỉ cần trong mùa đông không bị cảm lạnh hoặc bị ngâm nước, sau này vẫn có thể sinh con.

Cầu Hi Mai biết thời biết thế, nhân cơ hội này nói với bên ngoài rằng sức khỏe không tốt cần tĩnh dưỡng, chuyển ra khỏi chính phòng, ở tại một sân viện hẻo lánh là Thiên Nam Giác, nói là sợ âm ỉ, để lại hơn nửa số nha hoàn, bà tử ở trong viện cũ, nói tốt là để trông giữ một số vật riêng tư của nàng, trên thực tế là không muốn quá nhiều người biết chuyện, phá hỏng kế hoạch tiếp theo của nàng.

Thiên viện này có chỗ tốt là gần cửa sau, đi qua cửa thùy hoa⁽¹⁾ là tới.

1. cửa thủy hoa: Thủy hoa môn (cửa thủy hoa) là một loại cửa tương đối được coi trọng trong Tứ hợp viện, hình thức đẹp để giúp nó ngăn cách ngoại viện và nội thất của Tứ hợp viện.

Còn về vị phu quân mới cưới của nàng, tin tưởng rằng bên gối của hắn không hề tĩnh mịch, còn nhiều hồng nhan tri kỷ nguyện cùng hắn tham hoan mỗi đêm, ít đi một thê tử luôn thúc giục hắn vươn lên, nói không chừng hắn còn vui vẻ thoải mái hơn.

“Này...Ha ha, không phải bà già tôi đây tham tiền, người cũng biết việc trông cửa sau là một công việc nhỏ, không kiếm được gì béo bở, bà già này lén để người xuất phủ, nếu việc này bị phía trên tra ra, vậy thì cái mệnh già này cũng bỏ đi rồi.” Kim bà tử canh cửa rằng đã vàng khè, canh cửa không cho nàng ra.

Cầu Hi Mai hiểu rõ có cầu người ta thì phải thấp đi vài phần, cho dù là bà tử thấp kém này lời nói cũng không phải tốt đẹp gì, trước bán cho ba phần mặt mũi lại cho thêm chút lợi ích.

“Ta cũng không làm khó người khác, chỗ này có hai mươi văn tiền, cầm lấy đi mua bầu rượu, để thủ vệ canh đêm làm ấm người một chút.” Tay nhét hai mươi văn tiền qua tay bà tử kia.

“Ôi, đâu có gì, bà già này ngu gật, không có nhìn thấy ai ra vào, người già lớn tuổi luôn cảm thấy mệt mỏi, hai mắt đều hoa lên, ngay cả con mèo chạy qua trước mặt cũng không nhìn rõ lắm...”

Kim bà tử ngáp một cái, giả vờ buồn ngủ, ôm then cửa cao cỡ nửa người ngồi xuống tại chỗ, cả người tựa vào cạnh cửa ngáy khò.

Thấy vậy trong lòng nàng lập tức hiểu, không nói gì đeo giỏ trúc nặng trĩch lên lưng, một đôi giày nam đã phai màu bước qua cửa, quay đầu nhìn thoáng qua cửa sau đóng không kỹ.

Vì con đường sống mà bước ra bước đầu tiên vô cùng gian khổ, một cánh cửa đã đóng lại cả đời của nữ nhân.

Cải trang thành nam tử, Cầu Hi Mai đi tới khu chợ náo nhiệt nhất trong thành, quen thuộc lấy ra một cái bàn đi mượn mở một quầy hàng nhỏ, bày ra bút, mực, giấy, nghiên, treo một bức tranh chữ lên.

Thực tế chuyện này nàng đã làm mấy lần, giả vờ bị bệnh rồi chuồn ra ngoài bày quán. Nàng không có nghề nghiệp gì, cũng chỉ có thể vẽ vài bức tranh sơn thủy, viết vài chữ, tự mình cân nhắc bán lấy tiền, kiếm chút vốn riêng.

Vận khí của nàng không tồi, mấy bức tranh chữ bán khá tốt, không ít người chủ động hỏi tới, cũng dựa vào đó đặt trước mấy bức họa, có khi nàng cũng giúp việc viết thư, kiếm chút phí, vài lần như vậy cũng có thể kiếm hơn mấy trăm văn.

Duy nhất có điểm không tiện là nàng chỉ có thể làm được nhiều nhất là một hai canh giờ là phải thu quán, dù sao với thân phận trước mắt của nàng không nên xuất phủ lâu, nếu là bị một người trong phủ vô tình phát hiện nàng ra ngoài một mình, vậy kế hoạch của nàng sẽ bị chết chìm trong trứng nước.

“Tiểu ca, tranh của huynh thật tốt, có sông có núi, trên núi có một tòa chùa cổ, trong nước có một con thuyền nhỏ, ngay cả lão nhân không có kiến thức như ta cũng có thể nhìn ra đây là một bức họa tốt, nét vẽ của huynh cũng không thua gì đại sư cung đình đâu!” Đường như trong miếu còn có thể thấy mờ ảo chuông cổ, khiến cho người xem cảm thấy tĩnh tâm.

“Đa tạ lão trượng quá khen, kiếm một miếng ăn thôi, hai tay này của tôi vô dụng nhất, cầm không được vật nặng, chỉ có thể vẽ được vài nét, khiến cho người chê cười rồi.” Cầu Hi Mai lễ phép hành lễ, cử chỉ phóng khoáng.

Dù sao cũng xuất thân từ danh môn, nàng đọc nhiều sách, một quyển sách cũng có thể khiến nàng mất ăn mất ngủ đắm chìm trong đó, cầm kỳ có sư phụ dạy bảo, cũng có chút hiểu biết, mà thi họa lại là trời cho bẩm sinh,

phụ thân thường xuyên cầm tay chỉ dạy, nàng tay viết chữ tốt, cũng giỏi vẽ, mà nàng cũng sáng tạo ra một cách vẽ độc đáo, nếu không phải là nữ nhân nhất định sẽ tạo ra một thế hệ danh gia.

“Ai nha! Lão già ta không nói lời văn vẻ, tiểu ca vẽ thật sự rất tốt, ngay cả ta nhìn cũng muốn điểm chút mực giả bộ văn nhã, đáng tiếc ta là người bán chậu sứ bình sứ, một đồng chén lớn, chén nhỏ, đĩa bát, thật là tọc khí.” Một lão nhân tuổi chừng sáu mươi nhếch môi, hai cái răng cửa mất đi một.

“Xem người thổi phồng tôi như vậy khiến tôi vô cùng xấu hổ, không phải một nghề kiếm sống thôi sao, cũng giống như lão trượng vì sinh kế mà bôn ba, không lao lực thì đâu có được ngày lành.” Vì một bức vẽ được coi là tốt nhất, nàng ngày đêm không ngừng vẽ tranh, tranh hỏng nhiều vô cùng, thiếu chút nữa là vẽ đến gãy cả tay rồi.

Tự lực cánh sinh không dễ dàng, nàng hiện giờ phải tự mình mày mò, không ai dẫn bước mọi thứ đều khó khăn, nàng đến lúc này mới hiểu mưu sinh cũng là một bài học.

Khi mặt trời lên đỉnh đầu, Cầu Hi Mai bày quán tranh chữ dưới gốc cây đại thụ, nàng biết rõ đạo lý mọi người cùng kiếm lợi, khi quyết định bày quán đã có qua lại với những người bán hàng rong quanh mình, nhét đi mấy văn tiền, để bọn họ không làm khó nàng, gặp chuyện cũng có thể giúp đỡ một chút.

Nàng cũng biết thể lực của mình không có cách nào bán hàng ở dưới nắng lâu như mấy đại hán khác, vì vậy tự mình hiểu mình cho nên nàng chọn chỗ dưới gốc cây hơi khuất, tuy rằng ở đây không có nhiều người tới như ở trung tâm nhưng tốt ở chỗ có thể che mưa tránh gió, mưa đến cũng không vội thu quán, đủ thời gian để nàng thu dọn.

Nhìn nhóm người bán hàng rong cao giọng giao hàng, trên mặt nàng hiện lên vẻ buồn bã nhàn nhạt.

Nếu cha mẹ vẫn còn sống, nhìn nàng một thân nam trang ở trên đường bán hàng như vậy, không biết sẽ đau lòng biết bao, nữ nhi bảo bối luôn được hai người nâng trên tay sợ rơi hiện giờ lại trà trộn giữa phố phường, rốt cuộc không tìm thấy dáng vẻ mảnh mai và quý khí, nhiễm lên tục khí. Nhưng người muốn sống thì vẫn phải thỏa hiệp, nàng còn có đệ đệ và muội muội, dù khổ hơn nữa vẫn phải chịu, không thể ngã xuống.

“Tiểu ca, ta muốn một bức tranh “Trăng non hồ sen” để treo ở thư phòng, huynh có thể vẽ cho ta không?”

Một nam tử trung niên đầu đội khăn vấn đầu đứng ở trước sạp hỏi, nhìn áo ngoài nửa cũ nửa mới đoán rằng là tiên sinh trường tư thực, trên tay vẫn cầm một quyển sách.

“Lúc này ông cần luôn, hay là để qua hai ngày nữa đến lấy? Việc làm ăn tới cửa, giọng điệu của Cầu Hi Mai không siểm nịnh không kiêu ngạo, tự nhiên thoải mái.

“Có gì khác nhau sao?” Trên mặt nam tử hiện ra vẻ khó hiểu, cả người đều là khí chất văn nhân.

“Tiện tay múa bút thì có chút qua loa, nhưng chỉ cần thoải mái, mà tình hình lúc này khác với tâm tình lúc đêm khuya yên tĩnh, do đó mà bức tranh vẽ ra sẽ có hai phong cách khác nhau.” Nàng trải giấy Tuyên Thành ra, sau đó vẽ xuống.

Bóng đêm buông xuống hồ sen là một mảnh tối đen, vẽ đẹp ở ánh trăng朦胧 lung kia, tương phản qua mặt hồ sen, vài lá sen đứng thẳng rung động theo gió.

Trăng non hồ sen cần là ý cảnh, mà không phải là sen đen trong nước, dù sao trăng non không sáng rõ, không thể chiếu sáng toàn cảnh hồ sen, ngẫu nhiên một góc không rõ, nhìn như hồ sen lại mơ hồ, chỉ có tiếng côn trùng kêu, gió lạnh đánh úp tới, con người ở ban đêm đặc biệt dễ cảm thấy trống vắng, người đời đều say mình ta tỉnh.

“Ta không vội, tiểu ca miêu tả rất tinh tế... Hả? Huynh đây là...” Hai mắt trung niên nho nhã sáng lên, nhìn chằm chằm bức tranh đã được phác họa, rất vui mừng.

“Tôi không có tài năng gì, chỉ có thể tùy tình hình vẽ lên vài nét, đây là hồ không có sen, chỉ có vài lá sen sắp tàn làm đẹp, mưa đêm thu vội vàng, rơi trên lá sen cũng có một chút tư vị.”

“Đẹp, vẽ thật đẹp, lưu lại tàn sen nghe tiếng mưa rơi thật là một cảnh giới khiến người ta hướng tới! Ta sẽ chờ người vẽ xong bức họa này, phía trên viết thêm hai hàng thơ.” Hắc lấy ra một thỏi bạc mua.

“Vậy thỉnh tiên sinh chờ một chút, tôi vẽ thêm một chút màu sắc, hình ảnh sẽ càng sinh động hơn.”

Cầu Hi Mai vẽ mưa bụi Giang Nam, hạt mưa rơi trên lá sen, con chuồn chuồn đậu lên làm nghiêng cành lá, hạt mưa nhỏ như ngân châm, bay tán loạn, đánh rớt những giọt nước mưa, rơi vào mặt hồ. Sau đó nàng đề thơ ở phía trên, viết ra hai câu đối nữ nhân Giang Nam đa tình.

“Hay lắm: “Phong nguyệt không chỗ tìm, tự có thần tiên tới”, thần tiên cũng không chịu nổi muốn hạ phàm, thưởng thức cảnh đẹp mưa rơi trên lá sen.” Nam tử trung niên vô cùng tán dương nheo mắt nhìn, nửa là vui sướng, nửa là say mê.

Cầu Hi Mai cười cười, cuối cùng ghi tên ở cuối bức tranh, con dấu nho nhỏ hạ xuống, là hai chữ “Mai Hi”.

Khách nhân rời đi, nàng lấy đồ rửa bút từ giỏ trúc ra, rửa sạch bút vẽ rồi treo bút lên, đầu bút hướng xuống dưới, bỗng nhiên một bông tuyết nhỏ rơi xuống.

Ngẩng đầu, nhìn bầu trời một chút, khuôn mặt trắng như bạch ngọc khẽ giơ lên nụ cười yếu ớt, đôi mắt đen như mực tỏa ra sự vui mừng.

Họ gọi đây là tuyết rơi báo hiệu một năm bội thu, năm nay tuyết rơi đúng lúc, qua tháng chạp khai xuân, băng lạnh bắt đầu tan ra, mưa xuân kéo dài thành sông nhỏ, thấm vào đất đai và thóc lúa, mầm lúa xanh mướt, dân chúng sẽ có một năm được mùa.

Chỉ là, nàng nhớ rõ sang năm sẽ phát sinh một chuyện không tốt cho lắm, chẳng qua là việc đó không liên quan gì đến nàng, cũng không cần quá để ý, trên quan trường hàng năm đều có tệ nạn, chỉ có phía trên tra không ra, thói quen quan trường vẫn tồn tại, khó có thể trừ bỏ.

Phụ thân đã từng nói, thói quen của triều đình khó sửa nguyên nhân từ quan lại tham ô, quá nhiều người làm quan chỉ cầu bản thân có được quyền thế cùng tài phú, bỏ qua mong muốn của dân chúng, đây là thói quen tật xấu của con người, nếu như không hạ quyết tâm dứt khoát chỉnh đốn, sớm muộn gì cũng có ngày quốc gia bị ăn mòn.

Nhưng mà nàng chỉ là một nữ nhân, triều đình phân loạn cũng không liên quan đến nàng, việc cấp bách trước mắt là tích đủ tiền để sống yên ổn, trước mắt ổn định cho bản thân rồi nói tiếp, những chuyện khác nàng không quản được.

Một mảnh, hai mảnh, ba mảnh,... Tuyết rơi không lớn, cũng không làm người bị ướt, nhưng mà đối với Cầu Hi Mai vừa bệnh nặng mới khỏi mà nói, thân thể nàng không chịu được, nếu như lại bị phong hàn, chỉ sợ mạng nhỏ nàng cũng không còn nữa, có không ít người muốn nàng chết.

Kéo vạt áo che khí lạnh, tránh cho tuyết rơi vào áo, nàng nhìn trời tuyết rơi không có dấu hiệu dừng, cho dù là dưới gốc cây, tranh chữ treo trên cây vẫn có thể bị ướt, mặt giấy mỏng nếu như bị tuyết rơi vào, cả bức họa đều hỏng hết.

Để tránh buôn bán lỗ vốn, nàng tính thu quán, còn nhiều thời gian, không cần nóng vội, để tránh mất nhiều hơn được, lần tới vẽ nhiều thêm vài bức, viết nhiều thêm vài thiếp chữ là được, kiếm tiền từng ít từng ít mới không khiến người khác để ý.

Chương 4

Lúc Cầu Hi Mai vội vàng cuốn tranh chữ lại, ở một đầu chợ cách đó một khoảng xa có vài nam tử quần áo hoa mỹ đi tới, đi dạo chơi, thỉnh thoảng dừng lại hỏi hai câu, là kiểu người vừa không phải mua hàng vừa không phải xem hàng chỉ là nói chuyện phiếm, trên trán mang theo vài phần kiêu ngạo.

Nhìn ra được bọn họ không giống với dân chúng đi chợ bình thường, tuy rằng bọn họ cố gắng che đậy khí chất tao nhã quanh người, nhưng mà ngôn ngữ cử chỉ của bọn họ vẫn lộ ra khí thế bề trên, giống như huyện thái gia đi dạo trên phố, muốn khiêm tốn nhưng không thể khiêm tốn.

Nam tử ở giữa có khí chất thanh đậm, ôn nhu như ngọc, trên mặt treo lên nụ cười như ánh trăng dịu dàng chiếu xuống, hai mắt sâu thẳm, mũi cao ngất giống như được điêu khắc ra.

Chỉ là vừa mở miệng ra nói, những khí chất kia biến mất toàn bộ, phong cách ngênh ngang giống như các cậu ấm tiêu tiền như nước, vừa thấy liền biết là dạng dễ lừa gạt, khiến cho người ta cảm thấy không lừa hắn thì sẽ có lỗi với bản thân.

“Một lượng bạc có thể mua được mười cây quạt, quá là rẻ, sẽ không phải là hàng kém chất lượng chứ? Ta quạt một cái là rách luôn.” Thợ làm vô cùng kém, trình bày lộn xộn, keo dán thì không đều, cảnh trúc lộ ra ngoài cả một đoạn.

Mùa đông mua quạt, người này có bệnh, nhóm người qua đường cười nhạo trong lòng. Nhưng mà dưới trời mưa tuyết có người bán quạt thì lại càng kỳ quái, phải vào mùa xuân thì mới đúng mùa phát tài.

“Công tử đừng bịa chuyện nha, đây chính là hàng thật, tác phẩm của danh gia, mở ra đóng vào rất dễ dàng, tranh trên mặt quạt là danh sĩ vẽ lên,

có nước chảy qua cầu nhỏ, có tiểu thư bắt bướm, còn có đại hòa thượng niệm kinh, tiểu hòa thượng múc nước... Không sợ người xem không vừa mắt, chỉ sợ người nhìn hoa mắt.” Người bán hàng rong tận lực thổi phồng cây quạt nhà mình, mùa đông bán quạt là một ý tưởng mới.

Thật ra sạp của hắn không chỉ có quạt, còn có ô dù đủ loại, hỗn tạp không hợp với mùa vụ, giống như là mang ra bán tất cả những gì không dùng đến, người nào thấy thuận mắt thì mua, hắn chỉ cần kiếm ít tiền.

“Danh sĩ thật phong lưu, người nhìn ta có phong lưu không?” Quản Nguyên Thiện bày ra bộ dạng phong lưu nháy mắt ra hiệu, cầm lấy quạt quạt vài cái, gió thổi tóc đen bay loạn.

“Phong lưu, phong lưu, cây quạt này đi với công tử thật sự là vô cùng thích hợp, phong lưu phóng khoáng, nhóm đại thẩm, cô nương trên đường vừa nhìn thấy ngài đong đưa cây quạt tất cả liền e thẹn quay đầu cười, nhìn ngài khiến các nàng choáng váng đầu óc.” Hắn nói dối không chớp mắt, không chút xấu hổ.

“Ha! Ta cần các nàng nhìn làm gì, bản công tử đúng là xuất thân từ danh môn thế gia, từ nhỏ gia phong nghiêm cẩn, giữ mình trong sạch, người muốn gán cho ta tiếng phong lưu sao, tâm tư thật ác nha!” Hắn đặt quạt xuống, lắc đầu quả trách.

“Công tử, tiểu nhân chỉ là người bán quạt, ngài đừng dọa can đảm của tôi chạy mất chứ.” Người bán hàng rong vỗ ngực giả vờ bị kinh hách.

“Nhìn người vô dụng như vậy, không phải chỉ trêu đùa hai câu thôi sao, nếu thật sự là quan gia tới, không phải là người sẽ sợ đến mức tè ra quần chứ?” Quan địa phương là cha mẹ áo cơm của dân chúng, nếu làm tốt thì phúc Trạch vạn dân, ngược lại thì sẽ là tai họa đến tận con cháu, kiếm lời trên mồ hôi nước mắt của dân chúng.

“Giống như công tử nói, nhìn thấy quan lớn thì chân mềm nhũn, chẳng qua là nếu thật sự cho ta nhìn thấy quan lão gia, tám phần là run rẩy, nói

một câu cũng không xong.” Dân chúng nhỏ làm sao có thể gặp được quan lão gia, có thể nhìn thấy đội xe ngựa từ xa đã là tốt lắm rồi.

Hắn giống như vô ý đặt câu hỏi: “Chẳng lẽ quan ở trên không cần chính yêu dân, thanh liêm công bằng sao? Nếu thế thì người sợ cái gì, quan kiêu đó thì chỉ cần tiền mà thôi, nhét mấy thỏi bạc, đại lão gia cũng coi quan bào xung huynh gọi đệ với người.”

“Chắc chắc, phải tốn biết bao nhiêu bạc mới có thể ngồi ăn cùng quan lão gia, dù ta bán hết cả cái sạp này cũng không có được chân hầu việc ở nha môn đâu.” Chỉ có người có cách mới vào được, hắn thì cứ thành thật buôn bán, chỉ cầu bình an thôi.

“Người nói đại lão gia là người tham lam sao?” Quan Nguyên Thiện trong nháy mắt nhận thấy có chuyện.

Vừa nghe đến chuyện đại lão gia tham hay không tham, trên mặt người bán hàng rong lập tức hiện lên vẻ hốt hoảng, e sợ người khác nghe thấy: “Công tử cuối cùng là có mua quạt hay không, không mua thì đừng chặn trước sạp nữa, tiểu nhân vẫn còn phải nuôi gia đình! Đừng cản đường kiếm tiền của ta.”

Quan Nguyên Thiện bị đuổi ngó ra một phen, cười lớn đi sang sạp kế tiếp, cùng với người buôn vải tán gẫu về giá vải, cùng thương nhân buôn trà nói chuyện kim thuật có nặng hay không, lại chuyển người đến tán gẫu vài câu với đại nương bán son phấn, đi một chút ngừng một chút, vô cùng thoải mái.

Trong lời nói của hắn không thiếu nhắc tới quan viên địa phương, từ Bố Chính Sứ đến Tri Phủ, thậm chí là quan thất phẩm nhỏ nhoi, hắn đều hữu ý vô ý hỏi bọn họ về tác phong làm việc của quan viên, có áp bức nhân dân hay không, có oan khuất, hay là có lấy không thối cá của dân hay không.

“Đại nhân, quan viên vùng Giang Tô này xem như là thanh liêm...” Đi bên cạnh Quản Nguyên Thiện, nam nhân có hai chòm râu nói.

“Hừ! Cần thận lời nói.” Ý cười trên mặt Quản Nguyên Thiện không giảm chỉ liếc mắt nhìn một cái, đồng tử đen sâu thẳm, giống như bề ngoài hần không hề biết dân chúng khó khăn.

“Đại...Ách, Nhị công tử, một đường chúng ta đi vẫn không tra được có tệ nạn gì, khắp nơi vùng Giang Nam này yên bình, giàu có an khang, ngay cả người đánh cá cũng cười hề hề, nói rằng đầu năm thu hoạch tốt, câu được cá lớn.” Rõ ràng là khung cảnh an cư lạc nghiệp, người người không lo áo cơm, vui vẻ thoải mái, đám quan viên cai quản thích đáng.

“Bên ngoài gió êm sóng lặng, bên trong có thể là sóng ngầm mãnh liệt, Văn sư gia làm công việc sao chép văn thư trong thời gian lâu, sao lại trở nên cổ hủ như vậy? Người không nhìn thấy dân chúng vừa nghe thấy gặp quan lão gia vẻ mặt không phải là vui mừng khôn xiết, mà là vẻ mặt sợ hãi, lo lắng nhiều lời nhất định sẽ gặp tai họa, không dám nói thẳng sao.” Một nam tử khác trào phúng nói.

Ba năm làm quan tri huyện thanh liêm, mười vạn lượng bạc trắng, ngay cả quan thanh liêm nhất thì ba năm làm quan địa phương cả nhà cũng có được mười vạn lượng bạc, huống chi là người có lòng bất chính, bàn tay kia không biết dãi thế nào đâu! Không đổi cách nhét tiền vào túi, vậy thì làm quan có ý nghĩa gì.

Hơn nữa Giang Tô là tâm điểm giao lưu từ nam vào bắc, hàng thực phẩm đưa từ nam vào bắc, hàng hóa từ bắc đưa ra nam, bốn phía đường thủy xuyên suốt qua khắp nơi, không chỗ nào không nhờ đó mà đổi vận, có thể tưởng tượng lợi nhuận lớn thế nào, béo bở như vậy người thêm muốn không thiếu.

Đương nhiên khoản thu chênh lệch giá lương thực cùng thuế muối lại càng khiến người ta thêm đỏ mắt, dân chúng không thể tách rời muối và

gạo, đó là loại vật tư tiêu hao số lượng lớn, con số mấy tháng liên tiếp khá đáng để xem xét.

Mà một phần ba quốc khố được thu từ thuế ở Giang Nam cùng với Lương Quảng, dưới tình huống tích lũy lâu ngày, dân chúng nộp không ít tiền thuế, bởi vì thương nhân tập hợp lại nên nguồn tài nguyên cuộn cuộn tới, càng muốn sung túc thì càng có nhiều mưu toan về lợi ích, còn người nào hiểu được việc trên dưới quan phủ và thương nhân cầu kết có bao nhiêu nghiêm trọng.

“Mạc lão tam, người đừng nói chuyện chua như vậy, ta là nói Giang Nam là nơi phong cảnh đẹp, những thứ bản thủ ở đây thiếu một chuyện thì cũng không có gì khác, không nhất thiết vừa thấy hồ nước thì muốn lấy bùn, bỏ đi những thứ bản thủ, lúc đó muốn nhìn cũng không nhìn được cái gì.” Muốn bất động, im ắng chờ thời cơ, chớ để cá lớn trước mắt chuồn mất. Văn sư gia vỗ về chòm râu, vô cùng khinh thường liếc mắt nhìn Mạc Hiểu Sinh, hai người bọn họ thủy hỏa bất dung, vừa nhìn thấy mặt là muốn cãi nhau.

Mạc Hiểu Sinh dáng người cao lớn, đen thui, là được mài luyện trong gió táp mưa sa, khoảng chừng 24, 25 tuổi, cơ thể khỏe khoắn giống như đại hán phương bắc, một chút cũng không nhìn ra hẳn là người phương nam.

“Không khuấy động thì làm sao có cá xuất hiện, cá lớn chân chính đều là trốn ở chỗ tối, nước ao vẫn đục thì cá mới có thể bơi ra ngoài.” Vừa vịn cho bọn họ bắt lấy.

“Đục nước béo cò sao có thể để cho chúng ta mò được cá ta muốn, nói không chừng bứt dây động rừng, ngược lại bị cá cắn ngược lại một cái.” Làm việc phải làm từng bước, nóng vội không uống được canh nóng.

“Ta thấy gan làm việc lớn của người càng ngày càng nhỏ, vừa rời khỏi kinh thành thì biến thành rùa đen rụt đầu, lấy thân phận của chúng ta còn sợ mấy vây cá không dài ra sao?” Hồ nước dù có lớn, tung một lưới là có thể bắt hết một lượt.

Mạc Hiếu Sinh suy nghĩ đơn giản, quan lớn áp bức quan nhỏ, ép hắn nói ra một năm một mười tình hình thực tế, trước mặt quyền thế ai dám không nhận tội?

Nhưng hắn không cho rằng người đó chỉ nhờ vào xảo quyết, nếu có gan động tay động chân vào ngân lượng, chứng tỏ phía sau có người chống lưng, hơn nữa còn là một chỗ dựa vững chắc, mặc cho là ai cũng không dễ lay chuyển.

“Đại... Nhị công tử, Mạc lão tam này mồm to không giữ miệng, ta thấy sớm muộn hắn cũng sẽ để lộ tin tức, phá hỏng chuyện của chúng ta.” Người tâm không vững rất dễ sai lầm, ở đầu trận tuyến một chút gió thổi cũng sẽ loạn, nhìn thấy bóng dáng lập tức chém.

Văn nhân luôn cho rằng quân nhân ngu ngốc, với thân thủ của Mạc Hiếu Sinh trong mắt Văn sư gia lại là người thô kệch, quá xúc động không có đầu óc.

“Mạc tam ca, chúng ta nhìn lại xem, nơi này nước sâu không thấy đáy, chúng ta còn chưa bước đến bờ đâu!” Quản Nguyên Thiện cười tít mắt giăng hòa. Lúc hai người này tranh chấp, hắn vẫn như cũ nói chuyện với người khác, khuôn mặt tươi cười hiền lành dễ bắt nạt, đi bên này nói hai câu, sang bên kia nói đến cha mẹ, hắn thể hiện ra bộ dạng của một công tử không hiểu sự đời, chỉ đơn giản là vụng trộm xuất phủ ra ngoài chơi, chơi từ bên này sang bên kia, quen sống phóng túng, chính sự thì đừng tìm hắn, trong đầu hắn là rom rã không dùng được.

Nói thật, đúng là không có mấy người coi hắn là người đứng đắn để đối đãi, chỉ cho là một thiếu gia nào đó bị cha mẹ dạy hư đi rêu rao khắp nơi, ngoại trừ mấy người bên cạnh, không ai biết trong lòng hắn có tính toán, nói chuyện vui đùa đều có thâm ý.

“Hả! Nhị công tử tài trí hơn người cũng không nhìn ra manh mối?” Hắn cho rằng người tài ba ra tay, rất nhanh sẽ có kết luận, quay về kinh

phục mệnh.

Khóe môi hơi nhếch lên, Quản Nguyên Thiện như cười như không: “Ta là người, không phải thần, không phải là cho ta một sợi dây thì ta sẽ hái được quả đào, chúng ta vừa mới đến địa bàn của người ta, ngay cả mặt cũng còn chưa quen! Vậy thì sao biết được nơi đây rộng bao nhiêu.”

Cả một chuỗi dài không biết bao nhiêu dưa lớn dưa nhỏ, muốn hái được toàn bộ thì phải dùng nhiều lực, một lần dùng lực không kéo hết, đợi một thời gian dưa con dưa cháu lại lên, kéo không ngừng, dưa không ngừng lớn.

Lại nói không kéo ra được quan lớn, hái được mấy cây tỏi nhỏ thì có ích gì, chỉ cần còn lợi ích, muốn bồi dưỡng nhanh vượt có gì khó, dùng bạc đập ra là có.

“Chúng ta vẫn phải tiếp tục rảnh rỗi không có việc gì làm thế này sao? Đã đi cả buổi rồi.” Hỏi không ra nguyên nhân, Mạc Hiểu Sinh muốn tìm quán trà nghỉ chân, uống ngụm trà nóng loại bỏ cái lạnh, thời tiết quỷ quái này ai muốn lượn lờ ở bên ngoài.

“Đây là cẩn thận điều tra, tra xét dân tình, từ trong miệng của dân chúng biết được quan viên có ăn hối lộ trái pháp luật hay không.” Văn sư gia thở phà phò chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tức giận hăn không hiểu được dụng tâm của đại nhân.

Hắn phi một tiếng: “Vâng, ngài nói đúng, chẳng qua là mưa tuyết nhỏ sắp thành mưa tuyết lớn, tiểu thương trên đường còn ai không đi tránh tuyết? Ai còn mạo hiểm ra ngắm tuyết làm gì...Nhị công tử, tuyết rơi trên đầu người, còn...” làm gì?

Mạc Hiểu Sinh nói được nửa câu, hai mắt Quản Nguyên Thiện giống như nhìn thấy chuyện thú vị, bỏ lại phụ tá và Văn sư gia, cùng với hai tùy tùng Trường Sinh và Trường Hoan, bước nhanh tới phía hành lang dưới gốc cây.

“Ai nha! Cần thận ghế không chắc...!”

Vôn Cầu Hi Mai không có việc gì bỗng nhiên bị những lời này làm cho giật mình, đang thu tranh nàng quýnh lên, ngược lại bước hụt vào không khí, từ trên ghế đầu ngã xuống.

Nàng cho rằng không ngã dập mũi thì ít nhất cũng xước xát chân tay, quay về phủ phải tìm được lý do để che giấu, không để cho người khác phát hiện ra nàng lén làm chuyện mờ ám. Nàng vẫn chưa có đủ ngân lượng để thoát thân, không thể mất đi chỗ dựa là Đình phủ này.

Ai ngờ nàng không cảm thấy đau đớn, cả người ngã vào một người khác, từ kinh ngạc lấy lại bình tĩnh, đưa mắt nhìn lên, mắt hạnh của nàng chống lại một đôi mắt đen thẳm, nàng có chút ngẩn người, đầu óc nhất thời không nghĩ được gì.

Bỗng nhiên, nàng phát hiện đây là một nam tử rất cao, bên tai lập tức đỏ lên, hai gò má nóng rực, vừa hoảng sợ lại vội vàng đứng thẳng lên, ngón tay trắng nõn chỉnh lại đầu tóc, kéo cao vạt áo, sợ để lộ ra thân phận nữ nhân của mình.

Không hiểu sao lúc đỡ lấy người kia, một mùi hương của nữ tử bay vào mũi của Quản Nguyên Thiện, hẩn tinh tế khẽ ngửi, trong lòng hiểu rõ, bàn tay to đặt ở trên eo nhỏ như cành liễu, hẩn hơi ngẩn người rồi lập tức nhận ra người mình cứu là nữ nhân.

Lại nói, hẩn không hề ngạc nhiên, chẳng qua là chứng thực điều nghi ngờ của hẩn, thiếu niên bán tranh kia quá nhỏ, môi nhỏ đỏ thắm, đôi mắt giống như hồ nước trong veo, đẹp đến mức không gì sánh nổi.

“Đa tạ công tử đã giúp đỡ, Mai Hi xin cảm ơn.” Cầu Hi Mai không nhanh không chậm chấp tay thi lễ, thần thái ung dung.

Giọng nói thật là dễ nghe, trong trẻo êm tai, như trân châu rơi vào khay ngọc. “Không cần đa lễ, chỉ là tiện tay mà thôi, lần tới đừng đứng trên ghế cao như vậy, hãy để người khác giúp ngươi thu tranh lại.”

Nàng dè xuống hoảng hốt, tỏ vẻ bình tĩnh: “Tất cả mọi người đều có chuyện phải làm, việc gì phải làm phiền đến người khác.”

Nếu không phải là do hấn hô lớn, nàng sẽ bị giật mình sao. Cầu Hi Mai oán thầm trong lòng, mười ngón tay thon dài cuồn tranh lại.

“Lời này sai rồi, cùng là dân chúng kiếm ăn trên đường, vốn là hai bên nên ủng hộ nhau, mọi người đồng tâm thì mới có thể đưa tới nhiều khách hàng.” Quản Nguyên Thiện nhìn chằm chằm dung nhan của nàng, nhẹ giọng nói.

“Công tử nói cũng đúng, là ta nghĩ quá hẹp, người cùng làng xóm, ra ngoài giúp đỡ nhau, cùng nhau trông coi, bệnh tật chăm sóc nhau, nếu có thể hòa thuận như vậy, trợ giúp nhau, quả thật là chuyện tốt.”

“Ngươi vừa đọc một đoạn của Mạnh Tử đi.” Hấn vỗ tay cười.

Khẽ nhăn mày, sắc mặt Cầu Hi Mai thoáng dè dặt hạ giọng nói: “Công tử là người đọc sách, học thức uyên bác, ta múa rìu qua mắt thợ khiến người chê cười rồi.”

“Không, không, không, ngươi đừng xem nhẹ mình, ta cảm thấy ngươi cũng có hiểu biết, thông minh, là người lương thiện hiếm có, với tài hoa và tài trí của ngươi, ở Giang Tô này lại không vì triều đình góp sức, nha môn và huyện thái gia đều bị mù rồi sao?” Hấn ám chỉ quan viên Giang Tô không biết nhìn người, không có dùng người tài, nhận người thân không nhận người tài, ngu ngốc vô đạo.

“Mỗi người một chí, có người nói núi đẹp, có người nói nước tốt, có người thả câu bên khe suối không biết mệt, thiên hạ đâu cũng có người tài,

nếu người người vào triều làm quan, không người đong gạo, đo vải, như vậy thì loạn hết rồi.” Mỗi người một việc, việc ai nấy làm, an cư một góc.

“Ra ngoài đi dạo cũng có thể gặp được người có kiến thức như người, chỗ này của các người quả nhiên là người tốt, nước tốt, phong cảnh đẹp, nhưng mà có một chỗ không tốt, ta đến bến sông Tần Hoài muốn thuê một con thuyền hoa du hồ, rõ ràng đã đưa tiền còn bị người khác nhanh chân cướp mất, người lái thuyền cũng không trả lại tiền mà lại bắt nạt ta là người ngoài, nghe nói là quan không nhỏ, người nói xem người kia có ác hay không chứ.” Hần tỏ vẻ tức giận nói.

Sắc mặt Cầu Hi Mai vẫn như thường: “Chuyện này ta không rõ, với thân phận tiểu dân như ta đừng nói là gặp quan, ngay cả ca múa mừng cảnh thái bình ở thanh lâu Tần Hoài cũng chưa từng đi qua, công tử không ngại thì ở lại thêm mấy ngày, non sông tươi đẹp cũng không chạy mất, cảnh đẹp như vẽ, hợp với người có lòng, ca nữ ca hát, có thêm biết bao kiêu diễm.”

Hần gật đầu, nói tiếp: “Nhìn đường phố các người náo nhiệt thế này, chắc quan địa phương không ức hiếp đến dân chúng.” Cho dù là làm quan tốt cũng không thể không bị kêu than cái gì.

“Ít nhất ta cũng không thấy nhà ai mất bò tìm quan lão gia đòi, dù sao quan lão gia mở miệng ra đều là trong sạch, chuyện có hai mặt, mỗi người một ý.” Nàng không quan tâm nhiều như vậy, chỉ lo thân mình thôi.

Phụ thân của Đinh Lập Hi - Đinh Vượng Hải làm quan tri huyện ở huyện Bình Khê đã sáu năm chưa hề di chuyển, một lòng mong chờ có thể bò lên trên, mưu đồ thêm tài phú, vốn là phú thương tính tình của ông ta nham hiểm lại yêu tiền tài, mua chức quan rồi bước vào quan trường không ngừng dùng chức quyền vợ vét tài sản, tham ô ngân lượng, trọng tội khinh phán.

Đây là sau ba năm làm con dâu ở Đinh phủ Cầu Hi Mai mới biết được bí mật đó, khi đó Đinh Vượng Hải đã lên làm tri châu, hoàn toàn không còn để ý tới sống chết của con gái bằng hữu, khi Hồng Tuyết Bình gợi ý cũng

đồng ý với việc con trai hưu thê, hơn nữa còn ỷ vào lệnh quan bắt nàng rời phủ, không thể trì hoãn.

Chẳng qua hiện giờ quan trọng là phải góp đủ tiền rời khỏi phủ, nàng sẽ không nhiều chuyện để lộ việc đó ra ngoài, người Đình phủ có tốt hay xấu thì cũng không liên quan gì đến nàng, nàng chỉ muốn đặt mình ra ngoài, sớm ngày thoát được khỏi vùng lầy đó.

Nhìn nàng sắp xếp bút mực tranh vẽ đâu ra đấy, ánh mắt Quản Nguyên Thiện không tự giác rơi vào bức “Hỉ Thước đậu trên cành mai” mà nàng đang vẽ dở, bỗng nhiên thốt lên: “Ta mới mua một tòa nhà ở trong thành, phía Đông thành, là nhà cũ của Liễu gia, ta thấy người vẽ có chút phong cách của người xưa, không bằng người tới vẽ nhà cho ta, một bức một trăm lượng.

“Này...” Một bức một trăm lượng?

Không thẹn mà nói, nàng động tâm, vô cùng vui mừng được hần nhờ làm, Đình phủ cách thành Đông không xa, mất khoảng mấy phút, đó là với tốc độ đi bộ của nàng.

Nhưng mà nàng có chút chần chừ, không dám đáp ứng, tiến vào tòa nhà của người khác không thể sánh bằng ra ngoài Đình phủ, nàng tuy là nữ giả trang nam, nhưng vẫn bận tâm đến thanh danh, không thể xúc động mà nhận việc, cho dù nàng vô cùng cần khoản tiền kia.

“Trong nhà của ta có khoảng mười cái sân, cảnh trí không giống nhau, không nhất định phải vẽ toàn bộ, vẽ trước 7, 8 tấm xem thử, tiền công nhất định sẽ không bạc đãi người.” Hần lấy tiền dụ dỗ.

“Ngài nói thật?” Bảy, tám bức vẽ tương đương với bảy, tám trăm lượng bạc... Trong lòng Cầu Hi Mai sôi sục, giống như nhìn thấy ánh mặt trời.

“Người thấy ta giống như đang nói đùa sao? Ta không phải là nhiều tiền không có chỗ để.” Chỉ là không hiểu sao muốn nhìn nàng vẽ ra càng nhiều tranh đẹp, lưu lại cảnh đẹp bốn mùa.

“Được, thành giao, trước giao hai trăm lượng tiền đặt cọc!”

“Không phải là có nhiều tiền không có chỗ đặt? Nhị công tử, ta thấy ngài như là đánh mất đầu óc rồi, vừa đến Giang Nam không quen cái gì, bệnh đến đầu óc mơ hồ, vừa ra tay đã đặt cọc hai trăm lượng bạc, ngài thật sự là bệnh không nhẹ rồi!” Cung Tán Tài giống như trẻ con, không dùng bạc lúc cần dùng, tiện tay thì tung ra cả một nắm.

Vì không để cho người khác biết hắn đã đến Giang Nam, Quản Nguyên Thiện đặc biệt nhờ người gián tiếp mua một tòa nhà bốn viện để ở, nằm ở thành Đông cạnh trạm dịch, thuận tiện cho bọn họ trao đổi thông tin với kinh thành, cũng có thể ẩn giấu tung tích.

Bởi vì năm nay Quản Nguyên Thiện đã 23 tuổi, là con trai thứ hai dòng chính của Quản gia, phụ thân là Quản Tế Thế, ở trên quan trường vô cùng được trọng dụng, hắn tuổi còn trẻ mà giống như phụ thân là sủng thần của hoàng đế, cha con cùng làm quan trên triều. Theo lý hắn nên thành thân từ sớm, kiều thê mỹ thiếp bên người, nữ nhân thành đàn mới đúng, nhưng không biết sao hắn lại không theo bình thường, thiên kim của các đại thần trong triều, khuê nữ danh môn thế gia hắn đều không để vào mắt, chậm trễ đến giờ vẫn không có bóng hồng xinh đẹp nào làm bạn.

Ở Quản phủ có lão thái thái luôn thích gây phiền toái cho con cháu, đối với hôn sự của tôn tử lại càng nhiệt tình, trưởng tử đã thành hôn sinh được một trai một gái, hiện giờ bà rảnh rồi chỉ muốn tìm việc làm, một lòng tìm cho Quản Nguyên Thiện một tiểu thư môn đăng hộ đối, Quản Nguyên Thiện bị bức đến mức một không làm, hai không ngừng, dứt khoát chủ động xin ý chỉ của Hoàng đế, nhậm chức tuần phủ rời khỏi kinh thành, thay Hoàng đế điều tra tham ô, thuận tiện tránh khỏi việc bị bà nội bức hôn, đỡ phải gặp cảnh bà cháu đều không thoải mái.

Thân là Ngự Sử Giám Sát kiêm Tuần phủ Giang Tô, Quản Nguyên Thiện sau vài ngày đã xuống tới phía nam, nhưng đến Giang Nam hắn cũng không vào nha môn tuần phủ, hắn tính muốn lên tra xét trước xem có tội án, tệ nạn, tham ô gì hay không.

Nhưng bởi vì hắn không xuất hiện, chỉ đề Mạc Liêu Môn đến nha môn xử lý một số việc nhỏ, quan viên dưới quyền của hắn cũng không rõ Tuần phủ đại nhân có đến nhận chức hay không, trong lòng mọi người đều hoảng sợ, lo lắng đề phòng, e sợ công văn gửi lên bị bắt lỗi, sẽ đánh mất chức quan và lợi lộc vất vả nhiều năm mới có.

Từ Bộ Chính Sứ đến quan cửa phẩm nho nhỏ, trên dưới đất Giang Nam đều vô cùng chấn động, không có chỗ nào là không lo sợ thu liễm vài phần, cẩn thận đối đáp.

Mà vị Quản nhị thiếu có Hoàng đế che chở, mẫu thân dung túng, Quản Tế Thế chỉ có duy nhất một thê tử lại sợ vợ, cho nên không dám quản hắn, Quản lão phu nhân lại ở xa kinh thành, cứ như vậy hắn thoải mái sai cánh bay trên trời, bơi dưới biển, không người nào cản được hắn.

Kết quả là, quan viên lớn nhỏ vùng Giang Tô gặp xui xẻo, ban ngày không được thư thái, đêm ngủ không yên, trong đầu chỉ lo nhớ tới vị Tuần phủ đại nhân đang ở đâu, đang làm gì, có phải là đã nắm được cán chuôi của bọn họ hay không, có phải sắp mất cái mũ ô sa hay không...

“Ta không phải là muốn che dấu tai mắt của người khác sao, để cho họa sĩ vào phủ vẽ tranh, lúc này mới tỏ ra ta là một con cháu nhà giàu không học vấn không nghề nghiệp, nhà có của cải không chịu làm việc đàng hoàng, không có diện mạo lại không có nội hàm, người muốn lừa gạt ta mau tới.”

Quản Nguyên Thiện sao có thể trước mặt thân tín thừa nhận, hắn liếc mắt một cái lập tức nhận ra thiếu niên bán tranh kia thật ra là nữ nhân, thấy tài ăn nói của nàng gọn gàng, nhìn như hỏi cái gì cũng đều tránh nặng tìm nhẹ, là người có đầu óc thông minh, dựa vào lòng muốn tìm người tài mà

giữ lại, hơn nữa thư pháp của nàng vô cùng vừa ý hấn, bởi vậy tâm huyết dâng trào đặt hàng, ra giá muốn nàng tới vẽ tranh cho hấn, hấn sẽ từ đó mà khai thác thêm các sở trường của nàng.

Đối với việc nàng vừa mở miệng đã đòi hai trăm lượng bạc tiền đặt cọc, thật ra hấn cũng giật mình, chẳng qua là hấn tin tưởng con mắt nhìn người của mình, hai trăm lượng là đáng giá, sẽ không phải bát nước đổ đi.

“Nhị công tử hy sinh thật nhiều nha! Lấy bạc đổi về một xú danh, may mà gia nghiệp của nhà ngươi không chỉ lớn thôi, nếu không phải vậy ném mấy trăm lượng ra, ngươi không đau lòng, nhưng chúng ta đều cảm thấy khổ sở, bỗng lộc một năm của ta còn chưa đến ba trăm lượng.” Văn sư gia tỏ vẻ mặt thốn thức, vô cùng đau lòng vì những con cháu thế gia tiêu pha hoang phí, hai chòm râu đều sắp vênh lên rồi.

Quản Nguyên Thiện cười ngượng ngùng, hứa hẹn khi về kinh chắc chắn sẽ bồi thường, lúc này mới bình ổn được những người tức giận. “Bên Nguu Vô Vi có tin tức gì không? Ta để hấn thỉnh thoảng tới lượn hai vòng ở nha môn tuần phủ, không ai tìm hấn làm quen sao?”

Nguu Vô Vi là người hấn bổ nhiệm là điển sử (?), chuyên xử lý hình án và truy bắt phạm nhân, cách hỏi cung luôn được đổi mới, rất giỏi trong việc thẩm vấn.

Nhược điểm duy nhất của hấn là thích rượu như mạng, một khi đã uống thì không uống đến say thì sẽ không dừng, một khi say thì cũng như người chết, gọi thế nào cũng không tỉnh, động đất lũ lụt hấn vẫn như chết, cái trán trơn bóng của hấn là hậu quả sau một lần bị bằng hữu dạy dỗ.

Nhưng mà vô cùng kỳ lạ, mặc kệ là đêm hôm trước hấn uống nhiều đến mức say bất tỉnh thì đến sáng hôm sau gà gáy hấn sẽ tỉnh, hai mắt tỉnh táo, không hề có một chút dấu hiệu nào là vừa say rượu.

Điển sử rất nhỏ, không có phẩm giai, cho nên hấn bị “lưu đày” đến nha môn tuần phủ làm nội ứng, trước tiên tra rõ trong nha môn tiểu quan, tiểu

lại là người của ai, tìm ra từng quan hệ trong đó, từ đó hướng lên trên để điều tra, tìm cho ra người đứng đằng sau.

Dùng được thì lưu lại dùng, có thể lợi dụng thì lưu lại tên, sau này tìm hiểu nguồn gốc lại xử trí tiếp, một người cũng không chạy được.

Văn sư gia lắc đầu: “Còn chưa thăm dò được hướng đi của Tuấn phủ đại nhân, ai dám hành động thiếu suy nghĩ, đám người kia trong lòng có quỷ còn đang phải xem chừng, không dễ dàng ra tay.” Không người nào muốn làm chim đầu đàn, xung phong đi đầu, người đi đầu sẽ chịu xui xẻo.

“Vậy thì từ phía sau đẩy họ một cái, làm cho bọn họ động.” Dịch không động, ta không động, vậy thì án tham ô còn gì là thú vị nữa.

“Ý của Nhị công tử là...?” Mạc Hiểu Sinh thích nhất là động thủ, vung tay vung chân tính đánh một trận, nếu không được hoạt động thì xương cốt của hắn sắp mọc meo lên rồi.

“Để hắn nhận hối lộ.”

“Sao?” Hắn không nghe làm chứ!

Không chỉ có mình Mạc Hiểu Sinh kinh ngạc, vẻ mặt của mấy phụ tá khác cũng mờ mịt, khó hiểu, đến đây là tìm hiểu chuyện quan kinh thành nhận hối lộ sao lại ngược lại thành nhân vật quan trọng thu hối lộ rồi.

“Không cùng đám người đó thông đồng làm bậy thì sao biết được người nào có liên quan trong đó, người nào vô tội bị liên lụy, ai tham ít, ai tham nhiều, có vài sổ sách nằm trong tay ai, tra rõ từng đoạn từng đoạn, cho đến khi tất cả đều rõ ràng.” Sâu một trong triều nên sớm được thanh trừ.

“A, để cho lão Ngưu tham ô so với muốn mạng của hắn còn khó hơn, người như hắn từ trong ra ngoài đều ngay thẳng chính trực.” Bảo người

chính trực đi tham ô tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng, khẳng định là còn khó hơn lên trời.

“Cho nên ta để Thành Tú đi giúp hẩn.” Thành Tú là người quản lý tài chính cùng chép lại sổ sách.

“Cái gì, lão hồ ly kia?” Tên ấy dựa vào một cây bút cũng có thể giết người một cách vô hình.

“Thành Tú gian xảo cùng Ngưu Vô Vi cương trực, để cho hai người không hợp nhau đi khuấy động một vùng nước.” Quấy cho bọn họ càng thêm mơ hồ, không thể hiểu được dụng ý chân chính của hẩn.

Quản Nguyên Thiện nheo mắt cười lạnh, khoe miệng thoáng hiện ra lãnh ý lạnh thấu xương.

Tham ô ở Giang Tô chẳng qua chỉ là một góc tệ nạn, phải nhìn ra xa hơn con cộp ở kinh thành, muốn động vào gốc rễ đầu tiên phải chặt đi tay chân, khiến cho nó tứ cố vô thân, môn sinh, cấp dưới đều không thể cứu viện, cuối cùng không thể làm gì khác mà lột bỏ mặt nạ, quỳ xuống chống đất nhận tội.

Quản Nguyên Thiện đều đã định trước mọi việc, từng bước từng bước tiến hành theo kế hoạch của hẩn bày ra, chỉ có duy nhất chuyện hẩn không ngờ tới là biến số Cầu Hi Mai.

©[Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

“Hi Mai, bệnh của nàng còn chưa khỏi hẩn sao? Là lang băm ở đâu vậy, chữa lâu như vậy mà bệnh của nàng vẫn chưa khỏi, ta đi tìm hẩn tính sổ!” Lúc mới tân hôn Đinh Lập Hi còn chưa chán dáng người mềm mại của thê tử, mong chờ có thể cùng nàng sung sướng mấy lần, khiến cho nàng yếu đuối vô lực nằm dưới người của hẩn.

Hắn không nhìn thấy đáy mắt của thê tử lóe lên sự chán ghét, chỉ quan tâm đến thê tử có thể ngủ cùng giường với hắn hay không, để cho hắn được nếm thử tư vị mất hồn của thức ăn tươi ngon, nàng bệnh hơn một tháng, hắn sắp không còn kiên nhẫn để đợi nữa rồi.

Còn về Đông Hương, Thu Ý hắn đã sớm chơi chán rồi, bàn tay dâm loạn của hắn đã với tới nha hoàn hầu hạ bên người thê tử, Cầu Hi Mai từ nhà mẹ để mang theo hai nha hoàn hồi môn, một trong hai người là Âu Hồng đã là người của hắn.

Âu Hồng còn trộm vui mừng, cho rằng thần không biết quỷ không hay, chờ mong có thai thì sẽ có thân phận di nương, đáng tiếc việc nàng ta phản bội đã sớm rơi vào trong mắt Cầu Hi Mai, nàng biết rõ kết cục của Âu Hồng, Âu Hồng không có thai, càng không thể lên làm di nương, sau khi Hồng Tuyết Bình bước vào Đình phủ, nàng ta sẽ là nha hoàn đầu tiên bị đánh chết.

Mà nàng tuyệt đối không thông cảm cho nàng ta, tất cả đều do nàng ta gieo gió gặt bão, nếu không phải là có tâm tư không nên có, nàng ta ít nhất còn có thể giống như Thanh Miêu giả cho quân gia ở thôn trang.

Thanh Miêu, một nha hoàn khác của nàng, mặc dù trung thành nhưng hay bị xúi giục, nhiều lần bị người khác giật dây thiếu chút nữa hại đến Hi Lan, Hi Trúc, cuối cùng bị nàng lấy lý do lập gia đình đuổi ra ngoài.

Chẳng qua là lúc này hai nàng vẫn là đại nha hoàn nhất đẳng bên người nàng, hầu hạ sinh hoạt thường ngày và ăn uống của nàng, là hai đại phiên toái bên người.

Bởi vì Âu Hồng và Thanh Miêu thường hầu hạ hai bên, cho nên Cầu Hi Mai muốn giả bệnh thật ra vô cùng khó khăn, vài lần thiếu chút nữa bị lộ, không kịp nằm trên giường giả vờ làm người bệnh gầy yếu, việc nàng lén ra ngoài bán tranh ngày càng khó, phải nghĩ được cách tách được hai nàng ấy ra.

“Khụ khụ... Là do sức khỏe của thiếp không tốt, một khi bị cảm lạnh sẽ không chịu được, không trách đại phu được, Mã đại phu rất dễ tâm kê đơn, ta vừa uống xong, ngực cũng bớt khó chịu hơn nhiều rồi.” Nàng giả vờ ho vài cái, ho đến mức đỏ cả mặt lên.

“Khi nàng vừa tới rõ ràng không có tật xấu này, thân thể tốt đến mức có thể thức trắng đêm không ngủ chăm sóc đệ đệ bị sốt, tại sao sau khi thành thân lại thành thế này?” Sớm biết nàng yếu ớt như thế vậy thì đã không cưới, cưới rồi cũng không thể dựa vào, chiếm vị trí chính thê lại còn không thể khai chi tán diệp, đối với tiền đồ của hãn cũng không giúp gì được.

“Việc này biết nói sao được, thiếp cũng không muốn như vậy, nhưng mà bệnh tới không phải do người quyết định.” Cầu Hi Mai “suy yếu” che miệng ho, dung nhan tiều tụy: “Vì bệnh mà thiếp không quan tâm được phu quân, thiếu người ở cạnh giúp người thêm cơm thêm áo, thiếp tự biết phụ đức của mình có phần thiếu xót, chỉ bằng đưa Ấu Hồng cho người, để ban đêm có người hầu hạ người.”

“Ấu Hồng a...” Hãn có vẻ không quá tình nguyện, vụng trộm thì vô cùng kích thích, nếu như để bên người thì sẽ không còn thú vị như vậy nữa.

So với Đinh Lập Hi đang nhú mày, Ấu Hồng một thân quần áo hồng đứng bên cạnh lại đang vui mừng đến mức cười không thấy mắt, lập tức chỉnh lại váy, khẽ sờ trâm bạc trên đầu, mặt mày hớn hở, vô cùng đắc ý, bình thường khúm núm giờ thì kiêu ngạo nâng cằm hướng lên trời.

Nàng ta còn không biết đại thiếu phu nhân ban tặng khiến cho nàng ta đắc tội với Đông Hương và Thu Ý, sau này hai nàng sẽ bắt tay với nhau, nàng ta sẽ khổ không chịu được, quay đầu muốn cầu xin chủ tử thu nhận thì đã không còn kịp nữa rồi, nhưng những việc đó để sau này nói: “Tướng công, để cho Ấu Hồng thay thiếp thân chiếu cố sinh hoạt ăn uống thường ngày của người, khi sức khỏe của thiếp tốt hơn sẽ tự mình hầu hạ người.” Đôi mắt đẹp của nàng khẽ hạ xuống, nhẹ giọng nói, yếu đuối đáng thương khiến cho tim hãn đập thình thịch.

Làm phu thê với nhau ba năm, Cầu Hi Mai còn không hiểu được tính tình của trượng phu sao? Nàng học theo Hồng Tuyết Bình làm nũng, khéo mắt như có như không quyến rũ, giả bộ e lệ, quả nhiên Đinh Lập Hi lập tức buông đao đầu hàng.

“Được, được, vi phu chờ nàng, nàng tĩnh dưỡng cho tốt, đừng để cảm lạnh nữa.”

Vừa quay đầu lại, vẻ mặt từ tình nồng ý mật đối với thê tử lập tức đổi thành khẩu khí mất kiên nhẫn: “Còn không đi, thiếu phu nhân còn đang bị bệnh, không được khiến cho nàng ấy tức giận.”

Ấu Hồng vẫn đang chìm đắm trong việc được ra ngoài nên không phát hiện là điều gì khác, hành lễ với Cầu Hi Mai, vui mừng đi theo Đinh Lập Hi, ngay cả tỷ muội thân thiết là Thanh Miêu cũng không nhìn lấy một cái, tự cho rằng bám được cành cao hơn người khác, đối với bằng hữu cùng nói cùng cười ngày xưa hiện giờ trong lòng lại có sự khinh thường.

Điều này khiến cho Thanh Miêu thẳng tính cảm thấy khổ sở, hai mắt đỏ lên, không dám tin Ấu Hồng lại trở thành như vậy.

Nhưng là tính người không đoán trước được, ai rồi cũng sẽ thay đổi, ngăn không được.

“Thanh Miêu, trong ngăn tủ của ta có một tấm gấm Tuyết Thanh, ngươi lấy đi may váy đi.” Thanh Miêu có thể hầu hạ nàng không nhiều lắm, trước khi rời khỏi phủ nàng sẽ thu xếp tốt cho nàng ấy.

Trong túi có ngân phiếu hai trăm lượng, Cầu Hi Mai có chút lo lắng về việc hòa ly, nàng thầm nghĩ nên dùng cách gì để rời đi, nên chuẩn bị nhà ở bên ngoài trước, hay là nên cất ngân lượng kiếm được thật kỹ, chờ đến khi thành công thoát thân ra ngoài lại làm nữ hộ, để cho đệ muội yên tâm có một mái nhà?

“Thật sự là cho nô tỳ sao?” Thanh Miêu vô cùng vui mừng.

“Cầm đi đi, người cũng nên chú ý đến ăn mặc của mình, qua năm đã là mười bảy rồi, nên tìm nhà chồng thôi.” Tư sắc của nàng ấy không tồi, nên việc gả đi không khó.

“Đại thiếu phu nhân...” Nàng ta xấu hổ đỏ mặt, ôm tấm vải dệt rời đi.

Nói đến chuyện hôn nhân, Cầu Hi Mai cười khổ khi nhớ lại mình cũng đã từng hi vọng về một cái kết đẹp, nhìn bóng lưng của Thanh Miêu đi xa, nàng chỉ mong người ngốc có phúc của ngốc, chủ tớ ba người có một người có chỗ dừng chân tốt.

“Được rồi, hai tiểu quý các người còn không đi vào, trốn ở bên cửa lén lút nhìn cái gì?” Hai cái đầu nhỏ lúc ló ra lúc rút lại, làm như nàng không nhìn thấy vậy.

Nghe nàng nói vậy, hai bóng dáng chạy như bay vào nhà.

“Tỷ tỷ, muội có giỏi không có giỏi không? Là muội quân lấy người kia hỏi đông hỏi tây, nên hấn mới không phát hiện tỷ không có nhà.”

Vẻ mặt Cầu Hi Lan kiêu ngạo tranh công.

Cầu Hi Trúc không cam lòng cướp lời: “Còn có đệ, còn có đệ, nhị tỷ bảo đệ giả vờ đau bụng, chúng ta không để tỷ phụ đến đây.”

Tỷ phụ... không lâu nữa sẽ không còn nữa rồi, nàng khẽ nói trong lòng: “May là có hai đứa giúp tỷ, nếu không tỷ bị lộ mất rồi.”

Nàng bị dọa một phen, thiếu chút nữa là bị phát hiện, bị người ta bắt ngay tại trận, nhớ tới kết cục nếu bị phát hiện, lưng của nàng đã ướt đầm

mồ hôi.

“Tỷ tỷ, sau này muối sẽ cùng tỷ ra ngoài, miệng muối ngọt thế này, nói lời dễ nghe sẽ giúp tỷ bán được tranh.”

Cầu Hi Lan nhu thuận giúp tỷ tỷ lau mồ hôi.

“Đệ cũng phải đi, đệ cũng đi, đệ có sức lực, thay tỷ tỷ mang giỏ trúc.” Cầu Hi Trúc không muốn bị bỏ lại sau cao giọng nói.

Nhìn đệ đệ và muối muối còn nhỏ đã hiểu chuyện, hai mắt Cầu Hi Mai nóng lên: “Được, có cơ hội tỷ tỷ sẽ mang hai đứa đi dạo...”

Chương 5

Nhà cũ của Liễu gia ở thành Đông, nàng nhớ rõ là từ giếng nhỏ (dùng chung) ở phía bắc đi về phía tây, qua đường Bình Dương, sau đó là nhà Ngô bá làm thợ rèn... A! Tìm được rồi.

Nắm chặt quai rương đựng bút giấy, sắc mặt Cầu Hi Mai có chút căng thẳng chỉnh lại đầu tóc quần áo, sờ xem đai ngọc cột tóc có bị lệch hay không, nàng nhìn lại bản thân từ trên xuống dưới, chắc chắn không để lộ ra thân phận nữ nhân, lúc này mới ưỡn ngực hít một hơi thật sâu, tiến lên gõ cửa.

Một mình đến đây vẽ tranh, nói không sợ là gạt người, nhưng nghĩ đến gương mặt trắng trẻo của đệ đệ và muội muội, dũng khí của nàng liền lớn hơn, toàn bộ bản khoản so với hai đứa nhỏ đều không thể bằng, bọn họ mới là quan trọng nhất.

“Ai vậy? Mới sáng sớm đã đến làm phiền người khác rồi.” Nàng ngẩng đầu nhìn mặt trời, giờ Thìn cũng không phải là sớm, giờ Mão vào triều mới gọi là sớm.

Cầu Hi Mai không muốn tranh cãi, trầm ồ vái chào người gác cổng, thần sắc tự nhiên nói: “Tại hạ họ Mai, đặc biệt tới vẽ tranh cho chủ nhà.”

“Họ Mai gì, chưa từng nghe qua...” Người gác cổng trẻ tuổi hai mắt còn đang nhập nhèm đột nhiên giật thót mình, thái độ trở nên cung kính giống như một người khác, hai tay xoa vào nhau nịnh nọt: “Ai nha! Là Mai họa sĩ, gia chủ nhà tôi đã chờ ngài lâu rồi, mời mau tiến vào, tiểu nhân giúp người cầm đồ...”

Không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá tức trộm cắp. Trong đầu Cầu Hi Mai rất nhanh hiện lên những lời này: “Không cần, cảm ơn ý tốt của người, tại hạ không có thói quen để người khác đụng vào đồ của mình.”

Từ khi bị bỏ hờn dục trong thang thuốc, thức ăn, quần áo cũng phát hiện có người cố ý bỏ vào, kể cả người cùng sống cùng dưới một mái hiên thỉnh thoảng cũng ngáng chân, ám hạ độc thủ, Cầu Hi Mai đối với người khác đều ôm ba phần nghi ngờ.

Không phải tất cả mọi người đều có tâm tư độc ác, nhưng cẩn thận vẫn hơn, kinh nghiệm của nàng quá ít, nên phải cảnh giác đối với mọi chuyện, người có gánh nặng gia đình thì không thể lơ là được, mọi việc nàng làm đều phải nghĩ đến đệ đệ và muội muội, nàng tốt thì chúng nó mới có một tương lai tốt, mỗi bước đi của nàng đều không thể đi sai, nó liên quan đến ba mạng người.

Cũng là sau khi sống lại nàng mới đặc biệt cẩn thận đối với những người xung quanh mình, để tránh bị người khác hại mà không biết, đồ bên người của nàng đều cố gắng không cho người khác đụng vào, để ý đến nhiều việc xung quanh thì sẽ nhiều thêm một cơ hội sống, nàng không thể phạm sai lầm một lần nữa, nàng không có cách nào đối mặt với những đả kích như trước nữa.

Hi Lan, Hi Trúc, tỷ tỷ nhất định sẽ bảo vệ hai đứa, chúng ta sẽ không để mặc cho người khác xâu xé nữa, tỷ tỷ sẽ chăm sóc hai đứa đến lúc trưởng thành, hai đứa sẽ không chết cô quạnh trong căn phòng gió lạnh, khi chết cả người gầy như que củi, toàn thân không có nổi mấy lạng thịt.

Trước mắt hiện lên từng hình ảnh khiến lòng người tan vỡ, Cầu Hi Mai mạnh mẽ vực lại tinh thần, gạt đi những hình ảnh kia, nàng cất bước đi qua cánh cửa sơn, nét mặt của nàng bình tĩnh nghênh đón ánh mặt trời, khoe môi hơi nhếch lên, một bước này sẽ là thời điểm thay đổi vận mệnh của nàng.

Một lần nữa quét vôi lại cả tòa nhà lớn, người gác cổng dẫn vào cửa sau, tiếp theo nhìn thấy quản gia sắc mặt nghiêm túc, trên mặt ông không có cảm xúc, không nói không cười, từ đầu đến cuối chỉ nói một câu: “Xin mời đi theo tôi”, vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm túc đi phía trước.

Nếu không phải là nàng đã từng là tiểu thư của phủ Hưng Xương Bá, thì đã sớm hoa mắt, khắp nơi đều là đình đài lầu các, thủy tạ núi giả, nếu không phải là người ở quen đại trạch, đi vài vòng sợ là sẽ bị lạc trong đó, tìm không ra lối ra.

Cầu Hi Mai trong lòng đề phòng cẩn thận nhớ kỹ cảnh trí bên đường đã đi qua, nàng âm thầm quan sát bố trí bốn phía, tỉ mỉ ở trong lòng vẽ ra một bản vẽ về khu nhà, chỗ nào có cửa, chỗ nào là ngõ cụt đều nhớ rất rõ.

Người không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nàng không hề có chút quen biết nào đối với Quân công tử ra tay hào phóng kia, biết người biết mặt không biết lòng, nàng phải chuẩn bị cho chính mình thêm một con đường sống, là người xấu thì một chút cũng khó nhìn ra, thận trọng là chuyện bình thường của con người.

Thật ra nàng đối với việc bản thân quá mức phòng bị có chút buồn cười, nhưng mà trong lòng có chút chua xót, nếu chỉ có một mình, nàng sẽ không để ý trước mặt có phải là đầm rồng hang hổ hay không, hoặc là núi đao vạn trượng, có thể để nàng thoát khỏi Đình phủ bạc tình, dù chết nàng cũng đi tới!

Đáng tiếc trên người nàng còn có thêm hai bảo bối, mạng của nàng không thuộc về mình, vì hai em, nàng nhất định phải thời thời khắc khắc cảnh giác, cho dù là một viên đá nhỏ, một cành cây nhỏ cũng phải chuyển đi, ai biết được bên dưới tảng đá, cành cây đó có phải là một cái động hay không, chờ nàng hụt chân ngã xuống.

Trải qua cái chết một lần, nàng càng trở nên cẩn thận hơn, một chuyện vô cùng đơn giản cũng sẽ tự chủ được mà suy nghĩ ra vô số khả năng, trông gà hóa cuốc đề phòng bất cứ cái gì tiếp cận ba tỷ đệ nàng, bởi vì nàng không thể thua, cũng không dám đánh cược, một lần sinh tử phân ly đã khiến nàng sợ hãi.

“Người đã đến rồi nha! Ta còn tưởng phải quá trưa người mới tới, dậy hơi muộn, mong đừng chê bai.” Quản Nguyên Thiện tinh thần hưng phấn giống như vừa đánh quyền xong, sắc mặt hồng hào cười đi đến, mùi mồ hôi bay vào cái mũi mẫn cảm của Cầu Hi Mai, nàng không tự chủ mà lùi lại, hai gò má đỏ lên.

“Cuối năm bận rộn, phải đi giao tranh cho khách, ta chỉ có thể tới vào buổi sáng, quá giờ Ngọ là phải rời đi.” Nàng thừa dịp Đinh phủ đang bận rộn chuẩn bị năm mới mà không để tâm chú ý tới nàng, lúc này mới im lặng trốn ra từ cửa sau.

Dù sao cũng là “bệnh phụ” – một ám sắc thuốc, ngoại trừ trượng phu thỉnh thoảng nhớ tới mình còn có một thê tử, trên dưới Đinh phủ không ai chủ động tiếp cận Đại thiếu phu nhân bị Lỗ thị ghét bỏ, nàng dưỡng bệnh ở một sân viện heo lánh, cũng ít người qua lại. Áu Hồng đã bị nàng tổng đi, Thanh Miêu cũng bị nàng bắt ở trong phòng nhỏ may quần áo, bữa trưa của nàng phải ăn, đến giờ Ngọ quay về phủ, nàng có hai canh giờ để vẽ tranh, tới sớm hoàn thành sớm.

Nàng đã ăn bữa sáng rồi mới xuất phủ, ít nhất đã gặp qua bà tử đưa cơm, chứng minh nàng ở nhà, rồi sau đó lấy lý do tĩnh dưỡng sợ âm ỷ đuổi vài nha hoàn hầu hạ đi, chờ đến khi tất cả mọi người đi xa mới cải trang, khóa cửa trước sau đó lại trèo cửa sổ mà ra.

Chẳng qua là mọi việc đều không có tuyệt đối, phải có phòng trước.

“Khó có duyên được như vậy, người đâu cần ngại ở lại dùng cơm, nhìn người, vai nhỏ thân bạc gió thổi cái là bay, ở trong phủ ta cái gì cũng không có, chỉ có cơm là nhiều, người đừng khách khí với ta.” Nàng thật sự quá gầy, cánh tay còn không to bằng một thân trúc thô. Ánh mắt Quản Nguyên Thiện không tự giác mà nhìn chỗ ống tay áo lộ ra một khoảng cổ tay trắng nõn, lồng ngực đập thành thịch.

“Không được, trong nhà có người chờ ta về ăn cơm.” Nghĩ đến nhóm đệ muội khuôn mặt khờ dại tươi cười, Cầu Hi Mai lộ ra ý cười nhu hòa.

Nàng không biết nụ cười này của mình giống như tuyết trắng hòa tan thành nước xuân, len lút chảy vào một lòng của một người nào đó, in xuống một bóng hình xinh đẹp.

“Có người chờ người?” Quán Nguyên Thiện không vui nhãn mày, giọng nói giống như nuốt vào một cân bột sắt, u sầu âm ứ.

Nàng cười mà không đáp, đặt rương đồ trên đất: “Ngài muốn vẽ chỗ nào, ta chuẩn bị màu vẽ một chút.”

Quán Nguyên Thiện tiện tay chỉ một cái: “Chọn chỗ đó đi!”

Chỗ hán chỉ là một khoảng góc tường chát đầy đá thái hồ đã không còn bóng loáng, một gốc cây đã héo, chỉ còn cành khô cao lớn run rẩy bị tuyết phủ một nửa, muốn đẹp như tranh thật sự là không có gì hay để nói.

Nhưng dưới mắt nhìn của họa sĩ, không chỗ nào không thể vẽ, phải nhìn tâm tình và tài vẽ, một đoá cúc đại cũng có thể thành một tuyệt phẩm.

“Được, mời ngài chờ một lát.”

“A! Người thật sự muốn vẽ tranh?” Quán Nguyên Thiện nghĩ sai rồi muốn đổi ý vẽ mặt kinh ngạc.

Dụng cụ vẽ của Cầu Hi Mai đều là tự chuẩn bị, nhìn nàng cái gì cũng đã chuẩn bị đủ, ngay cả trà cũng là trà để trong ống trúc, khí phách của Quán Nguyên Thiện lập tức bị đả bại, sắc mặt có phần u ám, hán có chút không vui vẻ, nàng đã chuẩn bị hết thì hán còn gì để làm?

Anh hùng không có đất dụng võ, chính là tiếng lòng của hán lúc này.

Cầu Hi Mai bị hấn làm cho giật mình dừng tay lại, vẻ mặt hoang mang, bút trên tay dừng trên không trung, không biết nên tiếp tục chế màu hay là dừng lại.

“Không phải ngài mời ta đến vẽ tranh sao?” Chẳng lẽ hấn không muốn vẽ?

“Không có gì, không có gì, người muốn vẽ gì thì vẽ cái đó, tòa nhà này của ta chỗ nào cũng có thể để cho người phát huy tài năng của mình, mệt thì nghỉ, không vội...” Hấn phát tay, cố gắng giả vờ lạnh nhạt.

Không ai biết hấn muốn cắt nát khớp hàm, hận chính mình đường đường là Ngự Sử Giám Sát kiêm Tuần phủ Giang Tô, tự nhiên lại mất mặt trước một nữ tử bán tranh, không chỉ không có phong thái ung dung của chủ nhà, lại còn kinh ngạc mất đi vẻ bình tĩnh của ngày thường, khiến hấn rất muốn tìm cột đá mà đâm đầu vào đó.

Chuyện này đều phải trách nàng ấy, ai biết nàng sẽ tới cửa sớm như vậy, ở thế gia kinh thành, không ai tới cửa báỉ phỏng sớm như vậy, bình thường buổi sáng sẽ xử lý gia vụ, an bài công việc trong một ngày, rồi tính toán sổ sách, việc làm ăn của thôn trang và các cửa hàng, quần áo phát bốn mùa, tiền tiêu vật hàng tháng cũng phải tính trước, vội vàng một ngày không có lúc nào rảnh.

Khi nàng tới hấn đang ở trong thư phòng thương lượng với mấy người phụ tá về việc nên nhử mồi thế nào để có thể điều tra được những quan viên tham ô rồi đánh tiếp vào trong, sắp xếp nội ứng, mới nói được một nửa.

Vội vàng bỏ lại một đám xú nam nhân, nhìn nàng vẫn mặc một thân nam trang mà đến, hấn nhiệt tình mở ra hai tay chào đón, kết quả là mặt nóng dần mông lạnh, người ta hoàn toàn không để ý tới hấn, chỉ thuần túy là tới vẽ tranh mà thôi, bảo thủ giống như một tiểu lão đầu, nhìn hấn nhiều thêm một cái cũng sợ phiền toái.

Thôi thôi, hấn ở đây buồn bức cái gì chứ, hấn đối với nàng chỉ là thưởng thức tài vẽ tranh và sự thông minh mà thôi.

Quản Nguyên Thiện vô cùng chột dạ thuyết phục chính mình, không tiếp tục suy nghĩ vì sao bản thân lại để ý tới một nữ tử bán tranh bình thường, nghĩ muốn đối xử với nàng tốt hơn một chút.

“Ngài không vội sao? Vậy tôi sẽ từ từ vẽ, cân nhắc chỉnh sửa nhiều thì sẽ có được bức tranh tốt, sẽ không phụ số tiền ngài bỏ ra.” Hấn ra giá rất cao, khiến cho người khác có chút bất an, người có tài vẽ tranh không chỉ có mình nàng.

“Cũng không phải là không vội, ít nhất là hai, ba ngày ngươi phải đưa ta xem tiến độ, dù sao cũng không thể khi vẽ một bức tranh cảnh mùa đông mà xuân về hoa nở đi? Vẽ trăm hoa đua nở mà ta lại thấy sen trong hồ đã tàn, hoa quế đã nở đầy cành thì cũng không được.” Hấn ám chỉ nàng đừng tiếp quá nhiều “người khác” nữa, chuyên tâm hoàn thành trước toàn bộ Quản phủ của hấn.

Hấn là người rất ngoan cố, đi theo một con đường thì sẽ đi đến cùng, người ngoài nói gì thì cũng mặc họ, hấn làm việc của hấn, hấn nhìn vừa mắt thì sẽ không để cho người khác tranh mất, có thể đây là một phần tính cách do mẫu thân của hấn dạy thành.

Hàng thị dạy con chú trọng nhất một điều, đó là phẩm cách, mặc kệ tương lai hấn đi trên con đường nào, lòng phải ngay thẳng, phải hiểu lý lẽ, chuyện bản thân muốn làm thì cứ làm, dù thất bại cũng không xấu hổ, quan trọng là hấn có cố gắng để làm hay không, lấy thất bại làm gương.

Quản Thế Tế bị thê tử quản sát sao sợ vợ như sợ hổ, coi điều nương tử nói là đúng, lời của mẹ vào tai trái ra tai phải, khiến cho Quản lão phu nhân không có cách nào quản được ông nên tức gần chết, liệu mình nghĩ muốn nhét người vào chỗ tôn tử, quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu không hợp nhau.

Bởi vậy ở phương diện nào đó Quản Nguyên Thiện đã bị Hàng thị dạy dỗ trở nên tùy hứng, mẫu thân là người không tuân thủ lễ pháp, làm con trai thì sao sẽ tuân theo quy củ được? Trong đầu hắn có không ít cách nghĩ là trên triều không chấp nhận được, nói ra sẽ hù chết không ít người.

Nghĩ đến việc như lời hắn nói, Cầu Hi Mai bật cười: “Quản công tử nghĩ nhiều rồi, đã nhận tiền của ngài, thì sẽ hết lòng làm việc cho ngài, chậm nhất là trong hai tháng tôi sẽ hoàn thành bảy tám tranh, tuyệt đối sẽ không trì hoãn, ngài có thể an tâm.”

Nàng định dùng hai tháng này để sắp xếp đường lui, thừa dịp xuất phủ bán tranh sẽ tìm một tòa nhà ít người để ý tới, trước đặt cọc nửa năm tiền nhà, chờ qua phong ba hòa ly nàng sẽ mang đệ muội rời khỏi thành, tìm một trấn nhỏ giản dị định cư, mua nhà nhập hộ, bắt đầu cuộc sống mới tự cung tự cấp.

Mà nàng cũng không thật sự lấy của Quản công tử một ngàn lượng bạc công vẽ tranh, có thể lấy bảy, tám trăm lượng là đủ rồi, làm người không thể quá tham lam, đủ dùng là tốt rồi, khi cần đến bạc nàng có thể đi dạy học, làm một nữ tiên sinh.

Một số gia đình giàu có sẽ vô cùng vui mừng mời nữ tử có kiến thức uyên bác đến phủ dạy cho nữ nhi nhà mình, không cần quá tinh thông, nhưng nhất định phải có trình độ nhất định, biết chữ là đương nhiên, có thể viết thư pháp thì càng tốt, học văn là vô biên, học nhiều một chút cũng không sao.

“Ai, người thật sự khiến ta đau đầu, ta có thúc giục người sao? Cần gì phải vội vàng, ngày xuân có cảnh xuân đẹp, mùa hạ có mùa hạ náo nhiệt, thu quê đông mai mỗi mùa một vẻ... Như vậy đi, một mùa hai bức tranh, vẽ xong một năm, năm sau đổi cảnh khác vẽ thêm bảy, tám bức.” Xem đó! Xuân hạ thu đông đều vẽ, đủ cho nàng vẽ vài năm, đông tây nam bắc mười mấy cái sân mỗi năm cảnh trí đều khác nhau.

Nếu không đủ, còn có Thịnh Hầu Phủ ở kinh thành và biệt viện ở ngoại ô kinh thành, đủ cho nàng vẽ mười mấy năm.

Bốn mùa cảnh đẹp được tận mắt nhìn thấy... Ài, sao nàng không muốn được chứ, nhưng mà thân bất do kỷ: “Ý tốt của Quản công tử ta xin đa tạ, chẳng qua là trong nhà có chuyện, khiến ngài thất vọng rồi, sau đầu xuân tôi muốn mang theo gia đình hồi hương.”

“Người phải quay về nhà sao?” Nàng không phải là người trong thành sao?

“Đúng, mộ phần của gia phụ gia mẫu còn đang ở quê nhà.” Cầu Hi Mai mặt không đổi sắc nói, thật ra bài vị của cha mẹ nàng được đặt tại tổ trạch từ đường, có tộc nhân chăm lo.

Vì đề phòng Định gia truy cứu, trong vài năm tới nàng không có ý định về lại đó, đại bá mẫu Trần thị đã không còn để lại phòng cho bọn họ, nếu như thực sự về đó thì bà ấy cũng sẽ nghĩ cách đuổi bọn họ đi, sợ bọn họ sẽ tranh gia sản, tranh tước vị với con trai của bà.

“Vậy trong nhà người còn ai?” Đôi mắt đen bóng của Quản Nguyên Thiện khẽ sáng lên, làm như vô tình hỏi đến.

Nàng do dự một chút: “Một đệ một muội.”

“Trên ta có một huynh trưởng, dưới có một đệ đệ, ta đứng bậc thứ hai, về sau người đừng gọi là Quản công tử nữa, gọi Quản công tử quá khó nói, trực tiếp gọi ta là Nhị ca hoặc Nguyên Thiện ca đi!” Ừm, như vậy mới đúng, đừng làm vẻ không quen nữa. Quản Nguyên Thiện đối với việc thu một muội muội vô cùng vui vẻ, tự cho là cách làm của mình thông minh, có xung hô huynh muội thì mới có thể nhúng tay quản chuyện của nàng.

“Việc này không nên, tôi chỉ là người vẽ tranh, không dám trèo cao, việc này tuyệt đối không được.” Cầu Hi Mai từ chối, thời điểm này nàng

tuyệt đối không thể để phát sinh thêm chuyện.

Đối với nàng mà nói, Quản Nguyên Thiện mang tới điều tốt nhưng cũng là phiền toái, nàng hiện giờ đang phiền não suy nghĩ để rời khỏi Đình phủ, nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện.

Chẳng qua là nàng gặp phải một người không để cho người khác từ chối mình, đại phiền toái này đúng là không dứt ra được, Tuân phủ đại nhân thích làm theo ý mình mở miệng uy hiếp:

“Đừng quên hơn một nửa số tiền vẽ tranh đang nằm trong tay ta.” Hắc nheo mắt lại, cười đến vô cùng giống hồ ly.

“Này...” Nói đến bạc, dũng khí của nàng biến mất.

Một đồng tiền bức chết anh hùng hảo hán, Cầu Hi Mai không phải anh hùng, nhưng cũng bị vàng bạc làm cho không thể không cúi đầu, nàng cần số bạc này.

“Hi nhi, người gọi ta là gì?” Hắc đắc ý khoe ra hàm răng trắng.

Một tiếng “Hi nhi”, khiến cho nàng rung mình, âm thầm cảnh giác: “Quản nhị ca ưu ái, Mai Hi không dám không nghe theo, ủy khuất cho ngài rồi.”

Tiếp đó là an tĩnh vẽ tranh, không ai phát ra tiếng nào nữa, gió lặng lẽ thổi qua, thổi bay những bọt nước dưới chân thác nước.

Tiếng bút trên giấy không ngừng vang lên, một khoảng tranh màu trà, thoát nhìn cũng chỉ là một góc đình viện không có gì khác lạ, khi bút mực tô vẽ lại khiến cho mỗi người một ý, giống như cảnh đêm đông sắp qua, cảnh khô gập mùa xuân lại bắt đầu nảy mầm, khe đá Thái hồ cũng nằm giữa một màu xanh hoa cỏ, gió xuân thổi lên, bay bay trong gió... “Các người nói xem có phải là Nhị công tử giả vờ ngớ ngẩn không, sao người lại nhẫn

nại được tính tình không nhúc nhích ngồi xem người ta vẽ tranh, chúng ta có nên mời đại phu tới xem không?” Có bệnh phải trị sớm, kéo dài thì dù có thuốc hay châm cứu cũng không kịp, phu nhân bà ấy...

Nghĩ đến phu nhân Hầu gia “hiền lành nhiệt tình”, Mạc Hiếu Sinh rùng mình một cái, lộ ra vẻ mặt sợ hãi, trán toát mồ hôi.

Văn sư gia nhìn hai người cách đó không xa, nhãn mày: “Có cái gì đó không thích hợp, chẳng qua là người dám ở trước mặt Nhị công tử nói người có bệnh nặng sao?”

“Này...” Đại nhân nhìn thì như có vẻ dễ thương lượng nhưng thật ra cũng giống như nung của hắc, không thể trâu vào đâu!

“Không sao cả, bị bệnh thì cũng tốt, nhìn hai người đó rất xứng đôi.” Một phụ tá khác Lâu Tây Viên chỉ sợ thiên hạ không loạn nói mát một câu.

“Xứng đôi?!”

Tất cả mọi người giật mình, sau lưng run lên, cắn chặt răng, hai mắt mở to nhìn tuần phủ đại nhân của bọn họ.

Nhưng mà tầm mắt lại rơi vào người họa sĩ đang vẽ tranh, gương mặt thanh nhã, phiêu dật, trắng trẻo, đôi mắt như được khảm hai viên lưu ly, mi cong, mũi cao, môi đỏ đầy đặn, là một mỹ nhân.

A, hình như thật sự rất xứng?

“Tỷ tỷ, tỷ có thể ra khỏi phòng sao?” Cầu Hi Lan thông minh từ nhỏ vẻ mặt lo lắng đỡ tay tỷ tỷ, nhỏ giọng hỏi.

Nhìn nàng còn nhỏ nhưng lại bày ra bộ dạng người lớn, Cầu Hi Mai không khỏi buồn cười: “Bệnh lâu như vậy cũng phải ra ngoài đi lại, nếu không người trong phủ lại nghi ngờ đại phu y thuật không tốt, lại muốn tử uổng thuốc đắng chết đi được”

Những thuốc đó không phải trí mạng, chỉ là nhiều hơn vài loại dược liệu có hại, bản lĩnh của các nàng ấy cũng thật dài, ngay cả đại phu cũng có thể lấy lòng, trực tiếp cho vào trong gói thuốc.

Vì không tới ba năm sau sẽ có vô số dân chúng chết trong trận ôn dịch kia, Cầu Hi Mai cố ý cho người đi tìm vài cuốn sách thuốc, lúc nào rảnh là nàng chui đầu vào đó, những bệnh như đau ngực, phong hàn đều có thể tự mình phối dược, không cần mượn tay người khác.

Nhưng mà vừa trải qua một lần bệnh nặng sắp chết nàng không muốn đi vào vết xe đổ, muốn bệnh nặng hơn, nửa đường xuất hiện một sư phụ chỉ dạy cho nàng về bệnh và thuốc.

Thật ra nàng chỉ chuyên tâm về phương thuốc phòng chống ôn dịch, tuy nhiên trước khi nàng sống lại đã thành công tìm ra phương pháp khống chế ôn dịch, nhưng nàng cảm thấy chưa được hoàn thiện, còn có thể làm được tốt hơn, hiệu quả sẽ càng tốt hơn, còn nghĩ đến việc chế thành thuốc viên để dễ mang theo.

Cầu Hi Mai vẫn luôn canh cánh trong lòng việc không thể cứu được đệ muội, sau khi sống lại, chuyện đầu tiên nàng làm chính là thu thập dược liệu, cho dù việc này vài năm nữa mới xảy ra, nhưng thà rằng lo trước khỏi họa cũng không muốn để đến lúc chuyện ập đến trở tay không kịp, đánh mất cơ hội tốt nhất.

Thế sự khó lường, giống như kiếp trước của nàng hoàn toàn không gặp qua người vô sỉ giống như Quản Nguyên Thiện, có rất nhiều người nàng chưa từng gặp xuất hiện, gần như xoay chuyển vận mệnh của nàng thành không thể biết trước được.

Nàng rất bất an, giống như có một số chuyện âm thầm thay đổi, mà nàng không biết là tốt hay xấu.

Bởi vậy, nàng giấu ở dưới đầu giường một cái hộp nhỏ màu hồng, tầng dưới cùng là ngân phiếu cùng với ba mươi mấy lượng bạc vụn, mặt trên là các phương thuốc cảm mạo, đau đầu, cùng với một bình thuốc nhỏ, một loạt các bình sứ trắng, tổng cộng là hai mươi bình.

Tựa núi núi đổ, tựa sông sông cạn. Chỉ có thể dựa vào chính mình mới là chắc chắn nhất.

“Không uống thuốc đâu, khó uống lắm.” Ném qua thuốc đắng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cầu Hi Trúc nhăn lại, cả miệng toàn vị đắng khiến hần cả đời cũng không quên được.

“Đúng vậy, thuốc khó uống lắm, tỷ tỷ chính là không muốn uống thuốc nên mới đi ra khỏi căn phòng toàn mùi thuốc đông y kia, để cho mọi người thấy tỷ tỷ đã tốt lên nhiều rồi.” Thuốc có ba phần độc, dù không quen, nhìn không thấy mùi vị kia, nhưng khẩu vị vẫn không quen được.

Hiện giờ nàng cách hai, ba ngày sẽ xuất phủ một lần, Quản Nguyên Thiện biết rõ nàng không dùng cơm trưa thì lại đổi thành các loại bánh ngọt và nước uống, nói là đãi khách, bắt nàng phải ăn, nuôi nàng thành hai má đầy đặn, khí sắc tươi tắn, khiến cho nàng không thể tiếp tục lấy lý do sinh bệnh giả vờ ốm yếu lừa gạt trên dưới Đình phủ.

Đâu có bệnh nhân nào nhìn vẫn béo tốt, không thể lừa được người khác.

“Tỷ tỷ, vậy chúng ta phải đi gặp bà bà ánh mắt trợn ngược lên, cực kỳ hung ác lại thích mắng chửi người sao? Muội không thích bà ta.” Cầu Hi Lan chu mỏ lên. Đó là người mà nàng ghét nhất.

Bà bà có ánh mắt trợn ngược, lại hung ác thích mắng chửi người khác... Nàng thở dài ở trong lòng, cười đến chua sót: “Không sao cả, muội không cần thích bà ấy, coi bà ấy như hoa cúc héo rũ, hôm nay là giao thừa, người trong phủ đều phải tập trung ở chính sảnh, chúng ta không thể không đi.” Đây coi như là một lần cuối cùng, xem như là đoàn tụ trước khi ly biệt.

“Nha, vậy muội nhìn một chút, sẽ không cãi nhau cùng bà ta khiến cho tỷ tỷ khó xử.” Hừ! Chẳng qua là một buổi tối thôi, nàng có thể chịu được.

“Hi Lan...” Nàng bật cười, nhưng trong lòng lại quặn đau.

Muội muội của nàng quá hiểu chuyện, khiến cho nàng không đành lòng nhìn muội ấy chịu sự khắt khe của Đình phủ, bà bà chanh chua yêu tiền, gặp người khác đều không ngừng nói móc, hoàn toàn không để cho người khác mặt mũi, không phải là một trưởng bối có tác phong tốt.

“Tỷ tỷ, tỷ yên tâm, muội sẽ vô cùng ngoan, ngoan ngoãn ăn xong bữa cơm này, về sau muội sẽ chăm sóc tỷ tỷ.”

Tỷ tỷ làm con dâu vô cùng vất vả, nàng không thể để tỷ tỷ vương phải rắc rối.

“Đệ cũng sẽ ngoan, tỷ tỷ.” Cầu Hi Trúc dù không hiểu nhưng cũng bước lên trước, cười vui vẻ khoe ra hàm răng trắng.

“Được, đệ và muội đều rất ngoan, qua hai ngày nữa tỷ tỷ sẽ mua đường cho hai đứa.” Cầu Hi Mai ngồi xồm xuống, đưa tay ôm lấy đệ muội.

“Tỷ, muội nhớ phụ thân, muội nhớ nương, không biết hai người có...” Cầu Hi Lan lau mũi, nhìn không khóc thành tiếng.

“Muốn phụ thân, muốn nương, rất muốn rất muốn...” Cầu Hi Trúc cũng khóc.

“Tỷ cũng nhớ, nhưng mà...Có tỷ tỷ ở bên hai đứa mà, phụ thân có nương rồi, không cần lo lắng, bọn họ hiện giờ nhất định đang cười chúng ta khóc nhè, năm mới đến mà còn khóc suốt mướt, không tốt.” Nàng dùng sức ôm lấy hai người, nuốt nước mắt vào trong.

Nàng nhớ đến giao thừa năm trước, một nhà năm người bọn họ ngồi ở trong sân, quần áo của mọi người từ trên xuống dưới đều là màu đỏ, thêu hình thỏ nhỏ, trên đầu là hai bím tóc, một cây trâm Lưu Tô cắm ở giữa bím tóc, đáng yêu cười đùa.

Còn đệ đệ mặc một chiếc áo bông màu hồng hải đường, một đôi giày lông dê nhỏ, bà vú còn trêu hấn mà buộc một bím tóc, hấn ngốc ngốc cười không ngừng.

Phụ thân cùng nương nhìn nhau cười, gấp hai cái đùi gà to đặt vào bát của đệ muội, lấy phần ức gà đặt vào bát của nàng, người một nhà ngồi quanh lò sưởi, nói chuyện ăn bánh chẻo, rau cải trắng muối chua, xem ai cắn được bánh có đồng tiền, như thế thì một năm tới sẽ được thuận lợi.

Sau đó Hi Lan, Hi Trúc ngủ thiếp đi, không cùng thức đêm, nương ôm hai đứa vào phòng ngủ, chỉ có nàng và phụ thân cùng nhau uống trà, chờ đêm từng chút từng chút trôi qua, nghênh đón tiếng pháo nổ đón năm mới.

Nàng nhớ rõ phụ thân lúc đó đã cảm khái nói, đáng tiếc nàng không phải là nam nhi, nếu không nàng thông minh hiếu học như vậy nhất định có thể thi đỗ Trạng Nguyên, dù có phải dồn hết gia tài cũng phải để nàng thành tài, không để cho đại bá mẫu coi thường, bọn họ mới không thua con vợ cả.

Nói xong, phụ thân trong lòng nặng nề uống rượu, nói sau này muốn cố gắng hơn, ông nghĩ muốn từ bỏ không làm tại phủ học sĩ vô tích sự nữa.

Khi đó nàng nghĩ, Vương Khải Vương đại học sĩ đối với người rất tốt mà, là người luôn cười, vì sao phụ thân không muốn làm mưu sĩ của phủ học sĩ nữa?

Chỉ là nàng không có cơ hội hỏi ra, bởi vì phụ thân say, mà nàng cũng vĩnh viễn không có cơ hội hỏi, mấy ngày sau phụ thân mang nương đến miếu bái Quan âm, trên đường về, xa phu cũng không biết vì sao ngựa lại phát cuồng, chạy như điên về phía trước, khiến chiếc xe ngựa không khống chế được mà bị lật.

Nương lúc ấy đang có thai tháng thứ năm, một xác hai mạng, phụ thân tuy rằng còn một hơi thở cuối cùng, nhưng cũng chỉ kéo dài được ba ngày, trước khi lâm chung dặn nàng nhiều lần phải chăm sóc đệ, muội cùng bản thân và chôn một hộp gỗ dưới nền nhà, trọn đời không thể đào lên.

“Ừm, muội không khóc, nương xấu nhất, cướp đường viên của muội.” Cầu Hi Lan lau nước mắt, nàng muốn vui vẻ, ngày mai dâng hương cho phụ mẫu.

“Hi Lan ngoan, qua hai ngày nữa tỷ tỷ dẫn muội đi chơi, a! Hi Trúc cũng ngoan, tỷ sẽ mua cho đệ mứt quả cùng bánh tuyết.” Hai đứa nhỏ này cũng sắp buồn bực muốn chết rồi, nên dẫn bọn họ ra ngoài hít thở không khí, gia phong bất chính của Đình phủ không tốt đối với sự phát triển của trẻ nhỏ.

Nắm lấy bàn tay mềm mại, mỗi bên dặt một đứa, Cầu Hi Mai càng thêm quyết tâm, nàng nhất định phải rời khỏi Đình phủ này, đệ đệ và muội muội là hy vọng để nàng sống tiếp, nàng muốn dẫn bọn họ rời khỏi nơi dơ bẩn này.

Tỷ đệ ba người tay trong tay đi đến chính sảnh, đi qua cửa mới buông lỏng tay ra, hai tiểu oa nhi mới năm tuổi bộ dạng thiên chân khả ái, giống nhau như đúc, ăn mặc cũng giống nhau, đều nhu thuận ngoan ngoãn đi theo sau tỷ tỷ.

Bởi vì nam nữ phải phân bàn, lấy mười sáu chậu cây mộc hương nhỏ làm thành tấm bình phong ngăn hai nơi, nam nhân một bên, nữ quyến một bên, nhưng bởi vì Hi Lan, Hi Trúc còn nhỏ nên ngồi cùng một bàn với Cầu Hi Mai.

Đình gia nhiều người, thế hệ của Đình Vượng Hải tách ra ở riêng, Đình Vượng Hải trở thành gia chủ, có một thê bốn thiếp, chính thất Lỗ thị, trưởng tử Đình Lập Hi.

Đào di nương sinh được một nam một nữ là Đình Lập Phong và Đình Tư Viện, Hồ di nương sinh được một nam là Đình Lập Hành, Diệp di nương sinh được một nữ là Đình Tư Phán, Thủy di nương mới gả đến chưa được một năm, không có con. Còn có những thông phòng và thị thiếp khác nhưng không có tư cách được ngồi ở đây, tránh ở sảnh khác, không cần đến hầu hạ.

“Sao lại dẫn theo hai đứa con riêng ra đây, không phải đã cho người đưa tặng vài món tới thiên viện sao? Chưa qua hiếu kỳ mà đi ra ngoài là điềm xấu, thật sự là xui xẻo.” Lỗ thị mở miệng là không buông tha cho bất kỳ ai, nhìn không được muốn châm chọc vài câu.

Năm mươi lăm Cầu Hi Mai kết thân đúng lúc tròn trăm ngày mất của phụ mẫu, nếu không phải đợi ba năm mới qua hiếu kỳ.

Lúc ấy đồ cưới không nhiều lắm, Lỗ thị đã không thích Cầu Hi Mai, hơn nữa lại còn nhiều thêm hai đứa con riêng ăn miễn phí, bà lại càng không thể hòa nhã, đối đãi với bọn họ vẫn luôn thờ ơ, châm chọc khiêu khích, hơn nữa còn nghĩ tới chuyện từ hôn, sau này vì thanh danh của Đình Vượng Hải trên quan trường mới không thể không để cho người ta vào cửa.

“Nương, ăn cá, đây là cá trắm cỏ, ngoại trừ có thể chữa nóng trong người, còn có thể cải thiện bệnh phong thấp.” Cầu Hi Mai dịu dàng gắp một miếng cá hiếu kính bà bà, thái độ kính cẩn nghe theo.

“Ăn cái gì chứ, ngươi là đang châm chọc ta nóng tính, gắp ngươi thì phát hỏa phải không? Chuyện ta có bệnh phong thấp sao ta lại không biết, ngươi là đang rửa ta! Sao ta lại có một đứa con dâu bất hiếu...” Lỗ thị hùng hổ đẩy đĩa đang gắp cá đi, vừa nhìn thấy nàng đã thấy ghét, càng nhìn càng không vừa mắt.

“Vậy năm trắng này đối với người rất tốt, sẽ giảm bớt chúng đi tiêu nhiều.” Nàng cố ý cup mi xuống, không nhìn tới dáng người mập mạp của Lỗ thị.

“Người có ý gì, năm mới mà một miếng thịt cũng không muốn cho ta ăn, người mong ta chết sớm, để người sớm có thể lên chức chủ mẫu đúng không?” Lỗ thị không vui, tìm cớ cãi nhau với con dâu, khiến người khác cũng không ăn được.

“Nương muốn ăn thịt, vậy món thịt heo nướng cùng với hạt dẻ này cũng rất ngon, bên trong còn có...” Cầu Hi Mai vẫn gấp thức ăn, múc canh hàu hạ bà bà, một bên nháy mắt với đệ đệ và muội muội, nhắc bọn họ chọn món mình thích, nhanh ăn no, sắp không ăn được nữa.

Cầu Hi Mai, Cầu Hi Trúc vô cùng nghe lời, chọn khối thịt lớn vùi đầu vào ăn, ai cũng không nhìn, mấy món vịt quay, tôm lớn, gà quay và thịt kho tàu mà Lỗ thị thích hơn nửa đã vào bụng bọn hắn, Lỗ thị tức giận mặt lúc trắng lúc xanh.

“Ăn, ăn, ăn, ăn chết hai đứa ăn tạp các ngươi! Người không biết ta ăn hạt dẻ vào sẽ không ăn được gì nữa sao? Muốn hại ta ban đêm bị đau bụng sao?”

“Nương, con dâu... Con dâu chỉ muốn hiếu thuận mà thôi, người ăn vừa ý thì con dâu mới hài lòng...” Vẻ mặt của nàng ủy khuất lau nước mắt.

“Đúng vậy, phu nhân, người cũng đừng bắt bẻ nữa, quả thật là nhặt xương trong trứng, vợ của Hi nhi ngoại trừ thân thể yếu kém, những việc khác không phải là đều làm theo ý người sao, thành thân chưa tới nửa tháng, người muốn nhét người nào vào phòng Hi nhi nàng ấy cũng đều không từ chối không phải sao?” Đào di nương thích nhất là gây chuyện che miệng giả cười, khiến cho người khác đều cảm thấy ngọt ngọt.

“Đào Nhược Tuyết người đừng chen miệng vào, con dâu ta thì ta dạy, người nên quan tâm đến Tư Viện nhà người đi, quá mười sáu rồi còn kén chọn, nuôi thành gái lỡ thì thì ai dám lấy.” Cũng không nhìn lại thân phận của mình là gì, chỉ là một thứ nữ mà cũng kén chọn không chọn được trượng phu.

“Phu nhân không sinh con gái, tất nhiên không hiểu được con gái là áo bông nhỏ của mẫu thân, gả được người tốt, ta đi theo được thơm lây, nếu gả người không tốt, còn không phải là lúc nào cũng phải lo lắng cho nó sao? Tâm trạng lo lắng này phu nhân không thể hiểu được.” Đào di nương có vài phần khoe khoang, trong mấy nữ nhi, lão gia quý nhất là Tư Viện của bà.

“Người...” Bàn tay Lỗ thị ngứa ngáy muốn cho bà ta mấy cái bạt tai, đánh ra khỏi cửa, Đào di nương vẫn là đối thủ một mất một còn, bà hận thấu xương.

“Nương, uống miếng canh ngân nhĩ, đừng tìm Đào di nương đấu khí, ngân nhĩ bổ phổi tiêu đờm, dưỡng dạ dày... Khụ, khụ, khụ...”

Cầu Hi Mai che miệng ho khan vài tiếng, bộ dạng bệnh tình lại tái phát, hai tay nàng run run đưa bát canh đến trước mặt Lỗ thị.

Lỗ thị đang tức giận vừa thấy nàng ho vào bát canh của mình, nước miếng đều rơi vào canh, lập tức thở phì phò hắt bát canh ra, khiến bát canh hắt vào người Cầu Hi Mai, cả người nàng ướt sũng, ngân nhĩ và nước canh rơi xuống đất.

“Người, người cần gì phải tức giận, bị thương đến thân thể, tuy đại phu nói bệnh cung hàn của con dâu rất nặng, muốn có con nối dõi có chút khó khăn, nhưng cũng không phải không thể sinh, chỉ cần hảo hảo bồi dưỡng thân thể mấy năm, ba năm, năm năm sau vẫn có thể sinh được hài tử...”

“Cái gì, người không thể sinh con?” Lỗ thị khiếp sợ trắng mặt, ngón tay chỉ vào con dâu không ngừng run rẩy.

“Không phải là không thể sinh, chỉ là muộn vài năm, đại phu nói có thể chữa được.” Không sinh được con là một trong những tội danh năm ấy Đinh phủ hưu nàng.

“Câm mồm! Vậy đến lúc nào ngươi mới có thể sinh, ngươi muốn Đinh phủ chúng ta tuyệt hậu sao? Ngươi...ngươi thật sự là tức chết ta, con ta sao lại cưới phải một con gà mái không biết đẻ trứng thế này!” Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh, năm đó bọn họ mù mắt mới để Hi nhi làm hôn sự này, nếu biết thì đã không làm vậy.

“Nương, con có thể sinh, người cho con cơ hội, con sẽ mua được liệu quý nhất để bồi dưỡng, nhân sâm, hà thủ ô, thiên sơn tuyết liên...”

Mỗi được liệu Cầu Hi Mai nói ra, Lỗ thị thấy ngực đau thêm vài lần, những thứ này đều là bạc đắt! Nàng ta dám lấy bạc của bà ra đốt...

“Đi đi, quay về phòng của ngươi, đừng để ta nhìn thấy ngươi, con dâu tiêu nhiều bạc như vậy Đinh phủ ta không nuôi nổi.”

Nàng chờ chính là những lời này! Cầu Hi Mai cười thâm trong bụng, trên mặt giả bộ thương tâm, mang theo đệ muội đã ăn no chậm chạp quay về viện của nàng.

Chương 6

“Ta nói con dâu trưởng này, lão đại cũng đã lớn tuổi rồi, cũng nên là ông nội của vài đứa nhóc rồi, hấn là phụ thân của cháu trai ta chứ không phải con trai bò ra từ bụng của ngươi, ngươi đừng xem hấn như con trai mà quản, không cho hấn bước vào phòng của di nương, tiểu thiếp, đau khổ cười bên gối của ngươi, ngươi thì không để cho hấn vui vẻ được mấy ngày, ném thử chút thịt, tốt xấu gì cũng là lão đại, uất ức giống như con rùa...”

Mẫu thân của Quân Nguyên Thiện Hàng Thái Nguyệt, đối mặt với lão phu nhân nhắc mãi một chuyện, thì bày ra bộ dạng không liên quan.

Nghìn bài một điệu “tụng kinh” tựa như mặt trăng quay quanh trái đất, cứ vài ngày lại ở bên tai nhai đi nhai lại, một chữ cũng không đổi, giống như không tìm được từ mới, cũ rích, không có chút tiến bộ.

Cái gì mà đau lòng những quả phụ di nương có trượng phu cũng như không có, trông mòn con mắt tám trăm năm cũng không thấy tới phòng, vòng đi vòng lại chỉ đi vào phòng chính thất, làm các nàng má hồng như nhật mà tình đã đứt, tựa đầu trên lò hương đợi trời sáng.

Hừ! Tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ, tiểu lục, tiểu thất, cái loại dính lấy lão công của người khác không rời là sinh vật ngoài hành tinh nên tuyệt chủng trên trái đất, các nàng là côn trùng có hại cần diệt, con gián đánh không chết tốc độ sinh trưởng còn nhanh hơn gió thổi, nhổ cở tận gốc còn có thể đẻ rơi hạt mầm, sức chịu đựng cao mười phần.

Nói nàng không hiền bất hiếu, còn so sánh với thiên cổ đổ phụ Phòng Huyền Linh Đường triều, ra ngoài treo một thùng dấm bên cạnh, buộc vị hôn phu ở lưng quần, một tác cũng không rời.

Ha ha, thật buồn cười, vị này trên danh nghĩa là mẹ chồng của nàng Quân lão thái bà, có phải là bà quản quá nhiều rồi hay không, có bản lĩnh bà

cũng bỏ dây lưng ra trói người đi!

Nàng Trần Tiểu Trinh...Không, là Hàng Thái Nguyệt, quên cả cái tên dùng hai mươi năm, mà dù có lâu hơn thì cũng vô dụng, sau khi “xuyên” qua nàng trở thành mẹ của một đứa bé, trượng phu sủng thiếp diệt thê gọi nàng là Hàng thị, bố mẹ chồng gọi nàng là con dâu trưởng, em trai, em gái của chồng thì gọi là đại tẩu, hạ nhân trong phủ gọi nàng là đại phu nhân, ngay cả người nhà mẹ đẻ cũng mở miệng ra là nữ nhi, đại muội, đại tỷ tỷ, cái tên “Thái Nguyệt” dễ nghe như vậy mà lại không nhắc đến.

Không sai, nàng không phải là Hàng Thái Nguyệt, mà nàng vốn tên là Trần Tiểu Trinh xuyên tói, còn là tiểu đội trưởng của bộ đội đặc biệt, trước khi xuyên tói đây đã chịu qua giáo dục quân sự, nhiều lần làm nhiệm vụ mang tính quốc tế, cứu không ít quan lớn nhỏ.

Nàng nhớ rõ một năm ấy, con thứ hai Quân Nguyên Thiện vừa tròn một tuổi không lâu, tra nam trượng phu của nàng là cái tên thích uống rượu chơi gái, coi di nương như bảo bối, chính thê là hỗn đản, lúc ấy Hàng Thái Nguyệt chết là dưới nắm tay của tiểu thiếp được hấn che chở, nhưng chỉ tuyên bố với người ngoài là bệnh nặng không dậy được.

Nói thật ra, đứa con cả Nguyên Tấn tuy là do cơ thể này sinh ra, nhưng nàng thật sự không có cảm tình gì, tình thương mẫu tử lại càng không có, với tính tình của nàng nuôi lớn hấn là đã hết lòng quan tâm rồi, nàng đã dạy những tài nghệ quân sự của mình cho hấn, huấn luyện ra một quân nhân thiết huyết cương cốt.

Nàng đã từng nghĩ đến chuyện hòa ly với trượng phu, chẳng qua là tra nam trượng phu tự nhiên là Thịnh hầu được hoàng thượng vô cùng trọng dụng, nàng là Nhị phẩm cáo mệnh phu nhân, vậy nên không thể thực hiện được.

Cuối cùng nàng nghĩ thông suốt, ta không đổi thì hấn đổi, nàng dùng phương thức quản lý quân sự hung hăng giáo huấn trượng phu một trận, khiến hấn từ tra nam quay về đường chính, sau vài năm triết để dạy dỗ, cuối

cùng từ tra nam biến thành một người chỉ yêu thê tử, đối với nàng luôn một lòng, mười phần sủng ái, vâng lời nghe theo. Đến nỗi lão thái bà nói nàng ghen tuông, điếm ấy nàng không thừa nhận, nếu không sau khi nàng sinh lão nhị Nguyên Thiện, sao lại chui ra một thứ đệ Nguyên Thư nhỏ hơn ba tuổi? Tuy rằng nương của Nguyên Thư không được sủng ái, sau khi sinh hẳn mới được nâng lên làm di nương.

Người hiện đại như nàng thật sự khó tiếp thu được quan niệm tam thê tứ thiếp, nhưng mà khi nàng xuyên tới đã là người có chồng, dưới thủ đoạn đàn áp của nàng, các tiểu thiếp khác cũng coi như là an phận, nàng cũng không đến mức tuyệt đường lui của người khác, ngẫu nhiên vẫn để trượng phu đi làm nghĩa vụ của hắn, chẳng qua là hắn quá dính nàng, thường dính nàng khiến nàng không thở nổi, muốn thả hắn đi hắn lại không vừa ý, thường bị nàng đá cho vài phát mới bằng lòng làm một con gấu trúc rời đi.

“La di nương đã ba mươi, ngay cả một đứa bé cũng không có, Hồng di nương cũng chỉ sinh được một nữ nhi, Giang di nương xuất thân không tốt, không lên được bàn trên, nhưng tốt xấu gì nàng cũng sinh Nguyên Thư, Mộc Lan, Mộc Cận bên cạnh ta cũng không còn nhỏ, nên tìm người gả, người xem nhà ít con cháu, con trai trưởng, con vợ kế tổng cộng mới có ba người...”

Lại muốn nhét người vào phòng của nàng, lão thái bà chết tiệt này có thấy phiền hay không vậy! Không có chuyện gì làm sao? Cả ngày giống như tú bà ở kỹ viện muốn lai giống, nàng thật sự không có cách nào tương tượng, sao có người lại thích làm ma cô như vậy, lại còn có đẳng cấp, phẩm chất phu nhân, rảnh như vậy thì đi đánh bài đi, tránh để nhiều tuổi mất trí, hoặc là đến miếu quyên tiền quyên gạo không phải là tốt hơn sao? Làm gì phải chen giữa phu thê của nhi tử.

Con cháu có phúc của con cháu, quản nhiều quá thì sẽ bị ghét.

Trần Tiểu Trinh... không, là Hàng thị muốn nói một câu -- Bà bà, người có muốn đốt vài mỹ nhân chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn cho công công dưới đất hay không, người không có cách nào khác phải

mang cái danh trinh tiết trăm năm theo chồng con, để các nàng ấy thay người hầu hạ bên dưới, chờ người hai chân đuổi ra là có tử muội theo người ba thiếu một rồi.

“Con dâu trưởng, người cuối cùng là có nghe ta nói hay không, đừng có mở mắt ngăn người, lão thái bà ta cũng không sống được mấy năm nữa, chỉ mong có nhiều tôn tử để ôm, nhìn Thịnh Hầu phủ chúng ta cảnh lá phồn thịnh, con cháu đầy sảnh.” Bà muốn nhiều lắm sao? Không phải chỉ là già rồi muốn có người làm bạn, nuôi con nuôi cháu bên người thôi sao.

“Nương a, người còn ôm ấp được nữa sao? Đừng gây tội cho cái eo của người nữa, người cũng đừng nói người sống không lâu, tai họa lưu ngàn năm, con dâu thấy người ít nhất phải sống đến trăm tuổi, người an tâm dùng răng già gặm ngô đi!”

“Người... người bất hiếu, dám ngỗ nghịch trưởng bối, ta muốn bảo lão đại bỏ người! Cháu gái Phú Xuân Hầu vừa tròn hai mươi, ta để lão đại cưới nàng làm chính thê, ba năm ôm hai đứa, người... người chờ mà khóc đi!” Bà không tin có nam nhân không thích nữ nhân tươi trẻ, cưới cho hấn một tiểu cô nương mười tám, đôi mươi, còn không phải là vui đến quên trời đất sao.

“Được, vị trí phu nhân Hầu gia này ta cũng ngồi chán rồi, nương muốn đổi người khác tới ta đồng ý cả hai tay, chẳng qua là người tốt nhất nên hỏi qua Hầu gia, cũng là con trai của người, xem hấn có muốn đổi vợ hay không.” Nàng không sao cả, còn có thể tái giá.

Thê tử, thê tử, cưới thê thì sẽ thành tử, lão thái bà sống cả đời vẫn không biết ý nghĩa của từ “thê tử”, nếu không thì sao lại có cách nói vừa cưới lão bà đã quên mẹ.

Hàng thị khép mắt khẽ nghiêng đầu, đôi mắt phong tình vạn chủng, dù đã hơn bốn mươi nhưng hoàn toàn không nhìn ra dấu vết năm tháng, trên mặt không hề có nếp nhăn, da thịt mịn màng, bề ngoài nhìn chỉ tầm hai tư, hai năm tuổi, đang độ đẹp nhất của nữ nhân.

“Người nghĩ rằng ta và con trai ta sẽ bất hòa vì người sao? Ta phi! Nó còn chưa đến mức vô dụng như vậy, lão nương nói hấn dám không nghe.” Giọng của Quản lão phu nhân tuy lớn nhưng không đủ trọng lượng, từ mười mấy năm trước nhi tử đã không còn nghe lời bà nữa, hơn nữa với quan hệ của nó với con dâu, nàng ta chỉ không thoải mái một chút là nó lật mặt ngay.

Ngậm nước bọt kia của lão thái thái tuy không nhổ vào người con dâu, chỉ rơi cạnh chân nàng, nhưng mà cục đờm chết tiệt kia lại bắn vào đôi giày thêu phượng mà nàng thích nhất, lập tức sắc mặt khế biến đổi, đôi mắt câu hồn trượng phu khế lóe lên.

“Nếu nương nhìn con dâu không vừa mắt, vậy con dâu sẽ cách xa người một chút, Quản ngu ngốc kia hồi phủ đừng để hấn tới tìm ta, ta sẽ làm bé ngoan nghe lời, ta đợi hấn đưa hưu thư tới.” Người chuẩn bị chờ con trai người tức giận đi! Nhìn xem người chịu đựng thế nào.

Nói xong, Hàng thị xinh đẹp vô cùng đứng dậy muốn rời đi.

“Người muốn đi đâu?” Thấy con dâu nói đi là đi, Quản lão phu nhân lập tức hốt hoảng kêu lên, đứng ngồi không yên.

“Ta đi Giang Nam xem con trai làm Tuần phủ tra án, làm nương ta đau lòng con trai ở ngoài không có người chăm sóc, quyết định đi vì hấn xử lý lo lắng về sau.” Bà cứ tiếp tục ầm ĩ đi, ít đi một người cùng bà tranh cao thấp, xem bà còn ồn ào được nữa không?

Chịu sự giáo dục và có kiến thức hiện đại, Hàng thị hoàn toàn không để Quản lão phu nhân vào mắt, chẳng qua là nàng cũng rảnh rỗi tiếp vài ba chiêu mà thôi, nhưng cũng không cần động não, hậu viện ngày càng tẻ nhạt, không có gì đổi mới.

Hàng thị đã sớm muốn thoát khỏi Hầu phủ, nói là làm, nàng hoàn toàn không để ý tới tiếng chửi mắng ở phía sau, bày ra phong thái của nhị phẩm phu nhân, mang theo hai nha hoàn thiếp thân, cùng với một xe ngựa, xe nhẹ hành lý ít rời khỏi kinh thành.

“Phu nhân, người cùng lão phu nhân hờn dỗi, chúng nô tỳ chưa kịp chuẩn bị hành lý, trang sức và y phục của người đều không mang...” Về mặt Bạch Đồng ưu sầu. Không biết làm thế nào cho phải, hai tay trống trơn, phu nhân nói gió là phải có mưa khiến các nàng thật không biết phải làm sao.

“Mang theo bạc không?”

Bạch Chi lắc đầu cười hì hì: “Phu nhân, không mang theo bạc, nhưng nô tỳ ôm ngân phiếu của người đặt trong hộp tử đàn khảm ngọc lên đây.”

“Được, thông minh, chỗ đó ít nhất cũng phải đến mười vạn, chúng ta có bạc trong tay thì có gì không mua được, Bạch Đồng, người cẩn thận thì cũng tốt, nhưng vẫn phải học Bạch Chi tùy cơ ứng biến, nhìn xem nàng ấy nhiều âm mưu nha, còn nhớ rõ ôm bạc tới.” Trên đường chỗ ăn uống, dùng chân không cần suy nghĩ nhiều nữa rồi.

“Phu nhân, tiền tài không để ra ngoài.” Bạch Đồng vô cùng bất đắc dĩ cười khổ.

Gặp được phu nhân tính tình kỳ quái, không để lễ giáo vào mắt, lại có Bạch Chi luôn nhìn mọi việc một cách lạc quan, nhìn lên trước không để ý sau, đây đúng là khảo nghiệm lớn nhất của ông trời giao cho nàng.

“A, may có người nhắc nhở, mỗi người cầm lấy một ít ngân phiếu giấu trong người, trong nội y, trong đai lưng, đáy giày cũng nhét một ít để ngừa vạn nhất.” Cái này gọi là phân tán nguy hiểm, gặp phải cướp còn có thể lưu lại tiền bạc giữ mạng, giựt tiền cướp sắc là ngoại lệ.

Một chiếc xe ngựa tùy ý chạy ra khỏi cửa thành, vừa lúc lướt Thịnh Hầu gia Quân Tế Thế vừa luyện binh xong, xe ngựa bình thường không treo bất kỳ dấu hiệu của phủ đệ thì rất khó phân biệt, Quân Tế Thế nhìn thoáng qua xe ngựa, nhưng vì vội vàng trở về gặp ái thiếp nên hắn cũng không suy nghĩ nhiều, roi ngựa quất vào mông ngựa, con ngựa cất vó hí một tràng, tất cả chỉ vì Hầu gia phu nhân dù cười hay giận đều động lòng người.

Lúc này hắn còn chưa biết thiếp tử bị lão nương chọc tức bỏ đi, xe ngựa càng lúc càng xa, biến mất qua cửa thành, không thấy bóng dáng.

Mấy ngày sau.

“Tỷ, bữa cơm tất niên hôm đó tỷ thật sự khóc sao?” Cầu Hi Lan tinh quái thích nhất là hỏi mấy vấn đề của người lớn, trong nháy mắt đôi mắt to ngập nước.

Cầu Hi Mai xấu hổ giả vờ tức giận gõ đầu muội muội: “Quân tử có cái nên làm, có cái không nên, tuy là tỷ tỷ không phải quân tử, nhưng bị người ta bức đến không có đường lui, đúng lúc yếu thế ngược lại có thể bảo toàn, cái này gọi là...”

“Lấy lùi làm tiến đúng không, tỷ tỷ đã dạy muội.” Giọng nói thanh thúy dễ nghe, vô cùng trong trẻo.

Nhìn thấy muội muội thông minh, nàng vô cùng vui mừng cười: “Gặp phải người không phân rõ đúng sai không đáng cùng người đó tranh chấp, chúng ta lùi một bước giả ngu, khiến cho đối phương giống như đánh vào bịch bông, uổng phí sức lực mà không được gì.”

Cầu Hi Lan quay mặt đi, cái hiểu cái không gật đầu: “Ừm, về sau muội không tranh giành cùng đệ đệ nữa, để cho hắn trước, sau đó vụng trộm giấu đi, ăn hết đường viên, muội có chết cũng không nhận là muội lấy bởi vì hắn không có bắt được nên không có tính toán gì hết.”

“Muội đúng là tiểu bại hoại, luôn nghĩ bắt nạt đệ đệ của mình, chờ hấn trưởng thành sẽ không nhận nhị tỷ hư hỏng là muội nữa đâu.” Nàng cười véo mũi muội muội, trêu nàng nhiều tính toán.

“Mới không phải! Đệ đệ vô cùng ngốc, chúng ta nói gì hấn cũng tin, hấn không nhận muội, muội sẽ đánh cái đầu ngốc của hấn.” Cầu Hi Lan cố ý giờ năm đấm lên.

“Muội đó, cái đầu tinh quái của muội có thể chia một nửa cho đệ đệ thì tốt rồi, ta sẽ bớt phải lo đi nhiều.” Nếu có thể đổi tính tình của đệ muội cho nhau thì càng tốt, một người thì quá hoạt bát, cả người đều là chủ ý quỷ quái, một người thì quá yên tĩnh, thành thật trung hậu.

Thành thật trung hậu không có gì không tốt, nếu là sinh ra trong gia đình nông dân bán mặt cho đất bán lưng cho trời, an phận gieo trồng thì không có gì không tốt, càng giảm đi được tranh chấp cùng phiền toái.

Nhưng mà Hi Trúc tốt xấu gì cũng xuất thân là tiểu thiếu gia, tuy chỉ là trên danh nghĩa, nhưng huyết mạch trên người chạy không thoát, thể hệ này Cầu gia cũng chỉ có hai người là hấn và đường đệ, số người trong quá ít khiến người khác phải cảm thán.

Đại bá mẫu hơn ba mươi mới sinh được một con trai độc nhất, giống như bảo vật trân quý, một lòng vì tương lai của hấn, e sợ con trai của tiểu thúc cướp mất gia sản, hoàn toàn xem nhẹ tình cảnh cô nhi quả mẫu, cho bọn họ không gì ngoài một căn nhà, chẳng lẽ các cô lão trong tộc không có ý áp trụ bà ấy sao?

Cầu Hi Mai lơ mờ nhớ chuyện đường đệ lập tức trước khi nàng sống lại, hoàng thượng chậm chạp không nhắc tới, vị trí thế tử cứ treo ở đó, mà đại bá mẫu không biết tiết chế vẫn tiêu xài như cũ, gia tộc dù lớn cũng không chịu nổi, tình trạng trong phủ ngày càng lụi bại, trước cửa rất ít người tới, vắng vẻ đến mức có thể giăng lưới bắt chim.

Trước khi nàng chết mấy ngày, Cầu phủ bị đoạt tước, nguyên nhân là chủ mẫu không đức, tiểu thể tử lại yếu đuối vô năng, trên không có cha anh nâng đỡ, người trong tộc không có khả năng gánh vác, thu hồi đất đai cùng bổng lộc, rơi vào nhà dân thường, cuộc sống lập tức rơi vào cảnh khó khăn.

Khi đó Cầu phủ hoàn toàn sụp đổ, đại bá mẫu không gánh nổi gánh nặng chần hưng gia nghiệp, mà con trai, con gái của chi thứ hai đều chết hết, vinh quang của tổ tông truyền xuống còn có ai để truyền thừa? Tất cả đều tan thành mây khói rồi.

May mà ông trời cho nàng cơ hội sống lại, để cho nàng quay lại năm mười lăm tuổi còn có thể xoay chuyển, người nàng đề tâm vẫn bình an không có chuyện gì, vẫn có sống trên đời.

Bỗng dưng, tiếng cười vui vẻ vang lên, kéo suy nghĩ của Cầu Hi Mai trở lại, nàng nâng đôi mắt đẹp lên, nhìn về hướng cửa quán nhỏ thấy đệ đệ đang chơi đùa cùng một con khỉ con, một góc trong tim lập tức trở nên mềm mại, đôi môi đỏ sẫm không tự giác cong lên.

Thật tốt, có thể nhìn thấy đệ đệ cười, nàng còn gì thêm nữa, Hi Trúc và Hi Lan là động lực để nàng tiếp tục, nàng không thể không có bọn họ.

“Tỷ tỷ, muốn mua.” Cầu Hi Trúc chỉ vào chong chóng bảy màu bị gió thổi qua không ngừng chuyển động.

“Đệ lại muốn chơi cái này sao, tam tự kinh, bách gia tính, thiên tự văn có thuộc không?”

Giả bộ bị bệnh lâu cũng có khi chuyển biến tốt hơn, Cầu Hi Mai lợi dụng chuyện thông phòng của trượng phu hạ hàn dược trong thuốc, nói dối không sinh được con lừa Lỗ thị, Lỗ thị tức giận đến mức bệnh luôn.

Nàng lấy lý do cầu phúc cho bà bà, hy vọng bà sống được trăm tuổi, mang theo đệ muội ra ngoài, nhưng đến miếu cầu bình an là giả, thật ra là

đáp ứng yêu cầu của đệ muội, qua năm mới phải dẫn bọn họ ra ngoài xem náo nhiệt, xem hoa đăng, xem xiếc, mua đường viên, người bột các thứ, hưởng thụ không khí ngày tết.

Cầu Hi Trúc vừa nghe thấy, gấp gáp, tính tình thành thật hoàn toàn không nhìn ra tí tí đang trêu hấn: “Quay về đệ sẽ học thuộc. Nhân chi sơ, tính bản thiện. Tính tương cận, tập tương viễn. Cầu bất giáo, tính nãi thiên...”

Hắn một hơi đọc nhiều bản Tam tự kinh, gấp đến độ hai mắt đều đỏ lên, nhìn hấn sắp khóc, Cầu Hi Mai mới bật cười vỗ đầu hấn.

“Được rồi, tỷ tỷ mua cho đệ, không được khóc nhè, đệ là nam tử, sau này là trụ cột của Cầu gia, đại tỷ, nhị tỷ hy vọng đệ vượt trên người khác, thay tỷ muội chúng ta giành công bằng.” Nếu phụ mẫu còn sống, hấn sẽ không cần vất vả như vậy, tuổi còn nhỏ đã phải đeo gánh nặng đảm đương hưng suy của một nhà.

“Muốn đọc sách, thi Trạng Nguyên.” Cầu Hi Lan ở một hát đệm, học theo đại tỷ, sờ đầu đệ đệ, lời nói thâm thía thờ dài.

Không có gia tộc hỗ trợ, hơn nữa, mất đi sự che chở của phụ mẫu, Hi Trúc chỉ có thể dựa vào chính mình tự lập, tỷ tỷ các nàng còn có thể lập gia đình, không cần lo lắng tương lai, nhưng hấn lại tứ cố vô thân, không tự lập thì chỉ có thể chờ chết.

Hắn ít nhất cũng phải thi được cử nhân, triều đình sẽ phân bổ lộc, hấn cũng có thể mở trường học làm tiên sinh dạy học, kiếm chút học phí, rồi cưới một lão bà, sinh vài đứa nhỏ.

Đây là kỳ vọng của tỷ tỷ nàng đối với hấn, không cầu hấn quan to lộc nhiều, chỉ hy vọng hấn bình an, vui vẻ mà sống, lấy đầu óc thành thật của hấn, không thích ứng được với quan trường luôn người lừa ta gạt, bị người khác bán đi vẫn còn vui vẻ thay hấn đếm tiền.

“Được, đệ nghe tỷ tỷ, từ mai đệ sẽ phấn đấu, đọc hết toàn bộ sách phụ thân để lại.” Hấn vô cùng có chí khí nói ra chí nguyện to lớn.

Cầu Hi Mai bật cười: “Vì sao lại là ngày mai? Quyết tâm phải làm sớm.”

Về mặt Cầu Hi Trúc nhăn nhó, dựa vào lòng đại tỷ làm nũng: “Bởi vì hôm nay đệ muốn đi dạo thôi! Hi Trúc muốn xem, muốn chơi, muốn mua rất nhiều thứ, đệ sẽ rất mệt, không xem được sách.”

Phải là muốn chơi không muốn học đi. Nàng thầm nghĩ: “Hi Lan, nghe đệ đệ nói nhiều nhưng vẫn mạch lạc thế này, muội vẫn còn thường trêu đệ ấy ngốc, nên đổi đi thôi.”

Cầu Hi Lan ghét bỏ bĩu môi: “Ngốc thì vẫn là ngốc thôi, chỉ là đệ ấy cũng không đến nỗi quá ngốc, nhưng vẫn là ngốc, tỷ nhìn bộ dạng gât gù đặc ý của đệ ấy còn bảo là không ngốc.”

Nàng vươn ngón tay nhỏ gõ vào đầu đệ đệ, Cầu Hi Trúc ngơ ngác nghiêng đầu sang một bên, bị nàng gõ đầu lắc qua lắc lại.

“Đệ không ngốc, nhị tỷ xấu.” Tiểu hài tử cũng nóng nảy, phồng má trừng mắt nhìn nhị tỷ của mình.

“Đúng, nhị tỷ xấu, chúng ta không để ý tới muội ấy nữa, đại tỷ mang đệ đi mua dây như ý, chúng ta cùng thắt dây.” Cầu Hi Mai giả bộ muốn bỏ lại muội muội, chỉ mang tiểu đệ đi.

Chẳng qua là Hi Trúc không khiến nàng thất vọng, miệng nhỏ tuy rằng vẫn chu lên nhưng vẫn không quên cầm tay Cầu Hi Lan cùng đi, ai cũng không bỏ lại.

Hi Lan vốn thông minh thấy thế, vui vẻ khoe miệng dương lên không hạ xuống một lúc lâu, nắm ngược lại tay của đệ đệ, cười vui vẻ với tỷ tỷ,

bọn họ ba người một nhà, vĩnh viễn không rời xa nhau, bỏ ai cũng không được.

Một đê một muội chơi đùa khiến cho Cầu Hi Mai nhin không được cười ra tiếng, tình yêu thương chỉ tăng lên chứ không giảm, đều đã khảm vào tận tâm can rồi.

Đột nhiên, đằng trước cách đó không xa truyền đến tiếng kêu sợ hãi cùng tiếng ngựa hí, một đám người bàn tán, ta một câu, ngươi một câu vây thành vòng tròn, đứng chỉ trỏ, nàng không khỏi cau mày.

“Đụng chết người rồi, đụng chết người rồi, con ta không thù không oán với các người, vì sao các người lại đâm vào hắn... Hu hu hu, tâm can bảo bối của ta! Người nào nhẫn tâm muốn mạng của người như vậy, nương cùng hắn liều mạng...”

Ở trên đường lớn, một vị phụ nhân mặc quần áo vải thô ôm một thiếu niên y phục màu xanh trên người đầy máu, ngồi dưới đất gào khóc, không quan tâm có bao nhiêu người vây xem, bà ta khóc cả mặt đều là nước mắt, chạt vật không thôi, vừa khóc vừa gào mắng.

Thanh y thiếu niên tầm 11, 12 tuổi, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, môi trắng bệch không còn chút máu, mí mắt của hắn khẽ run lên, nhìn như muốn mở ra nhưng không có sức, trên trán máu không ngừng chảy ra, chảy khắp mặt, nhìn có vẻ ghê người.

Phía sau mẹ con hai người là một chiếc xe ngựa, xa phu trên xe cũng sợ tới mức tay chân run rẩy, rèm gấm vén lên, một tiểu cô nương thanh tú đi ra, phong thái đoan trang trầm tĩnh, cử chỉ trầm ổn.

“Vị đại nương này, là do phu xe của chúng ta quá mức vô ý, con ngựa không nghe lời đá lung tung, ngộ thương tới công tử thật sự là có lỗi, chủ nhân nhà ta cảm thấy hổ thẹn, đây là chút bồi thường xin nhận lấy.” Ài, phu nhân nhà nàng một khi ra ngoài lập tức thành mãnh hổ, bóc đồng mười phần.

Phụ nhân không biết chữ, thấy đôi phương đưa ra một tờ giấy màu sắc, khóc lớn hơn kêu oan cho con mình.

“Người nhà nào a, ra tay độc ác đùng vào người khác cũng không cho một câu trả lời thỏa đáng, thấy chúng ta là tiểu hộ, nghĩ dùng một tờ giấy ra giải quyết, ông trời ơi! Người mở to mắt ra nhìn xem, chúng ta trêu chọc ai, vô duyên vô cớ gặp họa...”

“Đại nương người... người đừng khóc nữa! Hãy nghe ta nói, chúng ta có tâm muốn giải quyết sự tình, tuyệt không có ý muốn qua loa, người yên tĩnh lại, đừng khóc khàn cổ họng...” Phụ nhân này đưa tiền cho còn chê ít.

Bạch Đồng cất đi ngân phiếu bị phụ nhân đẩy đi, cho rằng bà ta muốn bạc.

“Nghe xem, nghe xem, đây là tiếng người sao? Con ta vẫn còn nằm ở đây không nhúc nhích, nàng ta lại lạnh lùng nói muốn giải quyết mẹ con chúng ta, bà con ơi! Mọi người hãy nói một câu công đạo đi, đây không phải là muốn bức chết người sao.” Phụ nhân trong lúc đau lòng, không có nghe được lời Bạch Đồng nói, khóc không ngừng, vừa khóc vừa mắng.

“Đại nương, người...” Bà ta sao lại không biết lý lẽ như vậy, muốn nháo lớn lên sao?

“Thật đúng là không có lương tâm, người ta không dễ dàng gì mới nuôi được con trai lớn như vậy, mắt thấy trong nhà sắp có thêm thu nhập, nhưng lại bị đùng thế này, đừng nói là góp tiền, có cứu được hay không cũng là vấn đề lớn, thật sự là đáng thương...”

“Đúng vậy! Là con ngựa kia xông tới, người kia đã tránh sang, nhưng hai chân làm sao bằng bốn chân, bị đùng ngã ra.”

“Ài, tai bay vạ gió, người ta đi trên đường bình thường, ai biết xe ngựa từ sau chạy đến, cũng là do xui xẻo...”

Người dân ở đây tất nhiên là nói giúp người trong thành, người không quen ở cùng quê thì cũng có họ hàng, sẽ không giúp người ngoài, huống chi bị đụng ngã đúng là chuyện không may thật.

Bạch Đồng tuy chỉ là nha hoàn hầu hạ, nhưng mà ở trong kinh thành không ai không biết xe ngựa của thịnh hầu phủ, mỗi lần cùng phu nhân ra ngoài không người nào dám chặn đường, nàng gặp đều là những phu nhân, tiểu thư hiểu biết lý lẽ, chưa bao giờ bị vây quanh trách mắng thế này, khiến cho nàng luống cuống chân tay.

“Đi đi, bồi tiền còn không được sao? Đã chết thì đưa đi chôn, chưa chết thì nuôi hấn cả đời, gãy chân thì vẫn còn cánh tay, khóc tang cái gì? Đụng vào phu nhân nhà ta, nhà các người có chết cũng không đền được đâu.” Một tiểu nha đầu thanh tú nhảy từ trên xe xuống, vênh vác nói.

“Người...người... Loạn, loạn rồi, thói đời thế này còn để cho người khác sống sao, đụng vào người ta ngược lại còn mạnh miệng hơn cả người bị đụng, con của ta! Nương vô dụng, khiến con bị người ta làm hại, nếu như con không sống được, nương sẽ cùng con...”

Phu nhân gào khóc, tay đập mạnh xuống đất, bộ dạng có chết cũng không tha cho người hại mẹ con họ.

“Người đừng vô lý nha? Cho người bạc người còn không muốn, cũng không đưa người đến đại phu, muốn nháo đến mức mọi người đều khó nhìn sao, thiếu niên này không phải con trai người đi!” Nào có ai chỉ biết khóc lóc, gào khóc thì có thể khiến người tỉnh lại sao?

“Ai nói không phải con ta, ta mang thai mười tháng mới sinh được, người là người ở đâu mà miệng tiện như thế, rõ ràng là các người ý thể hiếp người, uổng phí mạng người, một lượng bạc ta cũng không nhìn thấy, đụng chết người cũng phải có chừng mực chứ!”

“Rõ ràng là có...” Ngân phiếu.

“Bạch Chi, đừng chấp nhặt cùng với phụ nhân vô học, chúng ta thật lòng là được rồi, bà ta có mắt không trông cũng không phải là lỗi của chúng ta, đưa ngân phiếu cho bà ta, để cho bà ta đưa con trai đến y quán, lên xe đi.” Bên trong xe truyền đến một giọng nữ kiều my, mang theo sự không vui, mặc dù giọng nói bình đạm nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác áp lực.

Nàng không phải không nghĩ nhận lỗi, nhưng mà người phụ nữ này quá nhiều chuyện, hết lần này đến lần khác xuyên tạc lời nói, tính tình của bà dù có tốt cũng bị chọc giận, nhiều lời vô ích.

“Vâng, phu nhân.” Bạch Chi nhận lệnh để lại một tờ ngân phiếu của ngân hàng tư nhân Nguyên Phong có ở khắp cả nước, dẫu Bạch Đồng đang tức giận không nhẹ quay về xe.

Chẳng qua là các nàng muốn chạy lấy người, người khác không nhất định đồng ý nhường đường, gặp phải hành vi nhục nhã người khác, người vốn lạnh nhạt cũng phải tức giận, hơn nữa khi chính người trong thành mình bị bắt nạt, không đến đòi công bằng thì còn đâu mặt mũi nữa.

Không chờ phụ nhân hô dừng xe, người dân xung quanh liền vây quanh xe, một người, hai người, ba người... Một đám đông chặn xe lại, người càng ngày càng nhiều, vây quanh xe ngựa, kêu la muốn chủ nhân xe ngựa xuất hiện.

“Phu nhân, làm sao bây giờ, xe ngựa của chúng ta không đi được.” Bạch Chi lúc này mới có phần bối rối, nhìn qua rèm cửa, đám người bên ngoài khiến cho nàng hoảng sợ, nàng vô cùng sợ hãi nhìn về phía chủ tử nhà mình.

“Chỗ này cách nha môn tuần phủ còn xa không?” Hai quyền khó đầu lại bốn tay, nàng có thể đánh nhưng không tránh được việc đả thương người, nàng học là kỹ năng chiến đấu quân sự, vừa ra tay không chết thì bị thương, nếu muốn không làm hại đến da thịt, đối với nàng mà nói là một vấn đề khó khăn.

Hàng Thị dễ dàng một chiêu đánh ngã Quản Tế Thế trăm mê sắc nữ, lại dùng đoạt mệnh tiễn áp chế được hắc nói một không dám nói hai, võ học hiện đại gặp võ học cổ đại, chỉ dùng một chút nàng thuận lợi thu phục được tra nam vị hôn phu, cũng khiến cho hắc cam tâm tình nguyện đeo vào gông xích ái tình, đối với nàng nói gì nghe nấy, sung ái muôn phần.

“Chuyện này...nô tỳ không biết.” Bạch Chỉ chỉ là nha hoàn hầu phủ, chỉ hầu hạ bên trong phủ, đi xa nhất cũng chỉ là đến thôn trang hồi môn của phu nhân.

“Phu nhân, nước xa không cứu được lửa gần, dù mấy người nô tỳ muốn tìm Nhị công tử cầu cứu, nhưng mà người nhìn xem, một vòng xung quanh đều là người, làm sao xông ra ngoài được, con kiến tuy nhỏ nhưng cũng có thể cắn chết voi, đây là người thường nói với chúng nô tỳ mà.” Bạch Đồng lo lắng vô cùng, rất sợ phu nhân ở Giang Tô gặp phải chuyện.

“Những người này quá ồn ào...” Thật muốn đập chết bọn họ.

“Đại nương đừng vội, trước tiên nhìn thử thương thế của lệnh lang đã, nhìn vết thương kia của hắc, chúng ta phải cầm máu trước đã.” Sắc mặt xám trắng nhưng hô hấp vẫn dễ dàng, vết thương trên đầu có vẻ nặng, nhưng có thể chưa bị thương đến bên trong.

“Phu nhân là...” Thấy có người quan tâm, tiếng khóc của phụ nhân nhỏ dần, lấy khăn lau nước mắt.

“Tôi không phải là đại phu, chẳng qua là đã từng xem qua sách thuốc, chỗ này có vài viên thuốc, một viên uống, một viên nghiền nát rắc lên vết thương, có thể cầm máu.” May mắn nàng có thói quen mang theo ít thuốc

bên người, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, lần này thật sự cần dùng đến.

“Cảm ơn, phu nhân thật sự là người tốt, nếu con tôi cứu được, tôi sẽ bảo hấn đập đầu cảm tạ ngài.” Phu nhân vừa khóc vừa cười cầm viên thuốc nhét vào miệng con trai, thấy hấn có thể nuốt được, bà ta mừng đến mức nước mắt lại bắt đầu rơi, nói là gặp được quý nhân.

Nàng lắc đầu cười: “Đại nương đừng khiến tôi giảm thọ, chỉ là tiện tay là mà thôi, chỗ tôi có một ít nhân sâm vụn, bà để cho hấn dùng bổ khí, nói không chừng một lát là sẽ tỉnh lại, bà cũng đừng khóc nữa.”

Nói tỉnh là tỉnh thật, thiếu niên mặt không chút máu sau khi ngậm nhân sâm một lúc thì tỉnh lại, tuy vẫn còn khó khăn nhưng đã tỉnh lại được.

Thì ra hấn chỉ là bị cụng đầu nên ngất đi, lại thêm bị kinh hách không nhỏ nên mới bị bóng đè, hấn muốn tỉnh nhưng chân tay lại không có lực, nghe thấy tiếng ồn ào nhưng không thể mở miệng nói được, toàn thân cứng ngắc không thể động đậy, muốn để nương an tâm nhưng không có cách nào cả.

Chẳng qua là sau khi nuốt một viên cầm máu, hấn cảm thấy khí lực đã quay trở lại, cùng với miếng sâm, hấn lập tức cảm thấy tỉnh táo hơn.

“A, đã tỉnh, đã tỉnh, Thành Ca nhi của ta, con cảm thấy chỗ nào không khỏe, nhanh nói cho nương nghe, nương lo lắng muốn chết...” Phu nhân vừa khóc vừa cười.

“Nương...” Thanh y thiếu niên động đậy chân, lại chống tay xuống đất, muốn đứng dậy, nhưng lập tức kêu đau, chỉ vào thắt lưng nói đau.

“Sợ là lúc ngã xuống đất bị thương, tôi thấy chân tay hấn ngược lại không bị thương, còn có thể cử động được, đại nương nhanh đưa hấn tới y quán, nên cẩn thận kiểm tra vết thương trên đầu một chút.” Vết thương trên

đầu có vẻ không đáng ngại, chỉ cần không bị thương, dưỡng thương một thời gian là tốt rồi, trong cái rủi có cái may.

Cúi đầu, Cầu Hi Mai nhặt tờ giấy bị vò thành một cục bị ném bên cạnh, mơ hồ nhìn thấy ấn ký của ngân hàng tư nhân, nàng mở ra xem, nháy mắt ngẩn ra.

Con số trên tờ giấy khiến cho nàng dù đã nhìn thấy nhiều tiền cũng phải kinh ngạc, nàng lặng yên thu vào tay áo, mặt khác đưa cho đại nương năm lượng bạc, để bà ấy đưa con trai đi chữa trị.

Đại nương vô cùng cảm tạ đỡ con trai rời đi, mọi người vây xem thấy vậy cũng lập tức giải tán, trên đường chỉ còn lại một chiếc xe ngựa.

“Phu nhân, đây là của ngài đi?” Giọng nói của Cầu Hi Mai bình tĩnh đưa nhân phiếu vào trong xe, không phải của mình nàng sẽ không lấy.

“Người không động lòng?” Bà rõ ràng nhìn thấy nàng lặng lẽ thu vào tay áo, còn tưởng rằng bà gặp phải người tham tiền, giúp người thu lợi về mình.

“Mệnh giá quá lớn, y quán không có tiền lẻ.” Cầu Hi Mai thân nhiên giải thích: “Phu nhân khi xuất môn nên cẩn thận những người có tâm hại người khác, đạo lý hoài bích có tội hử là ngài biết. Phu nhân xử lý như vậy có phần không thỏa đáng, mặc dù người thực dụng dùng bạc để áp chế, nhưng lại mang về cho mình một mầm tai họa, tính người xấu xí, người khác biết ngài có tiền không phải sẽ dễ nảy ra lòng muốn cướp sao?” Trên đời này không có bức tường nào không bị gió lùa, bạc nhiều sẽ bị cướp nhớ đến.

Hàng thị không chút để ý nói: “Con ta làm quan, ai có gan dám thử, một tên cũng đừng mong chạy thoát.”

“Chuột nhỏ dờn kho thóc, trong lòng những tên trộm này chỉ nghĩ đến bạc, bọn hăn sẽ không quan tâm đến ngài là nương của quan viên nào, chỉ cần thắt lưng quần bạc, mua cái chức quan cũng không khó.”

“Nói cho cùng, nha đầu người nói chuyện với ta rất vừa ý, thẳng thắn không vòng vo, cũng không biết người nào sẽ lấy được người.” Tự nhiên hào phóng, cách nói năng có nội dung, giải thích dễ hiểu.

Nghe vậy, nàng cười khỏ: “Phu nhân chê cười, ta đã có gia đình.” Vòng vo các kiểu ngược lại mang đến tai họa, đúng lúc xoay người mới là đạo sinh tồn, sau khi trải qua cảnh mất cha mẹ, người thân, nàng mới tỉnh ngộ ra.

Chẳng qua là không nên quá cứng rắn, không thể thoái nhượng, nhường nhịn mãi đôi lại không được tôn kính, bị khinh miệt, bị người khác vứt bỏ, cả đời bị chôn vùi.

“A! Thật sự là đáng tiếc, ta thấy tuổi người vẫn còn nhỏ...” Bà thầm mắng trong lòng, vậy mà không nhìn ra nàng đã búi tóc, thanh nhã mang theo sự điềm tĩnh.

“Qua năm đã là mười sáu, không còn nhỏ nữa.” Mẹ nàng sinh nàng khi mới mười lăm, lại mười năm sau mới có hai tiểu quý Hi Lan Hi Trúc.

“Con năm tuổi, tên là Cầu Hi Lan, cô cô người thật xinh đẹp, giống như tiên nữ trên trời vậy.” Cầu Hi Lan miệng ngọt đi lên phía trước.

“Con cũng năm tuổi, con là Cầu Hi Trúc, xin chào cô cô.” Cầu Hi Trúc lớn tiếng vắn an, hăn rất muốn bắt chước trong sách chấp tay thi lễ, nhưng mà tay nhỏ không làm được gì cả, trán thiếu chút nữa đập thành thành xe, khiến mấy người lớn đều bật cười.

Trái một tiểu khả ái, phải một tiểu tinh nghịch, dung mạo cả hai giống nhau khiến Hàng thị ngạc nhiên. Bà thật sự bị hai tiểu oa nhi đáng yêu này

làm cho vô cùng vui vẻ: “Phải gọi là bà bà, cháu ta sắp được bảy tuổi rồi.”

Con trai quy củ kia của bà là một đứa không có đầu óc, mười bảy tuổi nhìn trúng trưởng nữ của phủ Thượng Thư, không cho hắn cưới thì hắn đòi đầu với bà, không thể không cưới.

“Bà bà.” Cầu Hi Lan, Cầu Hi Trúc đeo miệng đồng thời gọi.

“Được, được, được, thật ngoan, thật ngoan, so với hai tôn tử tôn nữ kia của ta thì thú vị hơn nhiều, bà bà cho các con quà gặp mặt.” Bà ngay tại chỗ tháo vòng tay dương chi bạch ngọc cùng với ngọc bội bên thắt lưng ra, không chút đau lòng.

“Không được, phu nhân, quá quý, chúng ta không thể nhận được.” Vừa thấy chất ngọc trong suốt, biết rõ giá trị không nhỏ, Cầu Hi Mai vội vàng thay đệ muội từ chối.

Hàng thị cố ý khẽ hừ: “Trưởng bối ban thưởng, không thể từ chối, người để ta đảm nhiệm tiếng bà bà này đi.”

“Này... Được rồi, khiến phu nhân tiêu tốn rồi, còn không cảm ơn bà bà đi.” Nàng chần chừ một chút, thấy Hàng thị lạnh lùng nhìn nàng thì nàng đành bất đắc dĩ nhận lấy.

“Cảm ơn bà bà.” Giọng nói ngọt lịm đồng thời trả lời, khiến cho vẻ mặt lạnh lùng của Hàng thị hoàn toàn hòa tan, mỗi tay ôm một đứa, hết ôm lại hôn.

Đoàn người nói chuyện đến gần tử lâu gần đó, sau đó mới tách ra.

Chương 7

“Người nói cái gì, họa sĩ Mai Hi vốn tên là Cầu Hi Mai, là con dâu tri huyện, trạng phu của nàng là Định Lập Hi không có công danh gì?”

Chợt nghe vị họa sĩ kia đã có chồng, lại còn là con dâu nhà quan, Quản Nguyên Thiện kinh ngạc còn có chút khó chịu, trong ngực giống như bị khuyết đi một góc, không thoải mái.

Chẳng qua là hắn không biểu hiện ra ngoài, giống như không có ảnh hưởng gì tới hắn, không ai nhìn thấy sự mất mát nho nhỏ trong đáy mắt hắn, lúc đầu hắn nhìn trúng tài vẽ tranh của nàng, sau đó cách đối đáp một chặp thấy máu của nàng cũng khiến hắn nổi lên lòng hiếu kỳ, lúc này mới cho người lên điều tra tình hình của nàng.

Hắn từ đầu đã biết rõ nàng là nữ nhân, nữ giả nam trang ra ngoài bày tranh bán chữ chắc chắn có khó khăn, đơn giản thì là trong nhà có người bị bệnh nặng, thay thế người đó, hoặc là cuộc sống khó khăn, không thể không giấu đi thân phận nữ nhi để xuất đầu lộ diện, cầu ấm no nhất thời.

Không ngờ tới nàng năm nay tuổi không lớn mà đã lấy chồng, gả cho con cả của quan lục phẩm, địa vị chính thật không phải nữ nhi dân chúng bình thường so được.

Chỉ là đường đường là con dâu huyện thái gia tại sao lại phải bán tranh ở chợ, nàng thiếu tiền sao? Liều lĩnh để kiếm tiền, nàng không sợ danh dự bị tổn hại sao?

Thôi, mỗi nhà một cảnh, có lẽ nàng thật sự cần tiền nhưng lại không tiện nói với nhà chồng, nếu gặp hắn, hắn sẽ trả thù lao nhiều một chút, để cho kinh tế của nàng tốt hơn, việc nhà của người khác hắn không quản được, cũng không muốn quản.

Nhưng mà Quản Nguyên Thiện càng vờ như không thèm để ý thì trong đầu lại càng nghĩ nhiều hơn, nghĩ có phải là nàng bị bà bà khát khe, tiền tiêu bị cắt giảm, lại có trượng phu phóng đảng không kiềm chế, không coi trọng chính thể, tiêu hết đồ cưới của nàng, lại có thêm tiêu thiếp phô trương, lần lượt chính thất, vết sạch vốn riêng của nàng, bởi vậy nàng mới phải đặt xuống tôn nghiêm xuất đầu lộ diện tìm kiếm một đường sống.

Hắn càng nghĩ càng xa, trong lòng giống như bị một tảng đá đè nặng không chuyển đi được, tâm trạng của hắn rất kém, rất lâu cũng không thoát ra được.

“Nghe nói thành thân chưa tới nửa năm nàng đã bị bệnh, bệnh tình chuyển đi chuyển lại luôn không tốt, nghe nói vẫn còn đang phải dùng thuốc trị liệu.” Thuộc hạ tiếp tục bẩm báo.

“Người thấy nàng có chỗ nào giống như người đang bị bệnh?” Giọng nói của Quản Nguyên Thiện có chút trào phúng, càng khiến người khác nghe ra sự không đành lòng.

Một nữ tử chỉ mới 15, 16 vì sao lại phải giả trang nam tử ra ngoài kiếm ăn, nổi khổ trong đó không thể cho người ngoài biết, hắn thương tiếc nàng phải cẩn thận dè dặt, càng bội phục nàng cả gan làm loạn, tự nhiên dám ở chợ nơi đông người qua kẻ lại kiếm sống.

“Ta thấy nàng có vẻ thiếu bạc, khi Nhị công tử cầm ngân phiếu trong tay, hai mắt nàng rất sáng, giống như nhìn thấy tổ tông vậy, nhìn mệnh giá không sai thì dứt vội vào túi.” Động tác nhanh khiến người nhìn phải há hốc mồm.

“Nếu như ta trừ lương của người không trả, người có tìm ta liều mạng không?” Người chết vì tiền, chim chết vì ăn, không lợi không làm.

Mạc Hiểu Sinh gãi đầu: “Ta khác, ta cần bạc là vì muốn cưới lão bà, sinh vài đứa con trai để khai chi tán diệp.”

“Nếu như sinh không được?” Nữ nhân cũng không phải là heo mẹ - đây là câu cửa miệng của lão nương nhà hắn, bà là một trong những ít người tán thành con dâu không cần sinh nhiều.

Hàng thị không cho con dâu trưởng sinh nhiều, sau khi sinh tôn tử đầu tiên bà muốn hai người cách 2, 3 năm mới được sinh tiếp, hơn nữa một nam một nữ là đủ rồi, không cần cưỡng cầu con nối dõi mà làm cơ thể suy kiệt, tối đa là ba đứa sau đó đừng sinh nữa.

Luận điệu này của bà khiến Thỉnh Hầu phủ một phen sóng gió, lão phu nhân luôn tin tưởng nhiều con nhiều cháu nhiều phúc bởi vì chuyện này mà tức điên lên, nhiều lần gọi con dâu tới hiểu đường mắng té tát, lại còn bất chấp nhét chất nữ nhả biểu di mẫu, ngoại nữ nhả tam thái công gì đó, nữ nhân, nha hoàn nào đó vào phòng con bà.

Không thềm để ý tới lão phu nhân, Hàng thị một người cũng không nhận, tiểu thiếp, di nương, thông phòng trong viện của bà còn nhiều, không phiền đến lão phu nhân.

Cho nên quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu chưa bao giờ hòa thuận, lão phu nhân mỗi khi rơi vào thế hạ phong chỉ có thể dùng đến chiêu khóc lóc, con trai không phục tùng, con dâu ngỗ nghịch, bà muốn nhét nhiều người nữa cũng vô dụng, hai vợ chồng liên thủ coi lời của bà giống như tiếng chó sủa góc tường.

“Không phải vậy chứ! Nhị công tử, bản thân người không muốn cưới lão bà làm âm chắn, thì cũng nên chúc cấp dưới trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử chứ, chờ người làm xong ba năm nhiệm kỳ Tuần phủ, tôi cần phải hồi kinh đón dâu.” Nương tử của hắn còn đang ở nhà nhạc phụ, chờ hắn về bá đường.

Quản Nguyên Thiện cười vô cùng thân thiết vỗ vai hắn: “Có lẽ ta sẽ không chuyển vị trí, làm vài ba nhiệm kỳ, năm nhiệm kỳ rồi mới cáo lão hồi hương.” Giang Nam sơn thanh thủy tú, cảnh sắc hợp lòng người, cô nương

quyển rũ bên sông Tần Hoài rất nhiều, cảnh đẹp bất tận khiến người lưu luyến không về.

“Cái gì?! Không được, Nhị công tử đừng nghĩ kéo dài thời gian ở Giang Nam, nhanh kết thúc đi, Giang Nam ẩm ướt mưa nhiều, ở lâu dễ sinh bệnh.” Mạc Hiểu Sinh kêu khổ thấu trời, ở kinh thành đã lâu, hắn chịu không được thời tiết Giang Nam, vừa vào xuân mưa dầm không dứt, đã mấy ngày rồi không thấy mặt trời, mưa nhiều khiến người cũng ủ rũ theo.

“Ít nhất là được thanh tĩnh.” Không có bà nội thúc giục tựa như niệm kinh bên tai, thoáng cái lại oán hận mẫu thân hắn bất hiếu, rồi lập tức trách mắng đại tẩu không chịu sinh tiếp, đề tài chuyển đi chuyển lại, lại chuyển tới chuyện hắn không chịu thành hôn, kẻ lẽ biết bao tiểu thư các phủ có bao nhiêu hiền tuệ, người nào bao dung, không ngại thâm thiếp thành đàn, người nào cam nguyện làm thiếp, chỉ cần một chút yêu thương, vừa nói trong tay bà vừa mở ra danh sách một loạt các tiểu thư khuê các.

“Thanh tĩnh quá cũng không tốt, không có chút khí người.” Còn không bằng ở nghĩa địa, tuyệt đối không có tiếng người, bốn phía im ắng.

“Không phải có người thì không sợ không huyền ảo nữa sao?” Hắn một người nói bằng mười người.

“Nhị công tử...” Mạc Hiểu Sinh bị oan, vẻ mặt cầu xin.

Trước khi gặp Quản Nguyên Thiện, hắn trầm mặc ít nói giống như câm điếc, một ngày hắn chỉ nói ba chữ “Vâng, đúng, có thể”, muốn để hắn nói nhiều thêm một câu là vô cùng khó khăn, có thể nói là khó như mở vỏ trai, hoàn toàn không có một khe hở.

Nhưng mà dưới sự chỉ bảo của Quản nhị công tử, mở được miệng ra thì khó ngậm lại được, giống như muốn nói bù cho trước kia, có một cơ hội thì nước miếng liền tung bay, cướp đoạt nói, chen vào nói, không được nói là không vui.

“Đừng bị hấn dắt vào ngõ cụt, tài ăn nói của Nhị công tử ngày càng cao rồi.” Quả thật là đến mức xuất thần, người thường khó theo kịp. Văn sư gia lắc đầu.

“Người nói Nhị công tử lừa ta?” Mạc Hiểu Sinh kinh ngạc.

“Con trai thứ hai dòng chính của Cao Thịnh Hầu, sủng thần của đương kim Thánh thượng, lại kiêm thêm chức Ngự Sử Giám Sát, làm sao người có thể ở lâu tại Giang Nam, dù hấn có hết sức thỉnh cầu Hoàng thượng cũng sẽ không cho phép, tối đa một năm sẽ điều hấn về kinh.” Chức quan Tuần phủ là hấn cứng rắn muốn xin, khiến Hoàng thượng tức đến mức bật cười, giận mắng một câu cáo già.

Nếu không có vụ tham ô liên lụy quá rộng này, sâu đến mức không có người dám dò xét, Hoàng thượng lúc này mới đồng ý để Quản Nguyên Thiện tức trí đa mưu xuôi nam, dựa vào sự xảo quyệt của hấn để bắt bàn tay đen ẩn nấp chỗ tối, yên ổn triều đình.

“Văn sư gia, không để người tiến vào Hình bộ thật sự là đáng tiếc, cần thận thăm dò điều tra rõ ràng, đều vén ngọn nguồn của ta lên.” Quản Nguyên Thiện giả vờ giận lườm hấn, người bị nhìn chột lạnh sống lưng.

Khi hấn tính kế người khác luôn đặc biệt hiền lành, quái chiêu chồng chất.

“Nhị công tử quá khen, ăn lộc của vua, phải chia bớt ưu phiền cho vua, thân phận của Mai Hi họa sĩ có thể sáng tỏ, tiểu nhân có thể thở dài nhẹ nhõm.” Văn sư gia ra vẻ an tâm, cầm lấy chén trà uống một ngụm, vẻ mặt thả lỏng uống trà.

Nghe ra ẩn ý trong lời nói của hấn, ánh mắt Quản Nguyên Thiện lập tức lóe lên: “Văn sư gia chuyên tâm trên bàn, việc khác đừng lo lắng, án này chấm dứt thì báo công đầu cho người. Lại bộ, Hộ bộ, Hình bộ tùy cho người lựa chọn, ta vì người tiến cử.”

“Nhị công tử sợ cái gì?” Là sợ hấn không giữ miệng chứ gì!

“Là sợ người mất đi tiền đồ tốt, người tài trí hơn người chỉ làm cái chức sư gia này không phải là mình châu bị phủ bụi sao.”

Văn sư gia cười đến ý vị sâu xa, vượt hai chòm râu: “Vinh hạnh, vinh hạnh, là tiểu nhân suy nghĩ nhiều, không hiểu tình hình thực tế, còn tưởng Nhị công tử đường đường là nam tử, sao lại đối với Mai Hi họa sĩ kiến giải cao siêu! May mà người cùng với đoạn tụ không có nửa điểm quan hệ.”

Hấn đã có lần cho rằng Nhị công tử là đoạn tụ, cho nên mới nhìn không vừa mắt các tiểu thư khuê các, vì từ chối kết hôn mà rời ra kinh thành.

“Ai cơ? Ai có ham mê đoạn tụ? Thiện nhi, không phải Văn sư gia đang nói con đấy chứ?”

Giống như mật thám xuất quỷ nhập thần, vượt tường qua nóc, lên trời xuống đất, đi không hề phát ra âm thanh, Hầu gia phu nhân đột nhiên xuất hiện, trên người là bộ y phục dạ hành kỳ lạ, tóc được búi thành một bó, hành động thuận tiện.

Trong phòng nghị sự, mọi người nhìn lên thấy phu nhân... Ặc, trang phục độc đáo, sắc mặt mọi người khẽ biến nhanh chóng đứng dậy, cười có chút cứng ngắc.

“Phu nhân ngài đã tới, người cùng Nhị công tử nhiều ngày không gặp, chắc là muốn tâm sự riêng với nhau, chúng tiểu nhân cáo lui trước, không quấy rầy phu nhân và Nhị công tử nói chuyện.

Không chỉ có Cao Thịnh Hầu sợ lão bà, bọn họ cũng sợ phu nhân! Ký ức về cái ném qua vai kia vẫn còn rất mới mẻ, lưng ngã bị thương lại có chút đau, cho nên Hàng thị vừa xuất hiện, già, trẻ lập tức đi hết, chỉ còn lại Quản Nguyên Thiện miễn cưỡng cười cười.

“Nương, sao người lại tới đây, phụ thân chộc giận người khiến người không vui sao?” Hắc gương cười tiến lên xum xoe, vẻ mặt tươi cười, tỏ vẻ con ngoan. Thật ra trong lòng hắc rất rõ ràng, phụ thân của hắc nào dám chộc nương tức giận, từ khi hắc sinh ra tới giờ chưa từng thấy phụ thân đỏ mặt nói chuyện với nương bao giờ, một câu của nương còn hơn thánh chỉ, phụ thân sùng thê là sùng lên trời, lão bà nói gì cũng đúng, không đúng khẳng định là do ông nghe nhầm.

“Cha ngươi không có cái gan này, là bà nội của ngươi.”

Không ngoài dự đoán của hắc, khẳng định là bà nội lão nhai, bên này bắt bẻ, bên kia chướng mắt, lấy cái danh bà bà ra áp chế người, nương của hắc không vừa ý thì rời đi, đỡ phải mang cái tội làm mẹ chồng tức chết, lại có thể thanh tĩnh hai tai, nhất cử lưỡng tiện.

Ài, mẫu tử bọn họ thật sự là đồng bệnh tương liên nha, nhà có người già giống như có quỷ, có mặt ở khắp nơi, âm hồn không tan, chuyên làm chuyện chia rẽ người khác.

“Tạm thời để ta nói sang chuyện khác, cái gương mặt “tiểu bạch kiểm” chuyên lừa gạt tiểu cô nương này, nương đã nhìn suốt hai mươi ba năm, đã sớm nhìn chán, tránh xa một chút đừng khiến ta ghê tởm.” Nhìn đến gương mặt của hắc, thật sự là không thoải mái, Quân Tế Thế lúc trẻ cũng dựa vào khuôn mặt đi trên hoa gheo nguyệt, có không ít món nợ phong lưu.

“Nương a, nhi tử nhớ người, nghĩ đến ăn không ngon, ngủ không yên, đi đường còn té ngã! Nương có nhớ con hay không...” Hí! Nương của hắc... đủ ngoan độc, tự nhiên hạ độc thủ với con trai thân sinh.

Trên lưng tê rần Quân Nguyên Thiện cũng không dám kêu, cố nhịn, miệng vẫn cười, khóe mắt của hắc đảo qua tay mẫu thân hắc đang nhéo hắc, quả thật là xem hắc như kẻ thù mà! Hắc thấy thân thể hắc rèn luyện đến mức rắn chắc là có chút sai lầm rồi, làm cho bà không có chỗ xuống tay.

Hàng thị không thích nhĩ tử quá gầy, không tìm được chút thịt nào, nhưng mà lão đại, lão nhị từ nhỏ tập võ, đã sớm luyện thành một thân bắp thịt cứng rắn, nhưng chẳng qua là bà không hề có chút khí chất đoan trang nào cả, vừa gặp lập tức câu véo một phen, lần nào cũng như đang phát tiết.

Đứa con cả sau khi lập gia đình bà không còn động thủ, bởi vì hấn là người đã có chủ, véo rồi để lại dấu vết là không công bằng cho con dâu, nhưng mà Thiện nhi... Ngu sao không véo, không có lão bà không sợ vạ dấm chua.

“Con a, nương nhớ con muốn chết...” Sau khi véo xong bà còn đưa tay vuốt lại y phục cho nhĩ tử: “Thành thật nói cho nương biết, không phải là con thật sự nhìn trúng một tuần lang chứ? Nương vô cùng dân chủ, nhiều thêm một “con dâu nam” cũng chỉ là thêm một đôi đũa, bản thân con vừa ý là được.”

Quản Nguyên Thiện nhanh chóng thề, thanh minh sự nghi ngờ: “Văn sư gia kia không nói được lời nào hay, người không nên nghe hấn nói, chỉ là con quá rảnh rồi, phá án nhưng không tới nha môn Tuần phủ làm hấn phải đợi ở nhà riêng, khiến hấn phải chạy đi chạy lại, hấn liền nói móc con vài câu, để con xấu mặt.”

Hấn không xuất hiện là chiêu đầu tiên, Tuần phủ không tọa trấn ở nha môn Tuần phủ, các loại tôm tép nhãi nhép sẽ vượt quá phận sự, rồi ẩn thân nhìn đám quan viên nóng vội, tâm hoảng ý loạn, không biết Tuần phủ đại nhân đang ở đâu, có phải là đã nắm được đằng chuôi của bọn họ hay không, chuẩn bị một lưới tóm gọn.

Ngưu Vô Vi và Thành Tú quả nhiên thu được không ít đồ “hiếu kính”, có vàng bạc châu báu, tranh chữ cổ, phòng ở, cửa hàng cùng mỹ nữ, hai người chính là đang âm thầm “sử dụng tang vật”.

“Vậy họa sĩ Mai Hi kia là sao?” Bà mới chỉ hơn bốn mươi, tai nghe vẫn tốt, có thể sánh bằng người trẻ tuổi.

“Này...” Quán Nguyên Thiện áp ứng, nói không rõ câu, Mai Hi là nữ, tên là Cầu Hi Mai, Mai Hi và Hi Mai là một.

“Này này cái gì, ta không nhớ là sinh con trai nói lắp, đầu lưỡi của con bị người ta cắt rồi đúng không?” Bà không ngại làm thay người khác đâu.

Hắn thầm kêu khổ, muốn cười lại cười không được.” Con thấy nàng vẽ đẹp, thiên về tả cảnh, tính tình cũng tốt, nội tâm có ngạo khí văn nhân, nhưng co được dẫn được, không hề cổ hủ, đối đáp không hề thua mưu sĩ.”

“Cho nên là con đang tìm người tài?” Có chút kỳ lạ.

Quán Nguyên Thiện gật đầu mạnh mẽ: “Đúng, nương thật sự là hiểu con vô cùng, con nghĩ gì người đều biết.”

“Đừng nịnh hót nữa, để ta gặp người trước đã rồi nói tiếp, tiểu tử con so với cá trạch còn lẩn nhanh hơn, ta muốn tìm con mà còn phải theo dõi lão gia hỏa Thành Tú kia, Tuần phủ đại nhân không ở nhà môn Tuần phủ, cũng chỉ có con là dám đặt luật pháp triều đình ở ngoài như vậy.”

Nghe vậy, hắn thật sự không cười nổi, với cặp mắt hỏa nhãn kim tinh của nương, chắc chắn sẽ nhìn ra manh mối: “Nương, trong nhà Mai Hi có chuyện, tạm thời không vẽ...”

“Nhị công tử, Mai Hi công tử đến, người đang ở cảnh viên vẽ hải đường xuân thủy.” Gã sai vật nhanh chóng bẩm báo, nghĩ muốn kiếm chút tiền thưởng.

Người thật sự không được làm chuyện xấu, khó có một lần nói dối lập tức bị vạch trần, Quán Nguyên Thiện vươn bàn tay vuốt mặt, nặng nề thở dài một hơi.

“Trong nhà có chuyện? Thiện nhi, làm người luôn phải lưu lại đường lui, tránh để cho cửa trước bị người ta chặn không có đường trốn.” Hàng thị dạy con, thỏ khôn luôn có ba hang, nói dối phải có ba phần thật, xác định không chê vào đâu được thì mới đi lừa người, lưu lại lỗ kim cũng sẽ thành trò cười trong mắt người trong nghề.

“Nương, người có muốn đổi y phục hay không, tuy rằng trong mắt nhi tử, nương tuyệt đối là tuyệt thế mỹ nữ, nhưng ánh mắt người ngoài không giống, nhìn không ra vẻ đẹp tao nhã của người.” Quản Nguyên Thiện dùng từ ngữ hàm súc, nhắc nhở bộ quần áo của bà sẽ khiến người khác phải há hốc mồm.

Hàng thị cười một cái: “Nói thẳng luôn là ta sẽ dọa đến khách là được rồi, ở đâu ra mà lòng vòng như thế, cũng không sợ vòng qua vòng lại tự khiến chính mình choáng váng.”

Đùa cợt vài câu, Hàng thị để nhi tử cho người đến khách điểm tìm nha hoàn của mình, sau đó vào phòng để cho Bạch Chỉ, Bạch Đồng thay đồ, áo khoác trắng lông thỏ, váy trắng thêu hoa sen, trên đầu cài một cây trâm hồng bảo thạch tơ vàng, hai bên thêm một đôi trâm bướm nhỏ, trang điểm lên càng toát lên khí chất của phu nhân Hầu gia, quý khí bức người.

Thay đổi một hồi, quý phu nhân dung mạo tuyệt đẹp đi vào vườn hoa, nếu không nói bà đã có hai con trai trưởng thành, thật sự đều cho rằng bà là một khuynh thế giai nhân, nụ cười động lòng người, cười thêm cái nữa khiến người khác đánh mất hồn phách, thêm cái nữa thì câu cả linh hồn theo mất.

“Vị Mai công tử này, thiếp thân là...”

Cầu Hi Mai đang chăm chú vẽ chợt nghe thấy có người gọi nàng, nàng đặt bút vẽ xuống xoay người lại, đang muốn lấy thân phận nam tử hành lễ, nhưng đối phương lại đột nhiên “Oa” một tiếng, nàng cảm thấy bồn chồn, nghĩ chẳng lẽ gặp phải người quen, ánh mắt khẽ ngược nhìn. Vừa mới đưa mắt lên, nàng bị dọa nhảy dựng lên, thật đúng là người quen.

“Phu... phu nhân?”

Bà đánh giá một thân nam trang của tiểu nương tử, lại chặc chặc ra tiếng, lại lắc đầu than thở, xem ra không đủ vừa mắt để người ta nhìn lần hai, lập tức ôm eo, lại ôm ngực... Ách, là lấy tay sờ ngực so sánh.

“Sao người lại ở đây?” Hàng thị chân chính muốn hỏi là sao người lại giả trang nam nhân làm gì, lại có hóa trang giống như vậy, thiếu chút nữa là ngay cả bà cũng bị lừa.

Câu Hi Mai nhìn thoáng ra Quán Nguyên Thiện đứng một bên, kiên trì cẩn thận nói: “Ách, là ta nhận lời Quán công tử tới vẽ tranh...”

“Người đi theo ta, chúng ta hảo hảo tâm sự.” Hàng thị bước lên cầm tay của nàng, bộ dáng không nóng không lạnh kéo người đi.

“Phu nhân, người...” Có thể giả vờ không biết nàng được không, nàng còn muốn kiếm tiền để sống.

“Nương! Nhẹ tay một chút, hấn chỉ là họa sĩ, người đừng làm khó dễ hấn.” Cánh tay của nương có thể đánh được cả hổ, có thể biết sức kéo lớn như thế nào.

Hàng thị chuyển mắt, nhìn ra trong mắt nhi tử có chút khẩn trương lo lắng, bà suy nghĩ một chút: “Ta thấy hấn môi hồng răng trắng, da thịt mềm mịn, muốn nhận hấn làm trai bao, người đi tìm phụ thân người tới bắt gian, nói ta muốn cầm sừng hấn.”

“Nương, chuyện này không đùa được đâu.” Hấn không biết nên khóc hay nên cười.

Phụ thân hấn quả thật sẽ như vậy, chỉ cần là lời của nương nói, phụ thân từ trước đến giờ luôn không nghi ngờ.

Mà phụ thân đã xác nhận, già trẻ gái trai trong phủ liền gặp xui, ông ấy sẽ ép hỏi cả đám ai là gian phu, sau đó mang tất cả những người khả nghi chém một đao, không chết thì cũng tàn phế, sau đó mới ngẫm lại xem chính mình có phải là đã làm gì khiến lão bà đại nhân phát hỏa hay không.

“Con thấy ta giống như đang nói đùa sao? Xú tiểu tử, không được đi theo, chúng ta muốn ở riêng, người dám làm hỏng chuyện tốt của ta thì ta sẽ thiên người.” Nghĩ muốn nghe lén? Mơ tưởng!

Này... này là sao, là mẫu thân lại tự nhiên uy hiếp nhi tử là muốn thiên hấn... Hấn còn phải nổi dỗi tông đường, đây là mẫu thân thân sinh sao?

Quản Nguyên Thiện nheo mắt cân nhắc hành vi quý dị của mẫu thân, con người lóe lên tia u ám, hấn xoa mũi, nghĩ đến sau này, ánh mắt thâm trầm giống như giếng cổ, sâu không thấy đáy.

“Người nói xem rốt cuộc là đã chuyện gì, một nữ tử khuê phòng sao lại phần nam trang ra ngoài, người có biết hậu quả khi thân phận bị bại lộ không, hậu quả người sẽ không gánh chịu được đâu, nên biết quan niệm đạo đức chết tiệt hiện giờ sẽ bức tử nữ nhân chúng ta...”

Bản thân bà không tuân theo lễ thường, làm ra không ít hành động dọa người, Hàng thị khó có được lần khuyên người khác xem trọng danh tiết.

Chính là bà có hậu đãi vững chắc, nhà mẹ đẻ là thế tộc, cha huynh đều làm quan trong triều, trượng phu đã qua “nghiêm chỉnh huấn luyện” đều đứng về phía bà, hai đứa con trai đều có tiền đồ, ở trước mặt được Hoàng thượng yêu thích, bà mới có thể không sợ những lời đồn đại kia.

Nhưng mà Cầu Hi Mai không giống, lần trước tán gẫu bà ít nhiều biết được tình cảnh của nàng, nữ tử trẻ tuổi không có chỗ dựa vững chắc, lại mới gả chưa đến một năm, không có con cái, ở nhà chồng không có chỗ

đứng, lại còn mang theo một đôi đê muối, người khác không nói vài ba câu thì mới là chuyện lạ.

Có khi vô tâm hữu ý, ở trong xã hội nam tôn nữ ti, đủ loại đạo đức bắt ép khiến nữ nhân phải chịu thiệt, cùng là đi cùng người khác phái, hành vi của nam nhân thì gọi là lịch sự, mà nữ tử lại bị cái danh phóng đảng, thấp hèn, không biết xấu hổ... Một câu “thất trinh” đủ đẩy người ta xuống vực sâu vạn trượng, vạn kiếp bất phục.

Hàng thị không trách tội chuyện Cầu Hi Mai giả trang họa sĩ, ngược lại thường thức nàng có dũng khí, nhưng mà thường thức cũng có rất nhiều lo lắng rằng nàng lớn mật sẽ mang đến tai họa, hiện nay hầu hết mọi người đều không thể tiếp nhận nữ tử có tài.

“Phu nhân, ta... ta có lý do không thể nói, xin người đừng bắt ta phải trả lời.” Chưa làm được việc, nàng hy vọng càng ít người biết càng tốt.

“Nha đầu ngốc, người biết ta là ai không? Ta là chính thất của Cao Thịnh Hầu, có thể nói chuyện ở trước mặt Hoàng hậu, Thái hậu, người có khó khăn gì đừng ngại cứ nói thẳng, ta vô cùng thích cặp đê muối sinh đôi đáng yêu của người, tỷ tỷ của bọn hán nếu như có khó khăn gì ta nhất định sẽ giúp đến tận cùng.” Bà không nỡ nhìn hai tiểu tử kia khóc.

Duyên phận giữa người với người thật sự là kỳ diệu, có người trải qua hơn nửa cuộc đời nhìn vẫn thấy ghét, không có hảo cảm, giống như Hàng thị cùng Quản lão phu nhân, có người liếc mắt nhìn một cái là hợp ý ngay, chỉ hận không gặp sớm hơn, chỉ muốn lôi hết tim gan ra để kết giao.

Hàng thị không thể phủ nhận chính mình bị bộ dạng đáng yêu của cặp song sinh Cầu Hi Lan, Cầu Hi Trúc làm cho mê hoặc, đối với Cầu Hi Mai càng thêm vài phần muốn thân cận, cũng do ngày đó nàng ra tay giúp đỡ có vài phần kính trọng, cho rằng nhân phẩm và tính cách của nàng có gặp chuyện gì khó khăn, tuyệt đối không thua bà xuất thân thư hương thế gia.

“Người là phu nhân Hầu gia?” Nàng kinh ngạc.

Hàng thị khí chất tao nhã khẽ gật đầu: “Đừng nói cái gì mà không thể nói, ở trong mắt ta chuyện gì cũng có thể giải quyết, người có trượng phu, mà lại một mình xuất phủ vẽ tranh, người đang tính làm gì, người thiếu tiền sao?”

“Đúng, ta thiếu bạc.” Cẩn rằng một cái, nàng nhin xuống xấu hổ nói thật.

“Thiếu nhiều lắm sao?” Nếu chỉ là bạc, vậy ngược lại chỉ là việc nhỏ.

“Vô cùng thiếu.” Vừa nói ra khỏi miệng, Cầu Hi Mai bỗng nhiên cảm thấy gánh nặng trong lòng được cởi ra.

Bà vừa nghe, gần như muốn cười ra tiếng: “Tám ngàn phiếu kia của ta mệnh giá một ngàn lượng, nếu người cầm thì ta cũng không thiếu, ta rất nhiều tiền, trong tráp còn một tập ngàn phiếu.”

Khuôn mặt Cầu Hi Mai khẽ cười, giống như hoa lê nở rộ: “Ta vẫn là nói câu này, không phải của ta thì ta sẽ không lấy, ta có chân có tay có thể tự mình kiếm tiền, tuy rằng vất vả một chút, nhưng mà ta có thể yên tâm thoải mái, không thẹn với lương tâm.”

Người có thể không có ngạo khí, nhưng không thể không có cái tôi, nàng trả giá đổi lấy tiền tài, không thua thiệt bất cứ ai, đối với cha mẹ đã mất, đối với chính mình, bọn họ có thể tự mình đứng lên, để cho người khác nhìn thấy cốt khí của nàng.

“Vậy người muốn vẽ tới khi nào mới có thể đạt được số lượng mình muốn?” Hình như nàng rất vội vã hoàn thành chuyện này, bàn tay cầm bút vẽ đều sung đỏ hết lên, có thể thấy được nàng ngày đêm không nghỉ, vùi đầu vẽ, ngay cả thời gian nghỉ cũng dành để vẽ.

Tài quan sát của Hàng thị rất tốt, khỏe mắt bà khế đảo qua phát hiện tay phải của Hi Mai từ cổ tay đến các đốt ngón tay đều sưng lên một cách dị thường, lòng bàn tay trắng mịn do cầm bút nhiều mà nổi lên một lớp chai mỏng, đã phồng đỏ sưng to.

Tiểu nữ nhân khiến người khác vô cùng đau lòng, tâm tình cứng cỏi không sợ chịu khổ, dũng cảm tiến tới, nàng không xin người khác giúp đỡ, yên lặng đi làm, bởi vì nàng muốn không phải sự thương hại hay bố thí, mà là sự tôn trọng và khẳng định đối với chính mình.

“Này... sắp rồi...” Hai tai Cầu Hi Mai đỏ lên, hơi ngượng ngùng.

Thật ra nàng đã không bày rập bán tranh chữ, tiền Quản Nguyên Thiện trả cho nàng rất nhiều, so với khi bán tranh chữ ở chợ nhiều hơn nhiều, xuất phủ một chuyến không dễ, nàng không thể tốn thời gian, nếu có thể dùng một thời gian ngắn có thể kiếm được nhiều bạc nàng cũng bớt việc, nơi đường phố long xà hỗn tạp không tiện cho thân phận nữ tử của nàng.

Nàng cũng đã gặp qua du côn lưu manh, chẳng qua là cho chút bạc lập tức rời đi, chỉ cần an phận không sinh sự, tiền bạc cho được sáng khoái, bình thường bọn họ cũng không làm khó người khác, trái lại còn có thể bày quầy hộ hoặc đuổi khách nhân không có hảo ý đi.

“Sắp là còn thiếu bao nhiêu? Không đủ ta thay người bù.” Bà tuyệt đối không thiếu bạc, hàng năm cuối năm người ghi sổ đều phải phiền nãi.

Hàng thị không thích trang sức lộng lẫy, quần áo cũng không quá chú trọng, cái gì mà thực gấm, vân cẩm, trong cung thường ban cho, dù bà mỗi ngày dùng một bộ cũng không hết, hơn nữa bà cũng không thích giao tiếp cùng các phu nhân khác, bởi vậy chi tiêu của bà khiến người khác kinh ngạc, hầu hết đều đặt trong ngân hàng tư nhân sinh lời.

Hơn nữa bổng lộc của trượng phu cũng không thiếu, từng tháng đều ngoan ngoãn giao tới tay bà, không có gì ngoài xử lý hậu viện, thật sự còn lại không ít, bà chưa bao giờ cảm thấy buồn rầu vì thiếu bạc.

Nỗi buồn duy nhất của bà là quá nhiều bạc không có chỗ tiêu, đáng nói là ở cổ đại không hề có kỹ thuật công nghệ như hiện đại, bà một là không thể ở trên phố quét thẻ, hai là không thể lên mạng mua sắm, ba là không thể mua được vật phẩm quân dụng, túi bạc của bà đều là tiền nát.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời, cho dù là đã xuyên qua hơn hai mươi năm, nội tâm Hàng thị vẫn không thoát khỏi khí tiết quân nhân, chi phí ăn mặc đều vô cùng đơn giản, nên dùng thì dùng, đối với trang sức thời thượng, y phục hoa mỹ bà đều không có hứng thú.

Vừa nghe bà khẳng khái giúp đỡ, Cầu Hi Mai thụ sủng nhược kinh: “Ý tốt của phu nhân tiểu nữ xin nhận, lệnh công tử đã giúp tiểu nữ rất nhiều, ta... Không dối người, tôi đã tích được gần đủ, chỉ chờ hòa... À, tôi có thể tự lo được không nên phiền đến phu nhân.”

“Hòa cái gì?” Bà nhảy cảm bắt được chữ mấu chốt, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao.

“Không...không có gì...” Nàng tránh ánh mắt của bà, sắc mặt gương gạo.

Bức cung là sở trường của Hàng thị, sắc mặt bà lạnh lùng, giọng điệu nghiêm khắc: “Người giấu thân phận nữ nhân là vì cái gì, lấy thân phận nam tử ra ngoài, có phải là có ý đồ không rõ ràng? Người luôn miệng nói kiếm ngân phiếu vì lo cho cuộc sống, nhưng mà gia đình nhà chồng có biết không? Trượng phu của người cho phép người lén ra ngoài hành nghề sao, hắn không ngại người đi cùng nam nhân khác sao? Bạc người kiếm được dùng vào chỗ nào...”

“Phu nhân, người...” Đối mặt với việc bị ép hỏi liên tục về những sầu lo trong lòng, Cầu Hi Mai có chút phản ứng không kịp, nàng không biết vì phu nhân hiền lành lúc trước sao lại biến thành khí thế bức người như vậy, trong lòng nàng không kịp tiếp ứng.

“Những điều này người đều không nghĩ tới sao? Nếu là có người gây khó dễ thì người phải ứng phó thế nào, chỉ với việc người thân là nữ tử lại tự tiện ra ngoài, nước miếng của người khác cũng đủ dìm người chết đuối, người không phải không biết danh tiết đối với nữ nhân có bao nhiêu quan trọng đi.” Nàng là người thông minh khó gặp, càng phải nên thận trọng.

Vừa nhắc đến danh tiết, nàng hơi lộ ra vẻ chua xót: “Người còn sống thì mới bận tâm tới cái khác, thanh danh, trinh tiết đều là vật ngoài thân, ta chỉ muốn đệ đệ và muội muội sống sót.”

Không rời khỏi Đình phủ, bọn họ không có đường sống, chuyện đã từng phát sinh nàng không muốn trải qua một lần nữa, những chuyện đó khiến cho người ta đau đến tận cùng.

“Vậy thì nói cho ta biết tình hình của người đi, có con đường thênh thang vậy thì sao phải đi cầu độc mộc, người nên hiểu người không chỉ có một mình, vận nhất mưu tính của người thất bại, người thân bên cạnh người cũng sẽ phải chịu tổn thương.” Hàng thị lấy tình để cảm động.

Trong lòng Cầu Hi Mai chấn động, Hi Lan, Hi Trúc... nàng chỉ có hai đứa là thân nhân...

“Tôi muốn hòa ly.”

Không phải là hưu khí, mà là hòa ly, phụ nhân bị hưu là tịnh thân xuất hộ, không thể mang theo một chút của hồi môn nào, mà hòa ly là hết duyên phận, mỗi người một đường, nàng có thể mang đi toàn bộ thân gia, bao gồm cả tiền và thư lúc trước phụ thân lưu lại cho nàng.

“Hòa ly?” Dù là người hiện đại, Hàng thị vẫn bị rung động, kinh ngạc nàng dám không kiêng dè, chặt đường lui.

Điều gì đã khiến cho nàng dứt khoát hạ quyết tâm như vậy? Nhìn đôi mắt kiên định như vậy, khiến người khác không nhìn được mà muốn tìm

hiếu sau lưng nàng rốt cuộc đã có chuyện đau lòng gì.

Hoặc giống như là “không tước Đông Nam” Lưu Vân Chi, bà bà không hiểu lý lẽ ép bức chia ly, sử dụng các thủ đoạn giày vò con dâu, mặt khác lại tìm nữ nhân khác để mang thai.

Hàng thị suy nghĩ rất nhiều, lại không nghĩ tới Cầu Hi Mai cùng nàng đều gặp kỳ ngộ, chỉ là một người xuyên không, một người là trùng sinh, các nàng ở một quỹ đạo mở ra những nhánh khác nhau.

Giống vậy, nhân sinh có một cơ hội nữa, bất luận là xuyên không hay trùng sinh, các nàng nhất định sẽ không giống người khác, có bí mật không để cho người khác biết.

“Nương, người có thể thả người chưa? Mai Hi mới vẽ được một nửa, người nên để cho hấn hoàn thành mới đúng, hấn còn chờ bạc...”

Quản Nguyên Thiện lo lắng đi từ cửa vào, hấn giả bộ lộ ra vẻ mặt lưu manh, nghênh ngang lắc lắc thân hình đi vào, nhìn như không chút để ý không để lộ ra sự quan tâm trong lòng, ánh mắt mỉm cười nhìn người nào đó một vòng, xác định không có gì khác lạ thì mới an tâm.

“Hừ! Người sao biết hấn cần dùng tiền gấp, hấn mở miệng hỏi mượn người sao?” Bộ dạng lén la lén lút như trộm vậy.

“Ngoại trừ đại phú bà như nương thì ai chả thiếu tiền, con trai của người cũng rất thiếu, người tới cứu giúp con vài ba mươi lượng, nhi tử vô cùng cảm kích.” Hấn giả ngây giả ngô, chấp tay sau lưng vẫy vẫy với Cầu Hi Mai, muốn nàng đi trước.

Quản Nguyên Thiện xuất phát từ ý tốt, không muốn lão nương nhà hấn rảnh rỗi đến bị khùng, nhìn người thấy thú vị thì tìm đến giết thời gian, khiến cho người khác không biết nên khóc sao hôm nay ra ngoài không xem hoàng lịch, hay là nên cười cảm ơn trí tuệ của bà.

Nhưng mà đôi khi hảo tâm lại là chuyện xấu, không ai hiểu con bằng mẹ, hành động che che lấp lấp của hấn rơi vào mắt của Hàng thị, bà khẽ nhếch môi, nhìn hấn làm điều thừa, có tính toán riêng.

“Một bức họa một trăm lượng, ngược lại người sống vô cùng xa hoa! May mà người đã lớn, bản thân kiếm được bạc, nương cũng không quản người phô trương giàu sang, chẳng qua là người cũng đã trưởng thành, cũng nên tìm lão bà đi, nếu không người xem nhà ai có khuê nữ đến tuổi gả mau đi tìm hiểu đi.” Vừa nghe thấy có liên quan đến hôn sự của hấn, hấn lại giả chết: “Nương, không phải người thường nói con cháu đều có phúc của con cháu sao, người không quản, sinh con ra thì là con có phúc, về sau đường là do con đi, người sinh ra con có hai cái chân là muốn con tự đi mà.” Ngụ ý là hấn sẽ có chừng mực, sẽ không đi lệch đường.

“Người ngược lại đổ hết cho ta, có tiền đồ.” Bà nhàn nhạt trào phúng. Hàng thị mặc kệ là nhi tử có thể đi bao xa, làm quan to đến đâu, bà chỉ cầu nợ nần đừng lưu lại cho con cháu, đừng làm bọn họ thất vọng là được rồi.

Quản Nguyên Thiện nhìn nốt mẫu thân nhà mình: “Là nương dạy bảo tốt, nhi tử không ngốc, học người ba phần liền tự hiểu được, con cũng không thua kém hào quang của người.”

Bà phi một tiếng: “Nghe một chút, giống như tham quan xu nịnh vượt môn ngựa, Mai nhi à, người nói phu nhân xem, có nữ oa nhi nào có kiến thức lại hiểu lễ nghĩa tới xem hấn, nếu người có tỷ tỷ muội muội cũng không tệ, không ngại giới thiệu cho nhi tử chẳng ra gì nhà ta.”

Mai nhi? Ý cười trên mặt Quản Nguyên Thiện cứng lại, con người đen thẳm hiện lên quang mang, vẻ mặt của hấn hiện lên sự cảnh giác, liếc mắt nhìn mẫu thân một cái.

Hấn không biết hành động của mình đều lọt vào mắt của Hàng thị, trong lòng hiểu rõ, thì ra con trai cũng là người biết chuyện, đã sớm nhìn ra thân phận nữ nhi của nàng, khó trách bộ dạng lại giống như gà mẹ bảo vệ

gà con không dám thả lỏng một khắc, nhìn chăm chăm không tha, e sợ bà nhìn ra cái gì.

“Phu nhân chê cười, lệnh công tử dung mạo đoan chính, tính tình hào sảng, phẩm chất cũng tốt, không thiếu các thiên kim ái mộ, ta tuy có một muội muội, nhưng năm nay mới năm tuổi, không có duyên với này.” Muốn trèo cao cũng trèo không nổi.

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, biết rõ mặt sau của nhà giàu, Cầu Hi Mai không hy vọng muội muội phải trải qua những gì nàng đã từng trải, thà rằng an phận gả cho một người chăm chỉ thật thà, cũng không cần trèo cành cao.

“Nếu là người? Người có xem trọng nhi tử ngọc này không?” Bà có tâm thăm dò.

Quản Nguyên Thiện ở bên cạnh tâm cũng nhảy dựng lên, nghiêng mắt nhìn, hành động của mẹ hắn khiến hắn bất an, đối với chung thân đại sự của hắn bà chưa từng để tâm.

Cầu Hi Mai khó hiểu ngăn ra, cho rằng Hàng thị muốn nàng nói ra quan điểm của nữ tử đương thời: “Phu nhân hỏi sai người rồi, người nên hỏi nhị ca xem có coi trọng người nào không, dựa vào bề ngoài cùng gia thế của nhị ca, nếu muốn kết hôn còn thiếu người muốn gả sao?”

Lúc này trong đầu nàng chỉ có một việc làm thế nào để rời khỏi Đình phủ, tìm một tòa nhà để đệ đệ muội muội có thể an tâm sống, lại suy nghĩ tới việc phòng dịch, sau đó tìm một nghề nghiệp, để tỷ đệ ba người có thể sống an nhàn.

Hơn nữa nàng cũng không dám nghĩ nhiều, cũng có thể lần trước lúc chết nàng đã qua mười chín, không còn nghĩ đến chuyện tình nữ nhi.

Hoặc nói là nàng đã mất đi lòng tin với hôn nhân, không muốn bước lên vết xe đổ, thử hỏi thế gian này có mấy nam tử đồng ý cưới một nữ tử đã từng hòa ly? Cho dù có phần lớn cũng là làm thiếp, không có khả năng làm chính thất, mà nàng không chịu ủy khuất chính mình, cùng người khác chung chồng chính là một bị kịch.

Một đời một kiếp một đôi mình... Bỗng dưng, Cầu Hi Mai nhớ tới Hồng Tuyết Bình đã từng nói câu đó, trong lòng nàng không dám hy vọng, hy vọng càng nhiều bị thương cũng càng nặng.

“Quản nhị ca?” Hàng thị như cười như không nhìn vẻ mặt co quắp của con trai, ánh mắt giống như nhìn thấy lòng hắc khiến hắc lạnh người: “Xú tiểu tử, ngươi muốn tìm cho nương kiêu con dâu gì a, giống Mai nhi lạnh lợi huệ chất lan tâm thì thế nào?”

Như thế nào? Người ta đều đã thành thân rồi, nương còn muốn làm gì. Quản Nguyên Thiện tức giận khẽ trừng mắt, lấy ánh mắt ám chỉ mẫu thân đừng tìm rắc rối nữa.

“Đầu năm nay không phải đôi phu thê nào cũng làm bạn đến già, nổi bật mà nói...” Hàng thị có điều ẩn ý chỉ nói đến đó là dừng, cười cười nhìn về phía con trai.

Chương 8

Là một người mẹ bà không đành lòng nhìn con trai đã lớn vẫn không cưới được vợ, Hàng thị có lòng tốt để nha hoàn trước hết mời Cầu Hi Mai đến phòng khác ngồi tạm, chính mình cùng con trai thẳng thắn, đi thẳng vào lý do Cầu Hi Mai cấp bách cần dùng bạc - nàng đang chờ cơ hội thích hợp để đề xuất hòa ly cùng nhà chồng.

Về chuyện này, bị động sẽ được lợi hơn chủ động, do đôi phương nói trước thì mới càng có lợi thế đàm phán, ví dụ đồ cưới, cùng với tiền trợ cấp sau khi hòa ly cùng phu gia.

Đến từ hiện đại, Hàng thị tuyệt đối không để ý con dâu có còn nguyên hay không, đã từng gả cho người khác.

Không biết nhìn người không phải là lỗi của nàng ấy, nàng ấy chỉ là xui xẻo trong hôn nhân, bị cha mẹ phối sai nhân duyên mà thôi.

Bất luận là chỗ nào, mọi người đều có cơ hội làm lại, tiếp đến sẽ tốt hơn, từ sai lầm học được nhiều điều, sẽ không mờ mắt lần nữa.

Dưới sự giáo dục của Hàng thị Quản Nguyên Thiện cũng không quá coi trọng trình tiết nữ tử... Ách, không phải là không thêm để ý, mà là giữa trình tiết và phẩm cách, hẳn lựa chọn cái sau.

Lệnh cha mẹ, lời mai mối, từ trước đến giờ nữ tử kết hôn đều không phải là bản thân quyết định, Cầu Hi Mai cũng là không thể không gả vào Đình phủ.

Bởi vậy khi nghe nàng bày quán vẽ tranh, liệu mình vẽ tranh là vì kiếm bạc chuẩn bị việc hòa ly, hẳn đã kinh ngạc, lại có chút khó tin, vào cửa không tới một năm sao nàng dám cả gan làm loạn muốn hưu phu, nàng không sợ ánh mắt thế tục không chấp nhận được nàng sao?

Nhưng mà sau khi kinh ngạc là mừng thầm, vô cùng vui mừng, trong ngực tràn ngập cảm giác vui sướng, Quản Nguyên Thiện nhìn không được cười ra tiếng, hai mắt sáng như bảo thạch.

Hắn vẫn luôn kiềm chế không dám thể hiện, chỉ vì tiểu nương tử đã có phu quân, cho nên nội tâm của hắn tuy có hảo cảm nhưng lại thuyết phục chính mình đó không phải là động lòng, một phần tâm tư không thể cho ai biết của hắn đối với nàng là một tai họa, hắn có thể tiếc nuối nhưng không muốn bởi bản thân mà tạo thành thương tổn cho nàng.

Nhưng mà từ trong miệng mẫu thân biết được chân tướng sự việc, đó quả thật là giống như trên trời rơi xuống một cái bánh thịt, nên hắn choáng váng, không thể tin ông trời lại ưu ái hắn như vậy, khiến điều hắn băn khoăn hóa thành sự thật, để hắn có thể thoải mái theo đuổi tình yêu.

Không sai, sau vài lần tiếp xúc, hắn phát hiện nàng không chỉ thông minh, hơn nữa còn suy tính cẩn thận, tính tình tốt, mặc dù có chút cứng nhắc luôn nói có sách, mách có chứng, nhưng cũng thể hiện nàng là người thực tế, khiến cho hắn dần dần trầm luân, một cái nhãn mày một nụ cười của nàng cũng là phong cảnh mỹ lệ khiến hắn không thể dời mắt.

Sau khi Quản Nguyên Thiện biết hết toàn bộ, lập tức đi tìm Cầu Hi Mai, nói ra thân phận của mình.

“Huynh... huynh nói huynh là Tuần phủ đại nhân kiêm Ngự Sử đại nhân, xuống Giang Nam là vì tra án?” Cầu Hi Mai kinh ngạc mở to mắt hạnh, có chút hoài nghi lỗi tai nàng xảy ra vấn đề, nghe nhầm rồi. Biểu tình của nàng so với nhìn thấy quý còn kinh hách hơn, thật lâu mới lấy lại được tinh thần.

Tuần phủ là quan rất lớn đi! Ngự Sử Giám Sát lại càng lớn hơn, giám sát đủ các loại quan lại ở kinh thành, không có chiếu chỉ không thể rời khỏi kinh, trong nhận thức của Cầu Hi Mai, có thể lên tới quan ngũ phẩm trở lên

là tuổi cũng không còn nhỏ, nên có vài chòm râu, tiền hô hậu ủng vô cùng phô trương.

Mà Quản Nguyên Thiện quá trẻ, cho dù hấn xuất thân từ Cao Thịnh Hầu phủ, chỗ đứng cao hơn người khác, nhưng cũng phải từ cấp bậc thấp nhất mà đi lên, chờ thêm vài năm Hoàng thượng ban cho cái quan ngũ phẩm để làm, ba mươi tuổi có thể ngồi lên qua tam phẩm là giỏi lắm rồi.

Theo nàng biết, chỉ có Thế tử mới có thể lập tức, hấn là thứ tử dòng chính chỉ có thể dựa vào chính mình phấn đấu, cho dù bên cạnh có cây đại thụ lớn che chở, không có điểm hơn người thì vẫn không thể được.

Nhưng mà, nếu nàng không nghe nhầm, thì chính là Hoàng thượng điên rồi, tự nhiên bỏ quên đại thần trong triều không cần, bỏ nhiệm một công tử nhà huân quý 23 tuổi làm Tuần phủ Giang Tô.

“Ta còn biết nàng là một cô nương, lần đầu tiên gặp ta lập tức biết người giả trang nam.” Quản Nguyên Thiện trực tiếp vạch trần thân phận nữ nhi của nàng, không quanh co lòng vòng.

“Cái gì, huynh... huynh biết...” Nàng hoảng hốt lui lại hai bước, trên mặt để lộ ra sự bất an.

“Đừng sợ, ta không định truy cứu chuyện nàng gạt ta, ta chỉ là không biết vì sao nàng thân là nữ nhân lại phải che dấu thân phận bày quán bán tranh chữ, chẳng qua là chữ cùng tranh của người thật sự có phong cách, không câu nệ, ta quả thật là cầu tranh mới mời nàng đến phủ vẽ tranh.” Hấn chưa nói sự thật, mời vẽ tranh chỉ là lúc ban đầu.

Vừa nhắc tới vẽ, nàng thoáng buông lỏng cảnh giác: “Đã biết ta có ý giấu diếm thân phận thật, vì sao hôm nay lại chính miệng vạch trần? Một khi xé rách lớp giấy này, sau này hành sự sẽ có nhiều bất tiện, vấn đề nam nữ chần ngang ở đó, ta và huynh lên gặp mặt rất không ổn, chuyện qua phủ vẽ tranh từ giờ ngừng lại đi.”

Ít đi một phần thu nhập, Cầu Hi Mai không thể không buồn, bạc không ai chê nhiều, hòa ly xong sau này sinh hoạt cũng cần đến bạc, nhiều một chút vẫn luôn tốt hơn.

Nhưng mà nàng cũng hiểu Quản Nguyên Thiện đã giúp nàng rất nhiều, nếu không nàng chỉ là một nữ tử hậu viện mà nói, một bức họa nào đáng giá một trăm lượng bạc, vẽ dù có tốt thì vẫn không có danh tiếng, không có giá trị, trừ khi nàng tiếp tục lấy tên “Mai Hi” tiếp tục vẽ tranh.

“Không, nàng hiểu lắm rồi, hiện giờ ta vạch trần bởi vì nàng là người có kiến thức uyên bác, lại giỏi phân tích, đối với vật, với người đều có quan điểm rất hay, ta vì việc tra án tham ô ở Giang Tô mà đến, muốn mượn tài của nàng.” Quản Nguyên Thiện nói hợp tình hợp lý, khiến cho người ta không tìm được một tia sơ hở, nhưng mà nếu cẩn thận nhìn kỹ, sẽ thấy đáy mắt của hắn ẩn ẩn ý cười.

“Tra án tham ô...” Nàng có vẻ dăm chiêu yên lặng ngồi xuống.

“Người của ta tất cả đều là mang từ kinh thành tới Giang Tô, bọn họ tiếp xúc nhiều với quan viên kinh thành, đối với chuyện ở Giang Tô không biết nhiều, không thể giống như dân bản xứ tường tận, mà lời nói thật, không thể chứng minh tiền trong sạch, ta không tin quan tri phủ, quan huyện, bọn họ đều có khả năng liên quan đến vụ án này.” Không có đại quan che giấu, tiểu quan bên dưới dám tham ô sao? Một tầng lại bóc lột một tầng, trên người dân chúng có biết bao tầng.

“Tôi chỉ là một nữ tử, chỉ sợ không giúp gì được...” Cầu Hi Mai vô cùng do dự, trong lòng nàng muốn thử một lần, muốn dùng trí tuệ của mình. Phụ thân nói nàng từ nhỏ đã thông minh, là người đọc sách, có tài thi Trạng Nguyên, nàng muốn biết chính mình có phải thật có tài trí ra làm quan hay không.

“Nữ tử cũng đâu có ngại gì, thông minh là phải dùng, mẹ ta thường nói nữ nhân cũng có thể làm quan, hơn nữa năng lực còn hơn nam tử, chỉ là thế đạo quá nhỏ, không chấp nhận được nữ nhân dẫn đầu.” Tuy hắn không quá

tán thành chuyện nữ tử làm quan, nhưng không thể phủ nhận, có một số nữ nhân thậm chí còn giỏi hơn so với nam nhân.

“Nhưng mà ta có phu gia, bất tiện...” Nàng không thể thường xuyên xuất phủ, hai ba ngày một lần là đã vô cùng nguy hiểm, nhiều lần thiếu chút nữa là lộ.

“Không phải là nàng muốn hòa ly...” Vừa nói ra khỏi miệng, hắc bống nhiên cảm giác nói lỡ, vội vàng bổ sung: “Ta muốn nói là người vẫn có thể mặc nam trang, lấy thân phận phụ tá cho ta chỉnh lý thông tin những người khác thu nhập được, từ trong đó tìm ra dấu vết để lại.”

Quản Nguyên Thiện sửa miệng nhanh, nhưng mà Cầu Hi Mai vẫn biết là Hàng thị lỡ miệng, vì thế nàng trực tiếp nói thẳng: “Ta quả thật là có ý định muốn hòa ly, nhưng mà không có liên quan đến người ngoài.”

“Ta có thể giúp nàng.” Hắc không phải là người ngoài.

“Giúp ta?” Nàng bật cười. Cầu Hi Mai không dễ dàng tin tưởng, đối với hảo ý của hắc có ba phần nghi ngờ.

“Tin tưởng ta, nàng sẽ không thất vọng.” Quản Nguyên Thiện cười tràn đầy tự tin.

Cầu Hi Mai nhìn khuôn mặt tuấn tú tươi cười, không khỏi ngẩn ra, hai gò má cũng hơi phồng hồng. Vì thế sau vài ngày, Cầu Hi Mai lại bắt đầu giả bệnh, nàng vẫn bắt chập cho hàn dược vào nước trà để biến thành suy yếu, liên tục đi ngoài mấy ngày, cả người đều mềm nhũn, nói chuyện cũng không có hơi, ngay cả hai đệ muội cũng không biết chuyện gì.

Hai đứa nhỏ đều cho rằng tỷ tỷ thật sự sinh bệnh, còn là bệnh rất nặng, hốc mắt hồng hồng không rời nàng nửa bước, sợ vừa rời đi là không thể nhìn thấy nàng nữa, là nàng lấy danh nghĩa muốn nghỉ ngơi mới dễ được hai đứa nhỏ rời đi.

Nàng bị bệnh không lâu thì tin tức truyền ra toàn Đình phủ, không ít người vui sướng khi người gặp họa chờ nàng tắt thở, sự tồn tại của nàng khiến nhiều người khó chịu.

Đồng thời, Tri châu Hàng Châu có việc đi ngang qua, cố ý đến Đình phủ thăm hỏi, qua vài ba ly rượu, trong lời nói để lộ ra có một nữ nhi vừa tròn mười sáu, cho tới giờ vẫn chưa định nhà chồng, có ý muốn kết duyên, gả nữ nhi cho con cả của Đình phủ.

Lúc này, trong lòng Đình Lập Hi bắt đầu lung lay, một bên là thể tử nhiều bệnh không thể giúp gì được cho hắn, sắc mặt tiêu tụy không chịu nổi, tư sắc bình thường không đáng nói, một bên có thể giúp hắn thăng chức rất nhanh, thiên kim tiểu thư có thể giúp hắn một bước lên mây, có thể thấy được hắn sẽ chọn bên nào, người luôn hướng chỗ cao mà trào, nước chảy về chỗ thấp.

Vốn là Đình Lập Hi đối với thể tử còn một chút yêu thích, đối với cơ thể nàng tương đối có hứng thú, nhưng mà nàng thỉnh thoảng lại sinh bệnh, muốn làm chuyện vợ chồng thì nàng lại bị bệnh, một lần, hai lần mất hứng, hắn cũng dần dần không còn hứng thú nữa, không còn đến phòng của nàng nữa.

Chẳng qua là hắn phong lưu thành tính nên không hề tỉnh mạch, lại say mê một con hát hí khúc, bao dưỡng ở ngoài, có một thời gian chỉ ở chỗ đấy, ngay cả nhà cũng không về, càng không nói đến chính thất bệnh không dậy nổi.

Nhưng mà vui vẻ nhất chính là Lỗ thị yêu tiền ghét nghèo, bà rốt cuộc cũng tìm được lý do để đuổi đứa con dâu không vừa mắt ra khỏi phủ.

“Hưu... hưu thư.” Cầm lên tờ giấy bị ném xuống trước mặt nàng, Cầu Hi Mai kích động hai tay phát run, hai mắt nàng nhanh chóng đầy nước mắt, lăn dài trên má.

Ở trong mắt người khác, nàng đang nhục nhã tan nát cõi lòng vì bị hưu, thống khổ lệ rơi không ngừng, không chịu tin rằng phu gia vô tình đối xử với nàng như vậy, tương lai mờ mịt, lại thêm thân thể yếu đuối, chỉ sợ không kéo dài được bao lâu.

Trên thực tế nàng là cao hứng đến không biết nói cái gì, cảm xúc dâng trào đến không thôi, trời xanh, hoa thơm, ngay cả thuốc đắng cũng có thể biến thành ngọt, trong lòng nàng thoải mái nghĩ muốn cười, lớn tiếng hô hào, Cầu Hi Mai không còn là con dâu Đinh phủ nữa rồi.

Cuối cùng, vì để cho người Đinh gia chủ động đề xuất hưu thê, nàng đã hao phí rất nhiều công phu đi an bài, bày ra đường cùng, nhưng mà còn chưa đủ, nàng muốn không phải là hưu thê mà là hòa ly, nàng không thể mang theo ô danh mà rời khỏi Đinh phủ, ảnh hưởng đến hôn nhân sau này của Hi Lan.

“Nương, đây... đây là cái gì...” Cầu Hi Mai cắn môi dưới, nước mắt liên tục rơi xuống, có vẻ rất ủy khuất.

“Thiệt thòi cha ngươi trước mặt chúng ta khen ngợi hân sinh được một nữ nhi thông minh lanh lợi, có thể luận sách đọc văn, đề thi viết chữ, ra thấy cũng chỉ bình thường mà thôi, tất cả đều là nói quá, ngươi biết chữ chẳng lẽ không đọc được đây là hưu thê sao?” Thật là xui xẻo, rõ ràng là một việc vui, bà không muốn phải nghe khóc tang, Lỗ thị không kiên nhẫn liếc xéo, lấy khăn tay lau mồ hôi.

“Vì... vì sao lại đối với con như vậy, con dâu đã làm gì sai, phu quân không thể vô duyên vô cớ hưu con...” Nàng thấp giọng gào thét, ho ra một ngụm máu.

Nhìn nàng thổ huyết, Lỗ thị chán ghét lấy khăn che mũi, nói: “Ngươi đối với ta bất hiếu, phạm vào thất xuất, từ khi ngươi vào cửa đã bị ốm, ngươi đã làm được gì? Càng miễn bàn đến việc hầu hạ trước mặt ta, thực hiện trách nhiệm của một người con dâu.”

“Con cũng đâu phải là không muốn! Con bị bệnh...” Nàng lại nặng nề ho khan vài tiếng, giống như muốn ho ra cả lực phủ ngũ tạng.

“Đúng, người bị bệnh, bệnh hiểm nghèo cũng là một điều trong thất xuất, Đình phủ chúng ta đối với người hết lòng quan tâm giúp đỡ, người nhìn thử xem người uống tổng cộng là bao nhiêu thang thuốc, chúng ta đã nói câu nào chưa? Nhưng mà bệnh của người không trị được hết, sao còn liên lụy đến người khác, ta cũng không muốn sau lưng Hi nhi phải mang danh khắc thê.”

Ý của Lỗ thị là nàng muốn chết thì lặn xa ra, không cần chết ở Đình phủ, tránh làm bẩn đất của bọn họ, một cái quan tài trong phủ là nhiều điểm xấu.

“Ta... ta không đi, ta là con dâu Đình phủ, rời khỏi đây ta có thể đi đâu được? Nương, đừng đuổi con đi, con sẽ... Khụ, khụ, sẽ cố gắng khỏe lên... Con không uống thuốc...” Cầu Hi Mai nắm chặt huy thư, khóc đến mức không kiềm chế được.

“Đại thiếu nãi nãi... A! Không đúng, là Cầu tiểu thư, người đừng gắng gượng, biết rõ là sắp không được, hà tất phải trở thành đại họa của thiếu gia, sao không hảo tự hảo tán, phân chia sạch sẽ.” Đông Hương đứng phía sau mĩa mai, dẫm lên miệng vết thương của người khác một cước.

“Đông Hương, người chẳng qua là... nha hoàn, sao người dám mở miệng ở đây, cắt cho ta... Cút ngay!”

Ho giả biến thành ho thật, nàng là bị Đông Hương làm cho nổi giận, người này thật sự là tiểu nhân đắc chí.

Cầu Hi Mai cũng không muốn cùng đám người Lỗ thị vòng vo, nàng một khắc cũng không muốn ở Đình phủ, nhưng mà đã nhìn lâu như vậy, thêm một khắc kém một khắc cũng không khác nhau, nàng muốn đường đường chính chính mà rời khỏi Đình phủ, mà không phải là giống như chó có tang bị đá ra ngoài.

“Phu nhân người nhìn xem, nàng ta vẫn coi mình là chủ tử tỏ vẻ ta đây! Hoàn toàn không để người vào mắt, nhìn nàng ta mắng chửi có khí lực như vậy, nói vậy là có thể tự mình đi ra ngoài.” Đông Hương không quên bỏ đá xuống giếng, hung ác độc địa.

“Cầu Hi Mai, đừng nói là ta làm khó dễ ngươi, cho ngươi thời gian ba ngày đóng gói rời khỏi đây, Đình phủ ta không còn con dâu là ngươi.” Bà nên vì nhi tử nghênh đón nữ nhi của tri châu đại nhân, đồ cưới thật phong phú mà... Ngẫm lại khiến cho người ta mừng đến mức muốn ngày mai kết thông gia luôn.

Ba ngày? Nàng một ngày cũng không muốn nán lại: “Nương, ta không nhận hưu thư, các ngươi không thể hưu ta, có bệnh thì chữa, bất hiếu lại càng không thể gán tội cho người khác, con dâu không phục.”

Thấy nàng còn không chịu đi, Lỗ thị hừ lạnh: “Lại còn không có con, đại phu đã nói, cơ thể ngươi bị thương tổn, phương diện con nối dõi tương đối khó khăn, Hi nhi chúng ta là con cả, không thể không có con nối dõi, ngươi hết hy vọng đi.”

“Ta...” Hai vai nàng rũ xuống.

“Ngươi không đi cũng phải đi, Đình phủ chúng ta không lưu được ngươi, hơn nữa, chúng ta đã vì Hi nhi chọn một mối khác, ngươi không đi, con dâu mới không thể vào cửa, đừng chiếm nhà cầu mãi không ra, thối khắp nơi.” Lỗ thị vung vẩy khăn tay, giống như vô cùng thối.

“Thì ra là vậy, thì ra là vậy...” Bộ dạng nàng hồn bay phách lạc, thì thào nói, giống như rơi vào đáy cốc: “Muốn ta rời khỏi Đình phủ cũng được, nhưng mà ta không cần hưu thư, đổi một tờ hòa ly tới đây.”

“Cái gì? Ngươi muốn thư hòa ly?!” Nữ nhân này thật sự là ăn gan hùm rồi.

“Người...Người dám uy hiếp ta, ta... ta phi... Đông Hương, đến thư phòng bảo đại thiếu gia viết một tờ thư hòa ly, ta muốn ném vào mặt nàng ta!” Lỗ thị tức giận không nhẹ hít vào một hơi, sắc mặt đỏ lên xoay người đi một chuyển.

“Vâng, phu nhân.” Đông Hương vui vẻ nhận lệnh.

Chỉ một lúc sau, Đông Hương đã quay lại, trên trán chảy đầy mồ hôi, có thể thấy được nàng ta vội vàng như thế nào, mực mới còn chưa khô hơi bị nhòe, chỗ ghi tên là một dấu tay đỏ tươi chói mắt, giống như máu người.

Xem ra Đinh Lập Hi rất muốn hưu thê, vội vàng đến một khắc cũng không chịu được.

“Thư hòa ly mà ngươi muốn, cầm đi.”

Nhìn tờ giấy bay xuống, Cầu Hi Mai nở nụ cười mà nước mắt vẫn rơi: “Đồ cưới của ta, thư cha ta lưu lại, trong nhà ta có cái gì ta muốn cầm đi, còn có...”

Không đợi nàng nói xong, Lỗ thị hừ lạnh một cái: “Đều cho ngươi hết, cho người hết, cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, ta còn cần những thứ linh tinh đó sao? Toàn bộ đều cầm hết đi, đỡ chiếm chỗ.”

“Được, ngày mai ta sẽ đi, cảm ơn nương trong mấy tháng qua đã chiều cố tới con dâu.” Cho tới bây giờ, bọn họ vẫn chưa bạc đãi nàng, chỉ là đối xử có chút lạnh nhạt mà thôi.

“Hừ!” Lỗ thị phui tay rời đi.

Lời đồn đại đều được truyền đi nhanh như gió, không lâu sau, từ trên xuống dưới Đình phủ đều biết đại thiếu phu nhân bị gán danh không con, bệnh hiểm nghèo mà hòa ly.

Ngày hôm sau, Cầu Hi Mai mà mọi người thường nghe nói là bị bệnh không xuống được giường giờ vẽ mặt tươi sáng tiêu sái đi ra khỏi đại môn Đình phủ, tay trái nàng nắm tay muội muội, tay phải nắm tay đệ đệ, một lớn hai nhỏ đứng trước cửa, giống như đang chờ gì đó.

“Tỷ tỷ, chúng ta bị đuổi ra ngoài sao?” Hi Lan hai mắt hồng hồng bất an.

“Không phải bị đuổi, là chúng ta tự mình rời đi, tỷ tỷ cũng giống muội không thích nơi này, cho nên chúng ta rời đi.” Là nàng vứt bỏ Đình phủ, tự nguyện rời khỏi.

“Chúng ta sẽ ở đâu đây?” Bọn họ không có nhà, sau khi cha mẹ mất, tòa nhà của các nàng bị đại bá mẫu thu về, bọn họ không có nhà để về.

Cầu Hi Mai dừng một chút: “Yên tâm, tạm thời trước mắt chúng ta ở khách điếm sau đó thuê một căn nhà, tỷ tỷ đi đâu cũng sẽ cho các em đi cùng, đừng sợ.”

“Vâng! Muội không sợ, đệ đệ cũng không sợ.” Chỉ cần có tỷ tỷ ở đây, nàng cái gì cũng không sợ.

“Không sợ.” Cầu Hi Trúc trình trọng gật đầu một cái.

“Được, chúng ta không sợ, trời đất bao la, cái gì cũng không cần, người còn là lớn nhất.” Bởi vì bọn họ không có cái gì để mất nữa.

“Tỷ tỷ, tỷ còn đang nhìn gì vậy?” Vì sao còn chưa đi.

“Chờ chặt cây.”

Trước khi rời đi Cầu Hi Mai chỉ có một yêu cầu, đó chính là chặt đi gốc cây già ở cửa Đình phủ, nơi đó chôn vùi tuổi mười chín của nàng.

“Chặt cây?” Cầu Hi Lan không hiểu.

Tiếng búa mạnh mẽ chặt vào thân cây không truyền được đến đây, không biết có người nào hô một tiếng: “Cây sắp đổ rồi”, lập tức cây đại thụ đổ xuống.

Trong khoảng khắc đó, nàng giống như nhìn thấy một bóng dáng màu trắng lác lác dưới bóng cây, dưới chân là đôi giày thuê đã mòn, bóng dáng cô tịch trong gió...

Bỗng nhiên, một chiếc xe ngựa có màn che màu xanh đỗ bên cạnh ba tử muội, người kia đeo thấp vành nón, mặc quần áo hạ nhân thấp giọng gọi một tiếng.

“Phu nhân sai tiểu nhân đến đón người, Cầu tiểu thư mời lên xe.” Gã sai vật vô cùng chăm chú nhìn ba tử đệ chuyển đồ lên xe, còn có ba rương lớn sách vở.

“Đa tạ phu nhân, chúng ta đã làm phiền phu nhân lo lắng... Hả? Huynh... sao lại là huynh?” Cầu Hi Mai nhìn thẳng, sau đó không nói lên lời.

Gã sai vật vén nón lên, lộ ra một hàm răng trắng: “Làm quan nhất định phải biết tiếp đãi hiền sĩ, ta đây tự mình đến không phải là coi trọng người tài nhất sao.”

Quản Nguyên Thiện giống như một đứa trẻ lớn đầu trâu chọc người khác, thấy tiểu nữ nhân kinh ngạc không thôi, hất thấp giọng cười nhẹ,

tiếng cười giống như một dòng suối mát, lén lút chảy vào cái hồ khô cạn trong lòng nàng.

“Mối hôn nhân mới của Đình phủ là do huynh giở trò sao?” Tại phòng bếp, Cầu Hi Mai đang nấu cơm, nàng hỏi Quản Nguyên Thiện đang đứng bên cạnh.

Con cả của Đình phủ kết thân cùng với nữ nhi của Tri châu đại nhân là một chuyện vô cùng náo nhiệt, vợ cũ rời đi, cô dâu mới vào cửa, tôi tớ trong phủ, ngay cả bà tử vầy nước quết sân cũng không dám làm biếng, lo trong lo ngoài, tất cả đều vui mừng.

Chuyển chậu hoa cây cảnh, dán giấy cửa sổ, chuyển bàn cũ vào nhà kho, lại cho người mua giường mới, mua chăn gối, nha hoàn bà tử đều được thay váy mới, chuẩn bị vô cùng náo nhiệt, dự tính trên trăm bàn tiệc.

Không ngờ tới một tiếng sét truyền đến, náo nhiệt một hồi sau đó tự nhiên im hơi lặng tiếng, bên Tri châu đại nhân lại không thấy có tin tức gì về chuyện kết thân.

Lỗ thị ngóng trông con dâu mới lại không thấy người, nóng lòng cho người đi thăm hỏi, ai ngờ bị đá kích, thì ra nữ nhi nhà đại nhân này mới có sáu tuổi, ngày đó là uống rượu nói nhảm, nói sáu tuổi thành mười sáu tuổi, chuyện kết thân cũng chỉ là nói đùa.

Chợt nghe chuyện tốt đã thành công không, Lỗ thị há hốc mồm, không có cách nào tiếp nhận được chuyện miếng thịt béo như thế lại bay mất, bà ta gấp đến nỗi tìm người muốn câu trả lời thỏa đáng, bọn họ đã chuẩn bị tốt chuyện thành thân, chỉ thiếu mỗi tân nương.

Nhưng mà bà ta đâu thể nói gì, một là chưa cầu hôn, hai là chưa mai mối, ba là chưa sính lễ, Đình phủ các người sốt ruột cái gì, phụ thân vừa chết cũng không vội vàng như vậy.

Chỉ có thể nuốt cục tức này vào bụng, Lỗ thị không chiếm được chỗ tốt thì tức đến đổ bệnh, đại phu ba ngày hai bữa lại mang theo hòm thuốc vào phủ, bà ta uống được còn nhiều hơn so với ăn cơm, cả ngày bị thương than thở gặp người là mắng.

Về phần Đinh Lập Hi hấn không sao cả, hấn lại nhìn trúng một tiểu quả phụ chồng mới chết, hấn mua cho nàng ta một căn nhà, hai người quấn lấy nhau.

Gây ra chuyện cười lớn như vậy, tự nhiên không ai nhớ đến hạ đường thê đã rời đi Cầu Hi Mai, cùng với hai đứa nhỏ song sinh đáng yêu kia, giống như bọn họ chưa từng tồn tại, dễ dàng bị người ta vứt ra sau đầu, hóa thành gió bụi.

“Nàng nói hôn nhân gì? Ai muốn thành thân sao? Phải xem thiếp mời là ai, xa thì gửi cái lễ, gần thì xem giao tình, rượu mừng thì không thể tùy tiện uống, xem có thân hay không rồi nói tiếp, ngồi với đối thủ thì rượu gì cũng đều không ngon.” Kết bạn phải mở to mắt nhìn, đừng trộn lẫn thôm thối với nhau.

Quản Nguyên Thiện một bụng toàn ý xấu trọn mắt nói dối, lật mặt so với người khác đều lợi hại hơn nhiều, không hề thừa nhận đã làm chuyện tốt gì.

Tri Châu đại nhân từ trước đến nay giao tình với hấn rất tốt, tửu lượng được gọi là ngàn chén không say, chưa từng say lần nào cũng không nói lắp, hai người ngày đó chỉ gặp qua một lần ở thư phòng của Quản Nguyên Thiện mà thôi, không tới hai ngày truyền đến tin Tri Châu đại nhân muốn kết thân cùng với Đinh phủ, nói không phải hấn đứng sau thao túng thì ai tin được.

“Quản đại nhân, huynh không có việc gì để làm sao? Không phải là muốn tra án...” Hấn cứ ở trước mặt nàng lượn qua lượn lại, cũng không phân việc cho nàng, hại nàng trở thành người nhàn rỗi không có việc làm.

“Hừ, đừng gọi ta là đại nhân, cứ như trước gọi ta là Quản nhị ca, ừm... Nguyên Thiện ca ca cũng được, hiện giờ ta vào nàng đều là người hầu, không được tiết lộ thân phận của ta.” Xem những quan viên kia không biết phải làm gì giống như ruồi mất đầu thật là thú vị, chưa cần vội vàng gõ vào mặt bọn họ một gậy.

“Quản đại... Quản nhị ca, đã làm quan nhận bổng lộc từ triều đình, là dùng tiền của quốc gia, phải có trách nhiệm. Chuyện lớn chuyện nhỏ, nhất định phải lo...” Hắn nên là người mạnh mẽ, cần cù chăm chỉ.

“Ngừng, ngừng, ngừng, đừng nói lời sâu sắc như vậy, nàng còn nói tiếp thì chắc ta phải mang sách cổ ra xem, nàng tạm tha có Nguyên Thiện ca ca này đi! Ta sợ nhất là học thuộc lòng.” Quản Nguyên Thiện che tai, làm bộ chịu không nổi.

“Nhận bổng lộc của vua, phải biết chia sẻ ưu phiền với vua, nếu hoàng thượng đã phái Quản nhị ca xuôi nam tra án, huynh nên tự thân tự lực xâm nhập tra xét, Tuần phủ đại nhân không ra mặt, rắc rối đầu khó tránh khỏi sai lầm.” Nha môn mỗi người quản một việc, không ai phục ai liền đi làm mò.

Sau khi rời khỏi Đình phủ, Cầu Hi Mai nhận lời làm phụ tá của Tuần phủ đại nhân, một đường tiến vào ở trong một viện nhỏ sau phủ Tuần phủ, có phòng ngủ phòng bếp riêng biệt, gần sát dãy phố bán hàng, mở cửa sau ra là có thể mua được gạo rau.

Vốn là Quản Nguyên Thiện hy vọng nàng đến ở nhà riêng mà hắn mua, vừa để hắn có thể nhìn thấy nàng mỗi ngày, bồi dưỡng tình cảm, không còn xa lạ, thứ hai là có thể giải quyết chứng “luyện đồng”, cặp đệ muội song sinh kia của nàng sẽ có bà vú chăm sóc, tránh khi bọn họ đang nói chuyện yêu đương thì đột nhiên có hai củ cải nhỏ phá đám.

Nhưng mà Cầu Hi Mai kiên trì giữ khoảng cách, nếu là phụ tá của Tuần phủ đại nhân thì nên lấy nha môn là nhà, nào đâu thể ở tại nhà của cấp trên.

Không lay chuyển được nàng, Quản Nguyên Thiện đành phải tự mình an bài cho nàng ở quan nha, cũng âm thầm dặn dò thủ vệ đứng giờ tuần tra, trong ngoài vây kín giống như là thùng sắt, không cho phép bọn đạo trịch hay kẻ bất cớ tiếp cận nửa bước. Nhưng mà hắn vẫn lo lắng, rõ ràng chính mình đến đây, lấy danh nghĩa là quan tâm tới cấp dưới sáng sớm tới gõ cửa, sau đó vừa đến là ở liền không đi.

“Nàng cho rằng Văn sư gia, Lâu thông phán, Ngưu điển sử cùng Thành chủ bộ đều ngồi không sao? Nếu như mọi chuyện đều cần ta quan tâm, vậy bọn họ nên về nhà đôn củi thì hơn.” Hắn thu nạp mấy tên này về là để làm việc, cũng không phải là dưỡng thành tổ tông, nên làm việc thì đừng nghĩ đến chuyện lười biếng.

Văn Đạo Đồng, Lâu Tây Viên, Ngưu Vô Vị, Thành Tú lần lượt mỗi người một chỗ làm việc khác nhau, ngấm thu nhập chứng cứ quan viên tham ô, nhưng không hiểu sao đồng thời rùng mình, lạnh sống lưng, giống như vừa có cơn gió lạnh thổi qua sau lưng.

“Vậy còn ta? Ta nên làm gì?” Cầu Hi Mai vẫn mặc nam trang không muốn ngồi không hưởng lộc, nàng thấy thẹn trong lòng. Nàng nghĩ làm gì đó để kiếm ra tiền chứ không phải là nhận bố thí.

Nghiêng đầu, hắn tỏ vẻ suy nghĩ, xoa hai tay với nhau: “Chờ đến khi thu nhập được đầy đủ sổ sách, nàng làm công việc đối chiếu, so sánh hơn kém, xem chênh lệch rơi vào tay người nào, người nào cùng ai thông đồng làm bậy, người nào một tay che trời, tham ô tiền thuế, tiền cứu trợ.”

“Chuyện này không đơn giản, quan viên Giang Tô từ trước đến nay đều gắn chặt thành một bó, rất khó nhìn ra người đứng đằng sau, nếu huynh muốn tìm đầu sợi, bước đầu phải thay đổi tình trạng gắn bó hiện giờ, làm cho bọn họ đều phòng bị, nghi ngờ lẫn nhau.” Trên đời thứ không chịu nổi khảo nghiệm nhất chính là tính người, có lợi ích thì người nào cũng đều muốn được chia một phần.

Quản Nguyên Thiện vừa nghe nàng nói xong, hai mắt sáng lên: “Hai đầu Giang Nam nàng đều quen thuộc, nàng nói thử xem nên làm thế nào để bọn họ nghi ngờ lẫn nhau, công kích lẫn nhau?” Ai cũng không tin ai tự nhiên sẽ có rạn nứt, lại xuất hiện tin có nội tặc lập tức khiến cho người cảm thấy bất an, vì tự bảo vệ mình sẽ cầm lấy cán chuôi của nhau, đề phòng người khác hạ độc thủ với mình, người nghi ta ngờ, nghi tới nghi lui sinh ra rối rắm, lúc này lại thả ra tin nói có người tố cáo lên triều đình, bí mật mang theo nhiều chứng cứ tố giác quan viên địa phương, khi đó người nào không chịu được áp lực khủng hoảng sẽ nhao nhao xuất đầu ra tìm cách giải quyết.

“Muối và gạo.”

“Muối và gạo?”

“Muối đi đường thủy, đi qua sông, sông cũng có cướp, gạo dùng xe vận chuyển, sơn tặc tàn sát bừa bãi, những năm qua tầu chương tầu lên trên đều lấy hai loại này để che giấu số ngân lượng bị tham ô, chúng ta không ngại dùng gây ông đập lưng ông, phái người đi cướp tài sản riêng của bọn họ, khiến cho bọn họ tranh đấu nội bộ.”

Bị mất bạc không ai không sốt ruột. Người Giáp nói sao người cướp bạc của ta, người Ất nói người trộm muối của ta, hấn nói hấn không cướp, ta nói ta không trộm, hai bên giương mắt nhìn, bắt đầu hiềm khích lẫn nhau.

“Tuyệt vời! Ta lập tức bảo Mạc Hiểu Sinh đi làm, để cho hấn thể hiện... A! Hi nhi cẩn thận, nàng đi đường cũng không xong, chân trái vấp chân phải thiếu chút nữa là ngã rồi.” Thắt lưng này thật là nhỏ, mềm mại không xương.

“... Quản nhị ca, ta đứng thẳng rồi.” Rõ ràng là hấn khiến nàng bị vấp.

“Nha, đứng thẳng, được được được, không bị thương chứ?” Nàng ngã không đúng góc độ, nên phải là nàng vấp chân phải, hấn ở bên trái đón được nàng.

Giọng điệu của Cầu Hi Mai tăng thêm: “Ta nói là tay của huynh đặt sai chỗ rồi.”

“Không sai mà, tay ta rất tốt, không có việc gì không có việc gì, nàng không cần lo lắng, nàng rất nhẹ, không khiến ta bị thương.” Thân thể hắn cường tráng không sợ bị đè, chỉ là hình như nàng có chút gầy.

“Quản nhị ca, ta không bị té ngã, cũng không bị thương, huynh có thể buông tay, nam nữ thụ thụ bất thân.” Hắn lại muốn trêu người rồi.

Cầu Hi Mai cũng không nghĩ đến chuyện nam nữ ở đây chỉ là khi hắn rảnh rồi không có việc gì làm thì đến tìm người chơi đùa, nhưng đều náo loạn khiến mặt đỏ lên.

“Ở đâu ra nam nữ, rõ ràng là hai nam nhân, ta xem nàng như huynh đệ, chúng ta ôm vai nói chuyện cũng đâu có sao...” Ôm qua ôm lại là có tình cảm, lâu lâu thành thói quen, thân mật thăm thiết liền biến thành người nhà...

“Quản ca ca, ca lại đến xin cơm rồi hả?”

Từ cửa truyền đến một giọng nói ngọt ngào mềm nhũn, Quản Nguyên Thiện cứng lại, cứng ngắc di chuyển bàn tay đang đặt trên lưng của Cầu Hi Mai đi, cười vui vẻ xoay người, cúi đầu nhìn tiểu nhân nhi còn không cao bằng bắp lò, trong lòng bị thương.

“Đúng nha, cơm nhà muội rất ngon.” Hắn có thể cho nàng vào bao được không? Cho ngựa chạy suốt đêm mang ra biên quan.

“Tỷ tỷ kiếm tiền vất vả, Quản ca ca đừng ăn nhiều quá, muội và Hi Trúc vẫn còn lớn, cơm bị ca ăn hết chúng ta sẽ đói bụng.” Một đôi mắt bò câu ngập nước, khuôn mặt nhỏ nhắn, bộ dạng khả ái, Cầu Hi Lan khiến người khác vừa nhìn đã thấy yêu.

“... Lần tới ca sẽ mang gạo tới.” Oan quá đi mất! Hăn ăn của bọn họ rất nhiều gạo sao? Chẳng qua là hai chén cơm, mấy bắp rau, nửa miếng đậu hũ và mấy miếng thịt thôi mà, với một đại nam nhân thì sức ăn như vậy thật sự không nhiều, có thể ăn hết của bọn họ sao?

Quản Nguyên Thiện kêu oan trong lòng, hăn trừng... Không, là nhìn tiểu cô nương năm tuổi cùng hăn mắt to trừng mắt nhỏ, trong lòng hăn như bị cuồng phong cuốn qua, sấm sét đánh xuống, một đứa nhỏ bé như vậy, vì sao lại tinh quái như thế, mỗi lần đều phá hỏng chuyện tốt của hăn.

Nhìn vẻ mặt vô tội của nàng, giống như hăn là người xấu xa độc ác, thiên địa khó dung, người người muốn giết.

“Còn có gà hun khói và thịt muối, đùi cừ nướng, sườn heo, chúng ta ăn hết rồi.” Cầu Hi Lan đếm từng ngón một, còn muốn thêm vài món nữa.

Nàng là đang đòi nợ đi!

“Có muốn ca ca đưa luôn mấy xe rau canh cải trắng và thịt thỏ muối thích đến không? À còn cả cá sông, tỷ tỷ của muối nấu canh cá vô cùng ngon, nghe thôi cũng đã thèm chảy nước miếng rồi.”

Càng nghe mắt Cầu Hi Lan càng sáng lên, vừa nuốt nước miếng, vừa gật đầu như già tới: “Phiền toái rồi, Quản ca ca!”

“Muội đúng là không khách khí nha!” Hăn không nhịn được mà bật cười, bàn tay to xoa đầu nàng, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Nên làm vậy mà, ca mỗi ngày đều tới xin ăn, muội ngày nào cũng thấy ca, ca ăn của chúng ta, phải trả giá là điều tất nhiên, chúng ta không phải là viện cứu tế, không có cách nào cứu tế được ca.” Nàng tính toán vô cùng rõ ràng, một chút thiệt thòi cũng không chịu.

“Muội...” Đây là tiểu hài tử sao? Căn bản là đồng yêu thành tinh, mở mồm là một chuỗi ngôn ngữ khiến người khác á khẩu không trả lời được.

Một công tử vẻ mặt dờ khóc dờ cười, một tiểu nữ oa mím môi đáng yêu, tuổi tác hai người cách nhau cả một khoảng, nếu Quản Nguyên Thiện thành thân sớm hơn một chút, con của hắn chắc cũng tầm 5, 6 tuổi, mà một lớn một nhỏ này lại có thể đấu khẩu với nhau, Cầu Hi Mai đứng một bên xào rau nhìn không được bật cười.

“Tỷ tỷ, tỷ nấu xong chưa, đệ đói bụng.” Cầu Hi Trúc dụi mắt nhấp nhem buồn ngủ đi đến, y phục mặc được một nửa, một nửa treo trên người.

“Sao đệ chưa mặc xong quần áo đã đi ra ngoài rồi, không phải tỷ tỷ đã dạy đệ tự mặc quần áo đi giày sao?” Hắn cũng đã năm tuổi, không thể việc nào cũng có người làm giúp.

“Đệ không muốn làm!” Hắn làm nũng nói.

Cầu Hi Mai nhìn bộ dạng ngơ ngác của đệ đệ, lòng mềm nhũn, đặt xẻng xào rau xuống, cho tay đệ đệ vào tay áo, chỉnh sửa vào cái, quần áo lập tức chỉnh tề.

“Đệ đệ ngốc.” Cầu Hi Lan kéo tay đệ đệ, muốn hắn ngoan ngoãn ngồi trên ghế.

Hắn không phục cãi lại: “Đệ chỉ là thích tỷ tỷ mặc giúp mà thôi!”

Chỉ là thích... chỉ là thích... Nhìn tỷ tỷ yêu thương đệ đệ, đệ đệ bảo vệ tỷ tỷ, hòa thuận vui vẻ, trong lòng Quản Nguyên Thiện như có những sợi nhu ý, khóe miệng hắn cong cong, vẻ mặt ôn nhu khó có được.

“Ta quyết định rồi!” Hắn lớn tiếng nói.

Quyết định cái gì? Ba người bộ dạng rất giống nhau, mắt to đồng thời nhìn nam nhân đang phát điên.

“Ta cũng cần phải chuyển đến làm hàng xóm với các ngươi.” Gần quan được hưởng lộc quan, hắn không tin sớm chiều ở chung hắn không chiếm được cảm tình của tỷ đệ Cầu gia.

Chương 9

“Hi nhi, ta để cái áo khoác màu xanh ngọc họa tiết cành trúc ở đâu nhi, sao ta tìm khắp phòng cũng không thấy, nàng tìm giúp ta với.”

Dường như Cầu Hi Mai đang phơi quần áo ở ngoài sân đã quá quen thuộc với việc bị Quản Nguyên Thiện sai bảo, giống như nàng là nha hoàn của hắn vậy, mặc kệ trong tay nàng có việc gì vội hay không đều yêu cầu vô cùng lưu loát, hoàn toàn không để ý tới nàng ngoài thân phận mưu sĩ thì vẫn là nữ nhân.

Chỉ thấy nàng sắc mặt tự nhiên, cũng không quay đầu, tiếp tục phơi chiếc áo nam màu đỏ cát tường, tay chân gọn gàng, chỉ nói với vào trong phòng: “Trong ngăn tủ bên trái đầu giường, phía trên là áo màu nâu thêu con rắn đỏ, đừng làm loạn lên, ta vừa mới xếp gọn...”

“Còn đôi giày của ta đâu? Ta nhớ rõ là để nó ở dưới chân giường, nó mọc chân chạy mất sao?” Ngay cả đôi giày cũng đối nghịch với hắn, còn biết chạy nữa sao?

“Ta mang đi giặt rồi, đáy giày bị dính đất, huynh đi vào chỗ bùn đúng không? Ta đã phải tốn không ít sức mới giặt sạch được.” So với người nông dân còn khổ hơn, cũng không biết hắn chạy qua chạy lại bao nhiêu chỗ, đáy giày bị mài mỏng rồi.

“Vậy ta đi cái gì? Cũng không thể đi chân không hoặc đi giày rom được!”

“Nhìn thấy đôi giày màu đen tơ vàng không? Ở ngay dưới bàn trà, huynh cúi người một cái là nhìn thấy.” Hi Lan, Hi Trúc cũng không phiền như hắn, thật không hiểu hắn không ở phủ có người hầu hạ mà lại chạy tới đây làm gì, khiến nàng mệt mỏi chết đi được.

Mở mắt ra là kêu gào muốn ăn, hơn nữa lại còn mặt dày, nam nhân này không biết thẹn là gì, Cầu Hi Mai rất muốn lười biếng một ngày không biết phải nói gì, nàng không chỉ một lần nhìn trần nhà than thở, cuối cùng vẫn không thể không đứng dậy vất vả nấu cơm.

Đều do nàng hay mềm lòng, nhìn thấy Quản Nguyên Thiện khiến bản thân rối tinh rối mù nàng không có cách nào quyết tâm buông tay không để ý tới, tốt xấu gì hắn cũng là cơm gạo của nàng, hơn nữa còn giúp nàng rất nhiều, mệt thì mệt, cũng không thể bỏ mặc hắn được.

Ai ngờ thỏa hiệp cái này, tiếp đến lại tự nhiên phải giặt quần áo cho hắn, thu dọn trong ngoài, nhặt đồ hắn tiện tay ném linh tinh đặt về chỗ cũ, cẩn thận chăm sóc.

Bọn họ trong lúc nói chuyện giống như một đôi phu thê vừa mới tân hôn, trượng phu là một người luôn không rõ đồ trong nhà để ở đâu, thê tử là một người tính tình hiền lành, không ngại phiền chỉnh lý việc nhà, hầu hạ đại lão gia.

Chỉ tiếc trong mắt người khác, hai người đều là nam nhân, đâu thể tạo ra tia lửa, nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy tính tình của Cầu Hi Mai thật tốt, ngay cả hàng xóm cách vách cũng chăm sóc cẩn thận, có cái ăn cũng không quên gọi một tiếng.

Chẳng qua từ khi Quản Nguyên Thiện mang theo quần áo đến ở bên cạnh, mỗi ngày sắc mặt của Cầu Hi Mai hiền nhiên thả lỏng hơn nhiều, tươi cười trên mặt cũng nhiều hơn, nhìn ra được so với lúc ở Đình phủ nàng sống vui vẻ hơn nhiều, ngẫu nhiên còn có thể ngâm thơ tiêu khiển.

Nói đến cùng nàng cũng là một nữ nhân, ở quan nha đa số là nam nhân, dù nàng cải trang có giống cũng không xóa bỏ được thân phận thật sự, người ở nha môn không ai không sắc bén, vạn nhất có người nhìn ra nàng là nữ giả nam mà nổi lòng khinh bạc, chỉ bằng sức của nữ tử thì không thể chống lại được.

Phòng lang phòng cướp phòng trộm, kiêm thêm trông cửa, lúc này Quản Nguyên Thiện thật sự có ích, hắt đi phía trước mặt lạnh ngắt, đôi mắt đen tỏa khí lạnh, khí thế quan uy bộc lộ ra ngoài, lệnh cho người không liên quan không được tiến gần trong vòng ba thước. Duy chỉ một điều Cầu Hi Mai không hiểu, cả một khu rộng như vậy, trước sau phải đến mười gian nhà, nhưng mà đều để nuôi muỗi, chỉ có ba tỷ độ năng vào ở, cùng với người đột nhiên tới là Quản Nguyên Thiện.

Nàng không biết rằng vốn ở đây có không ít nha dịch, bộ khoái, không muốn bỏ tiền thuê nhà ở ngoài có thể tiết kiệm được ít tiền, những nam nhân đó bình thường luôn coi trộm đi tới đi lui, cách nói chuyện và làm việc rất thô tục, tất cả đều nhận được mệnh lệnh của Tuần phủ đại nhân phải lẩn đi, hắt trợ cấp cho những người đó tiền thuê nhà ở gần nha môn.

“Hi nhi, cơm nấu xong chưa, ta đói bụng rồi.” Vừa nói vừa gãi đầu, Quản Nguyên Thiện đứng dựa vào cửa phòng, đôi mắt đen lách chằm chú nhìn bóng dáng bận rộn trong sân.

“Huynh có ngày nào không kêu đói không, không chịu được thì điều một đầu bếp ở Quản phủ tới, chuyên phụ trách bữa ăn cho huynh.” Hắt đói bụng lúc nào là phải có cơm ăn lúc đó, không chờ nàng làm xong việc đã tới quấy rầy, từ trước đến nay hắt được sống sung sướng an nhàn luôn có người hầu hạ, chắc vị đại thiếu gia này là chưa từng cắt qua miếng đậu hũ nào đi! Càng đừng nói đến chuyện vào bếp nhóm lửa.

“Nhưng không bằng đồ ăn nàng nấu, đầu lưỡi của ta bị nuôi quen rồi.” Hắt đi lên phía trước, từ trong giỏ lấy ra một chiếc áo trắng ngắn đưa cho nàng, bàn tay trắng nõn đón lấy phoir lên gậy trúc.

“Nào có khoa trương như huynh nói, làm nhiều quen tay thôi, ta cũng là sau khi cha mẹ mất mới học...” Vừa nhắc đến cái chết của cha mẹ, vẻ mặt của nàng lập tức trở nên ảm đạm.

Đứa trẻ có cha mẹ giống như báu vật, nhớ ngày đó nàng cũng là thiên kim thế gia, tuy rằng phụ thân là thứ xuất, nhưng đại bá phụ luôn chiều cố

đến một nhà đệ đệ, nàng một mình ở một viện, có nha hoàn làm việc nặng, nha hoàn tam đẳng, nhị đẳng, nhất đẳng ít cũng phải đến mười mấy người, tính cả quản sự ma ma cùng với bà tử, một viện của nàng cũng phải hai mấy người hầu.

Về sau phụ thân rời khỏi Hưng Xương Bá phủ đến làm việc ở Vương Khải Bá phủ, chỗ ở nhỏ hơn một chút, nhưng có một vị ma ma, bốn nha hoàn hầu hạ, nàng nhàn rỗi thì xem sách, làm chút nữ công, thêu khăn cho phụ thân làm quà sinh nhật, việc khác không cần nàng phải động tay.

Nhưng mà hiện giờ cái gì cũng không có, nàng mới hiểu được việc phải dựa vào chính mình, không biết nhóm lửa thì mày mò học, cá sống không dám giết thì đập cho một gậy, đánh vẩy mỡ bụng rồi cho vào chảo dầu, cơm nấu nửa sống nửa chín, nêm nếm đồ ăn không phải quá nhạt thì là quá mặn.

Ban đầu nàng nhắm mắt nuốt xuống, từ từ cải thiện tay nghề, đến Đình phủ nàng cố tình tìm nữ đầu bếp học qua, thử xem thực đơn bên ngoài rồi tự mình điều phối, sau vài lần học thì có hứng thú, thời gian nàng ở trong phòng bếp còn nhiều hơn đọc sách.

May mà đệ muội của nàng không kén ăn, thật sự dễ nuôi, lại nhu thuận nghe lời, biết tình cảnh gia đình khó khăn, nàng làm ra cái gì thì ăn cái đó, cũng không kêu khổ.

“Sắp có hạt đậu vàng rơi ra sao, ta phải lấy chậu ra hứng, bị người khác lấy mất thì lỗ vốn, nàng chờ một lát, ta đi lấy chậu.” Nữ nhân được làm từ nước, một chút cũng không sai.

Quản Nguyên Thiện chọc nàng, nháy mắt giả bộ ngây ngô, làm Cầu Hi Mai đang sắp khóc cũng phải bật cười, gạt đi suy nghĩ về cha mẹ.

“Hừ! Không đứng đắn, Quản nhị ca thế mà cũng có thể làm quan được, huynh so với khi còn đáng xem hơn, ai còn xem huynh như cấp trên nữa.” Hần nào có bộ dạng của Tuần phủ đại nhân, nếu không phải nhìn thấy

quan ấn của hấn, nàng còn tưởng là tên hoàn khố⁽¹⁾ nào giả trang đại thần tam phẩm.

1. hoàn khố: Ý chỉ con cháu nhà giàu quần áo lượt là.

Quản Nguyên Thiện ra vẻ ủy khuất: “Ài, ta cũng không muốn làm quan, phụ thân ta cùng Hoàng thượng quan hệ rất tốt, hấn ghen tỵ ta luôn rảnh rỗi, bắt ép để Hoàng thượng cho ta một cái chức quan, nàng xem ta đáng thương biết bao, bị phụ thân hại thế này.”

Cả gương mặt hấn tiến đến gần, tươi cười vô cùng tuấn tú, Cầu Hi Mai đỏ mặt, ngực đập rộn ràng, then thùng quay mặt đi, hấn luôn không để ý mà động thủ động cước, dù sao vẫn nói nàng là “huynh đệ”, hành động của hấn có chút thái quá.

Nàng không phải không biết, ít nhiều cũng nhận ra, nhưng mà nàng còn phải nuôi đệ muội, không thể so đo, chỉ cần chờ hấn vui vẻ qua rồi sẽ bình tĩnh lại.

“Huynh nhanh nâng lên đi, nâng giá cao lên, rõ ràng trong lòng rất vui còn kêu ủy khuất, thật không cho huynh làm có khi huynh còn quậy đến tận trời.” Cầm vàng chê nặng, cầm bạc kêu nhẹ, hai tay bung bát đầy tiền thì ngại chói mắt, được tiện nghi còn khoe mẽ.

Nghĩ đến phụ thân nàng muốn thi công danh mà gặp nhiều khó khăn, trước khi chết vẫn không có được cấp bậc phụ tá, tiếc nuối cả đời của ông là không vì dân làm một vị quan tốt.

Bỗng dưng, Cầu Hi Mai nghĩ đến Đình phủ một lòng tình kế làm quan, cha chồng trước của nàng Đình Vượng Hải cũng là mua quan, xuất thân thương nhân nhưng ông ta vẫn không thỏa mãn, một lòng tham muốn là quan lớn, cho rằng có bạc thì việc gì cũng làm được.

Người với người thật không thể so, có người không để tâm tới, có người lại nóng vội muốn danh lợi, có người cả người giàu sang lại ngại hơi tiền, có người có người chống lưng lại không biết quý trọng.

Nghe vậy, hắn vỗ đầu gồi cười to: “Nếu không than vài câu thì ai biết được ta vất vả thế nào, ngày đêm phải làm việc, nàng nhìn ta có gầy không, nàng phải quan tâm ta, bồi bổ cho ta.” Hắn cầm lấy tay nàng.

“Quản... Quản nhị ca, huynh đừng đùa nữa, mau buông tay, nếu để người khác nhìn thấy sẽ không tốt, huynh... huynh đừng quậy nữa...” Nàng đỏ mặt, muốn rút tay lại.

Quản Nguyên Thiện giả vờ như không biết vì sao nàng lại rút tay ra, hắn nắm lấy bàn tay mềm mại đặt lên mặt hắn, xoa xoa, muốn để nàng thấy hắn gầy đi mấy lạng thịt: “Không ai thấy thì không cần buông tay! Ta biết, ta biết, nàng da mặt mỏng, sợ người khác cười nàng giống các bà các chị.”

Nàng vốn là các bà các chị, chẳng lẽ mặc nam trang vào thì biến thành đàn ông sao? Cầu Hi Mai mạnh mẽ rút tay lại, trừng mắt: “Đừng làm loạn nữa, nhanh đi rửa tay, rửa mặt thay quần áo, ta đang hầm canh trên bếp, sắp được ăn cơm rồi.”

Mất đi bàn tay ấm áp, bàn tay to nhất thời cảm thấy hơi lạnh: “Nhiều tay thì càng dễ làm việc, không làm trở ngại chứ không phải không giúp được gì, nàng hoàn toàn ghét bỏ ta.”

Nàng vừa nghe thì bật cười: “Vậy cũng phải xem là tay nào, bàn tay phú quý chưa bao giờ đụng vào nước thì ta không dám sai bảo... A! Huynh... nhanh để xuống, cái đó để ta làm là được, huynh đừng lấy... A... đừng nhìn!”

“Thứ này có gì mà không thể nhìn, không phải là là một tiểu...” Đột nhiên, Quản Nguyên Thiện trợn mắt, hai tai đỏ lên, sắc mặt không tự nhiên.

Hắn vốn cho là áo nhỏ của Cầu Hi Lan, Cầu Hi Trúc, chỉ là một chiếc áo vải bình thường, hắn cầm ở trên tay mở ra, chuẩn bị đưa cho tiểu nữ nhân phơi lên, nào biết nàng lại kêu lên thất kinh.

Nhìn chăm chú một hồi, chính hắn cũng đỏ mặt, một chiếc yếm mỏng của nữ nhân, phía trên còn thêu hình hoa lựu.

“Xoay người, không được nhìn.” Cầu Hi Mai không phát hiện giọng nói của mình lúc này giống như đang hồn dỗi, nhanh chóng lấy đi chiếc áo yếm khiến người khác ngượng ngùng.

“Chẳng qua chỉ là một cái áo thôi mà! Tuy nhiên nhỏ như vậy, còn không bằng cái tay áo của ta, nàng lại hô lớn như vậy, giống như ta trộm mất con gà vậy.” Quay lưng lại, hắn nhếch môi cười, khe ngửi mùi hương lưu lại trên tay, ngoài mùi xà bông giặt, giống như vẫn còn lưu lại mùi thơm của cơ thể nữ tử.

“Trong nhà ta không dư dả, muốn tiết kiệm vải.” Nàng oán hận nói, khuôn mặt trắng nõn nổi lên một mảng đỏ bừng, thật lâu không biến mất.

Má hồng nổi bật trên gương mặt trắng nõn, càng ngày càng đậm, nàng không đánh phấn mà để mặt mộc, môi đỏ, nét yêu kiều nữ nhân không thể che giấu được, kiều nhan mê loạn lòng người.

Tuy rằng đã từng gả đi, nhưng mà nói thật, Cầu Hi Mai cũng chỉ mới mười sáu tuổi, cha mẹ nếu còn thì vẫn luyến tiếc không muốn gả đi sớm, bởi vậy nàng cùng với tiểu cô nương chưa gả không khác nhau lắm, từ bề ngoài nhìn cũng không giống tiểu phụ nhân đã gả một lần.

“Ta nhiều bạc, đưa cho nàng mấy xấp vải.” Nếu không phải nàng cố chấp, kiên trì không nhận đồ do nam nhân tặng, hắn đã sớm mang một nửa thân gia chuyển đến trong nhà nàng.

Không dựa vào Cao Thịnh Hầu phủ, tài sản riêng của Quản Nguyên Thiện cũng không thiếu, ngoài bổng lộc cùng Hoàng thượng ban thưởng, bản thân hắn cũng có cách làm giàu riêng, cửa hàng, điền trang đều có lợi nhuận cao, bạc của hắn nhiều đến mức có thể xây một Cao Thịnh Hầu phủ thứ hai, kim ngân trong tay cũng không thiếu.

“Không cần, ta không rảnh làm.” Nàng xách giỏ lên đi vào trong nhà, trên mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Nói thật ra cũng không thể trách Quản Nguyên Thiện, hắn cũng chỉ là vô tâm, ai biết được hắn sao lại vừa vặn lấy lên đúng cái yếm của nữ tử, nếu như Cầu Hi Mai không hét hoảng kêu lớn một tiếng, người nào sẽ để ý nhìn xem chứ.

Nàng tự trách mình không tập trung, áo lót bên người của nữ tử sao có thể để ở bên ngoài, mấy ngày qua quá yên bình khiến cho nàng có chút sơ sót, đã quên nam nữ khác biệt.

Chỉ có thể nói thủ đoạn mặt dày của Quản Nguyên Thiện quá hiệu quả, hắn giả vờ một tác cũng không rời bám lấy người ta, lời nói mở mang không gò bó, khiến Cầu Hi Mai cổ hủ giống như người già cũng phải thuận theo, dần dần nàng buông lỏng phòng bị, từng chút từng chút để hắn tiến vào, được một tác lại muốn một thước công chiếm lãnh địa của nàng.

Thói quen rất đáng sợ, Cầu Hi Mai đã quen với sự tồn tại của Quản Nguyên Thiện, nàng bất tri bất giác coi hắn như một phần trong nhà, nấu cơm sẽ nấu nhiều thêm một chén, bát đĩa nhiều thêm một bộ, ngay cả nấu bữa khuya cho đệ muội cũng sẽ nghĩ tới nam nhân nhà bên có đói bụng hay không, không tự giác mà nấu nhiều hơn, chờ hắn tới đòi đồ ăn.

“Không sao, ta cho nàng nghỉ phép, nàng làm nhiều thêm một bộ áo nam, ta mặc.” Quản Nguyên Thiện tro mặt cùng đi vào nhà, thuận tay chuyển cái ghế dài ngồi ăn cơm chuyển ra giữa nhà.

Hắn quả thật dùng tất cả các cơ hội, hết cơ hội này đến cơ hội khác muốn chiếm tiện nghi, giống như lúc này, hắn nhón chân đi đến đỡ ngang hông Cầu Hi Mai, hữu ý vô tình khẽ vuốt ve eo nhỏ, còn giả bộ vẻ mặt là “Nàng nặng quá, ta sắp không đỡ được rồi”, dời đi sự nghi ngờ, che dấu hành vi “thú tính” của mình.

“Tỷ tỷ, muội muốn đi chơi! Tỷ mang bọn muội đi chơi nha, muội muốn hái hoa, muốn bắt tôm nhỏ, muốn làm vòng hoa cho tỷ tỷ mang.” Giọng nói mềm mại ngọt ngào, khiến cho người nghe mềm lòng.

Lại là quý đòi nợ này, sớm không ra muộn không thấy, mỗi lần đều xuất hiện đúng thời điểm có tiền triển, chuyên môn làm chuyện xấu. Quản Nguyên Thiện nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn tiểu nha đầu ngây thơ, đôi mắt cong cong cười nhìn hắn.

“Hi Lan ngoan, tỷ tỷ vẫn còn chuyện phải làm, xong việc tỷ sẽ dẫn muội và đệ đệ đến ngọn núi gần đây chơi.” Cầu Hi Mai xoa đầu muội muội, nàng từ nhà bếp bung lên từng món đặt lên bàn, vừa mang ra mùi thơm bay khắp bốn phía.

Không ai gọi nhưng Cầu Hi Trúc đang ngủ nướng cũng tự dậy, vừa đi vừa ngáp, hắn đã tự mặc quần áo, nhưng vẫn không hoàn chỉnh, thấy thế Cầu Hi Mai cúi người xuống, một lần nữa chỉnh lại quần áo cho hắn, cởi thắt lưng buộc sai ra buộc lại.

Nhìn nàng bao dung yêu thương đệ đệ, Quản Nguyên Thiện ở bên cạnh tức đến đỏ mắt, nhưng lại không thể ghen tị được, nghĩ thầm không biết đến khi nào nàng mới có thể vừa cười vừa chỉnh lại quần áo cho hắn, vuốt thẳng nếp nhăn, đáy mắt ẩn tình.

“Sáng sớm ăn gà hầm quả la hán có phải là nhiều mỡ quá không? Nàng nhìn xem chân gà bóng nhẫy thế này.” Quản Nguyên Thiện ngoài miệng thì chê mỡ, nhưng đũa trong tay lại gắp ngay miếng lớn nhất, nhanh hơn Cầu Hi Lan một bước, vẻ mặt dương dương đắc ý. Bắt nạt trẻ con, thật mất mặt, Cầu Hi Mai nói nhỏ trong lòng.

“Hi Lan tới đây, tỷ tỷ múc cho muối bát chén đậu hầm táo đỏ, tỷ đã hầm mềm táo đỏ, lại thêm nước quả la hán, chỉ thêm chút muối, thích hợp cho tiểu hài tử đang thay răng.” Nàng sắp thay răng, ăn đồ cứng không tốt.

“Tỷ tỷ đặc biệt làm cho muối sao?” Cầu Hi Lan mở to đôi mắt hạnh xinh đẹp, giống như ngây thơ không biết ưu sầu.

“Đúng vậy, táo đỏ tính ôn hòa, bổ huyết, rất tốt cho nữ hài tử.” Tuy rằng có chút sớm, chẳng qua là trước cứ dưỡng thân thể cho muối muối cũng được, tránh ngày sau chân tay dễ bị lạnh, kinh nguyệt đến lại bị đau bụng khó chịu.

Quản Nguyên Thiện tranh ăn vốn muốn bùng bát đậu đi, vừa nghe thấy bổ huyết, hần duỗi tay ra lại dừng lại một chút, rồi hậm hực rút về.

Tiện nghi cho ngươi, xú nha đầu, ta máu tốt, không cần bổ.

Quản ca ca, không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh, huynh không có lớn lên sao? Cầu Hi Lan trừng mắt nhìn, che miệng cười giống như chuột giấu nắm gạo, rất kiêu ngạo.

“Tỷ, đây là cái gì, có vẻ ăn ngon.” Không biết tình hình chính đầu của một lớn một nhỏ bên cạnh, Cầu Hi Trúc khờ dại chỉ vào một bát canh màu vàng.

“Đó là canh trứng hấp, cho sữa dê, trứng chim và nước trộn với nhau rồi hấp cách thủy, tỷ tỷ còn cho thêm đường trắng, ngọt mà không ngấy, đệ đang tuổi lớn, ăn nhiều cũng không sao cả.” Nam hài tử cần dưỡng xương tốt, sữa dê và trứng chim là tốt nhất, sau này mới có thể vừa cao vừa khỏe.

Vừa nhìn lại là đồ ăn của tiểu hài tử, Quản Nguyên Thiện không có hứng thú cướp đồ ăn của tiểu quý tộc này, địch nhân của hần là tiểu muối

muội luôn giả vờ ngây thơ lương thiện: “Sao không có của ta? Hi nhi, nàng bắt công, ta cũng thân hư thể yếu, cần bồi bổ.”

Cầu Hi Mai ngần ra, suýt chút nữa đánh rơi bát cơm, nàng cười cũng không được, tức cũng không xong, liếc mắt nhìn rồi nói: “Khổ qua hạ hỏa, huynh nộ khí quá lớn, hạ hỏa đi là được, buổi sáng ăn quá nhiều dầu mỡ không tốt cho sức khỏe, cháo trắng cùng với dưa muối vừa thanh đạm vừa ngon miệng.”

“Nàng ngược đãi dạ dày của ta.” Hấn rất không vừa lòng.

Hai tiểu quỷ được ăn ngon hơn hấn, thật khiến người thêm thương, những thứ như gạo, táo đỏ, nấm hương, ngân hạnh, long nhãn, hạt thông cùng với hoa quả sấy đều là hấn gọi người khiêng tới, hấn ăn nhiều một chút thì có gì quá đáng sao? Bọn họ là kỳ thị người ngoài, xa lánh hấn.

“Ngược đãi...” Cầu Hi Mai thiếu chút nữa vì vẻ mặt ủy khuất của hấn mà bật cười ra tiếng, đường đường một đại nam nhân cao sáu thước tự nhiên lại so đo cùng với tiểu hài tử: “Gà hạt thông để cho huynh ăn cơm, tí nữa ta lại nướng cá cho huynh.”

Nàng mua được con cá lớn, lại cắt một khối thịt heo, bột mì cùng với bột ngô cũng cần phải chuẩn bị, trong nhà có thêm một miếng ăn, lương thực rất nhanh hết ba, năm ngày lại phải đi mua bổ sung.

Cầu Hi Mai tính toán giảm bớt rau, nàng không nghĩ tới sức ăn của một mình Quản Nguyên Thiện bằng ba tỷ lệ muội các nàng, lương thực trong nhà một nửa rơi vào trong bụng hấn.

Nhưng cũng không sai biệt lắm, một nửa là do hấn mang đến: “Nhanh ăn đi, Hi Lan, Hi Trúc, lát nữa mang hai đứa tìm Thái Nguyệt cô cô chơi.”

“Thái Nguyệt cô cô là ai?” Cầu Hi Trúc cả miệng đầy trứng hàm hồ hỏi.

“Ngốc, là bà bà! Quấn ca ca tuổi lớn, trí nhớ kém, luôn không nhớ rõ, bà bà nói nếu Quấn ca ca sớm lấy vợ thì con của ca ấy cũng phải lớn bằng chúng ta rồi.” Vẻ mặt Cầu Hi Lan ngây thơ cắm vào tim Quấn Nguyên Thiện một con dao, đau không thấy máu, hẳn thật sự muốn bẻ gãy cái cổ nhỏ của nàng.

“Nha, Quấn ca ca vì sao không thành thân?” Cầu Hi Trúc khờ dại hỏi.

“Bởi vì ca ấy không ai muốn, không lấy được vợ.” Cầu Hi Lan không phúc hậu chọc vào vết sẹo của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tít mắt.

“Phốc!” Cầu Hi Mai không nhịn được phun thẳng ngụm canh trong miệng ra, trong bụng vô cùng buồn cười.

Mà Quấn Nguyên Thiện đen mặt híp mắt, nhìn Cầu Hi Lan vẻ mặt vô tội, hẳn nghĩ xem nên đào hố sâu bao nhiêu thì mới có thể chôn được nàng.

Hắn không ai muốn... không ai muốn... Con mắt nào của tiểu quỷ này nhìn thấy hắn không ai muốn, trẻ con thật không hiểu chuyện, là hắn chứng mắt những kẻ đáng vệ kệnh cớm, nói một đằng làm một nẻo, các tiểu thư khuê các trong ngoài bất nhất, các nàng bên ngoài thì hiền thực ôn nhu, đại lượng động lòng người, nội tâm lại âm ngoan độc ác, tâm cơ thâm trầm, thành thân vì lợi ích của hai nhà chứ không phải vì tình yêu, trong mắt các nàng, trượng phu là phải nắm được trong tay, tốt đẹp tiến thêm một bước phụ trợ nhà mẹ đẻ, giúp phụ thân, huynh đệ thăng quan tiến chức.

Thành thân là chuyện cả đời, muốn tìm một người mình thích nắm tay đến già, mà không phải là tính kế qua lại, bởi móc các kiểu, phu thê không đồng tâm, chỉ biết mỗi mưu đồ.

“Được rồi, nhanh ăn cơm đi, đồ ăn sắp lạnh hết rồi.” Cầu Hi Mai cười nói, kết thúc câu chuyện.

“Nhị công tử, người cầm bút ngược rồi.”

Tuần phủ đại nhân người cùng quá trắng trợn rồi, hai mắt sáng ngời, thẳng tắp nhìn về một phía nào đó... Nói trắng ra, chỉ nhìn thấy một người, còn những người khác đều không tồn tại.

Bọn họ đã đi theo hắn nhiều năm, cho tới bây giờ chưa từng thấy hắn quan tâm người nào như vậy, cũng sẽ không đặc biệt chuẩn bị một ly trà, còn cả bánh, hoa quả đặt trong băng vụn, hơn nữa thỉnh thoảng nhẹ giọng hỏi han, cố ý lấy lòng, một câu hỏi có đói bụng không, có khát không, có mệt không, có muốn đi nghỉ một chút không, uống ngụm trà cho nhuận họng.

Chắc! Đây chính là công khai lấy việc công làm việc tư, thấy sắc quên bạn! Có giai nhân ngồi gần thì không còn cốt khí nam nhân.

Nhìn Quân Nguyên Thiện ân cần tươi cười hỏi han, phụ tá đi theo hắn nhiều năm âm thầm rơi lệ trong lòng, bọn họ đã trả giá rất nhiều, sao lại nhận được đãi ngộ giống trên trời và dưới đất thế này, thật khiến cho người ta chua xót, thổn thức không thôi.

Đương nhiên bọn họ chỉ dám nói nhỏ sau lưng, vị này bề ngoài trung hậu, nội tâm lại gian trá, Nhị công tử không phải nhân vật dễ chọc, tính tình của hắn nhỏ mọn, hay mang thù, thích đào hố, tâm đen như mực, trong bụng giấu dao, mở miệng ra có thể phun độc giết chết một thành.

“Các ngươi thì biết cái gì, ta đây là đang trầm tư, chuyện quá cao siêu thì ít người hiểu, tài trí hơn người luôn lắm việc buồn phiền, các ngươi sao hiểu được, một đám tầm thường.” Quân Nguyên Thiện lật cổ tay, cầm ngược lại bút lông Hồ Châu, châm chọc thuộc hạ tầm nhìn hạn hẹp.

Một đám “tầm thường” lập tức không nói được gì, dờ dẩn ngẩn đầu nhìn trời. Nhị công tử không thể cứu được nữa, bệnh quá nặng.

“Nhạc cao ít người họa⁽¹⁾ bắt nguồn từ thời Chiến quốc, Tống Ngọc đáp Sở Vương hỏi: “Đây là khúc nhạc hay, cũng là nhạc chán.” ý là làn điệu cao nhã, ít người hiểu được, mưu sĩ bên người đại nhân đều tài năng xuất chúng, rất khiêm tốn, sao có thể nói là tri âm khó tìm.”

1. chuyện quá cao siêu thì ít người hiểu

“Nói rất đúng, có học thức.” Mạc Hiểu Sinh là người đầu tiên lên tiếng khen ngợi.

“Mai tiên sinh kiến thức uyên bác, đọc qua trăm sách, thật là một người mưu trí mưu sĩ.” Văn sư gia không tiếc lời ca ngợi, vuốt vuốt chòm râu, khoe miệng khê nhếch lên.

“Công tử nhà ta từ trước đến nay luôn không coi ai ra gì, mắt cao hơn đầu, kiêu ngạo hung hãn không biết thu liễm, quả thật khiến chúng ta lo lắng.” Thành Tú có chút cảm khái.

Thật ra hẳn không nói ra miệng Nhị công tử quả thật thiếu người dạy dỗ, Mai mưu sĩ thân là phụ tá tương đối được trọng dụng, lẽ ra nên khuyên nhủ, dẫn dắt sửa đổi thói xấu, làm cho người khiêm tốn lại, tình tính khiêm tốn, chí khí chính đại, quang minh vô tư.

Lời nói suông một chút cũng không kéo được con ngựa hoang này, vậy thì người hành động đi! Dây thòng lọng, yên ngựa, roi, chỉ cần có thể khiến cho nó nghe lời, nó lập tức ngồi xuống cho người cưỡi.

Bọn họ bội phục Mai Hi dám nói, hơn nữa không sợ cường quyền, nói có sách, mách có chứng khiến Quản nhị thiếu tự phụ bị đánh trở về, thật là nữ trung hào kiệt vô cùng anh dũng, khiến người khác không theo kịp.

Chuyện Mai Hi là Cầu Hi Mai, người bên cạnh Quản Nguyên Thiện đều biết, bọn họ không vì thân phận nữ tử mà xem nhẹ nàng, ngược lại hết sức kính trọng nàng mang theo một đôi đệ muội phá phu gia mà đi ra, là

một thiếu nữ không có chỗ dựa lại dám cùng Đinh phủ độ sức, dùng trí đấu lại bà bà tham lam, thống khoái vứt bỏ trượng phu phong lưu. Quan trọng hơn là nàng bắt chẹt được đại ác lang Quản Nguyên Thiện.

“Các người ăn no quá đúng không? Có muốn ta giảm một nửa lương thảo, để cho Hộ bộ tiết kiệm chút ngân lượng không?” Hắc còn chưa chết, không cần phải gấp đến mức lập bàn cúng tế, nhớ lại ưu khuyết điểm cả đời của hắc.

Đôi mắt sắc bén của Quản nhị thiếu đảo qua, mấy người đang nhón nháo lập tức im như tờ.

Hắc vừa lòng gật đầu: “Hi nhi, đừng để ý tới những người ăn không ngồi rồi này, bọn họ ghen tỵ ta làm quan cao hơn bọn họ, lĩnh bổng lộc nhiều gấp mấy chục lần bọn họ, người nào trong lòng luôn oán hận thì không có cách nào bay cao được.” Quản Nguyên Thiện lắc đầu lại thở dài, đáng tiếc thể nhân đều ngu muội.

Nghe một chút, đây là lời một người nói sao? Độc ác quá đấy! Bọn họ ngày đêm làm việc cho hắc, tra án quan viên Giang Nam tham ô, từ thành Bắc đến huyện Nam, từ Tri phủ đến quan địa phương, một góc cũng không quên, người chân chính ăn không ngồi rồi lại vẫn chưa thấy đủ, còn đổ thêm một xô nước đục vào đầu.

Cái này có thể nhịn, còn gì mà không thể nhịn, nhịn... Không nhịn được cũng phải nhịn, người nào đó ức hiếp bọn hắc đã lâu, làm bọn hắc giận mà không dám nói.

“Đại nhân, người nhìn chỗ này xem, chỉ ra mười vạn tạ gạo, nhưng khi chuyển đến Giang Châu thực chất chỉ còn chưa đến năm vạn, phần chênh lệch đã đi đâu mất, mà thôn Tú Thủy lại vô duyên vô cớ xuất hiện thêm năm mươi chiếc xe ngựa lúa mạch, giá của lúa mạch thấp, không bằng một nửa gạo trắng.” Lúa mạch vẫn còn nguyên vỏ, tất nhiên so với gạo trắng thì rẻ hơn nhiều.

“Hi nhi, không phải đã nói là đừng gọi ta là đại nhân rồi hay sao? Gọi là Quản nhị ca dễ nghe hơn nhiều, cũng thể hiện rõ giao tình của chúng ta.” Quản Nguyên Thiện nghiêng đầu, giọng nói nhỏ nhẹ giống như nhỏ ra nước vậy.

“Thôn Tú Thủy do ai quản lý? Đi điều tra số gạo thiếu kia cho ta, còn có ai là người thao túng giá gạo, điều tra hai việc cùng nhau, nghĩ biện pháp để bọn họ bán tháo giá rẻ.” Muốn trừ hàng để thu lời, hẳn sẽ làm cho bọn họ ngay cả gốc cũng không thu về được.

“Thôn Tú Thủy do Tri phủ Ôn Châu quản lý, Ôn Châu cách Giang Châu năm trăm dặm, thôn Tú Thủy nằm ở ranh giới hai vùng, bọn ta đã điều tra qua đó là vùng núi, có chưa đến một vạn người...” Mạc Hiểu Sinh cười gượng mồ hôi lạnh rơi xuống, hẳn điều tra không thấy điều gì lạ, sao tiểu cô nương này lại tìm ra được manh mối cực nhỏ như vậy.

“Mai Hi, sao ngươi phát hiện chỗ không thích hợp? Ta đã ở thôn Tú Thủy đợi hai ngày, dân phong giản dị, dân chúng an phận, bọn họ có chỗ dựa vững chắc, đại bộ phận là thợ săn cùng chăn nuôi, chỉ có một số nhỏ là làm ruộng.” Lúa giống chuyển đến thôn Tú Thủy thì trồng ở đâu, chẳng lẽ là muốn trồng ở giữa sườn núi.

“Không được gọi là Mai Hi, muốn gọi cũng phải cung kính gọi là Mai tiên sinh.” Hi nhi nhà hắn là để tên mãng phu kia gọi sao? Miệng đầy mùi phân.

“Bá đạo...” Đối với Quản Nguyên Thiện cố tình gây sự, Mạc Hiểu Sinh chỉ dám lầm bầm hai tiếng.

“Các ngươi đặt vài cuốn sổ này cạnh nhau là sẽ hiểu ra, trên đó đã bị động tay động chân, đơn giản vốn không nhìn ra chỗ nào khác biệt.” Cầu Hi Mai lấy bút đánh dấu vài chỗ, điểm vài nét bút làm ký hiệu, những chỗ đó đã bị người chỉnh sửa, nhưng mà sau khi đối chiếu, sổ giáp có vào không có ra, sổ ất xuất lương nhưng không có hóa đơn, sổ bính kí lương ngày lại không có thực thu, sổ không ghi nhưng có người vẫn lấy được lương ra.

Thật ra rất đơn giản, chỉ là đổi trắng thay đen, dòi hoa nôi cây, trong quá trình vận chuyển, chỗ này bớt một chút, chỗ kia xén một tí, cuối cùng khi chuyển đến chỗ cần chuyển thì đã chẳng còn mấy, mà quan viên tiếp nhận vốn cũng thu lương làm của riêng, làm giả giấy tờ đánh tráo.

Căn cứ theo pháp luật triều đình, gạo tồn ba năm sẽ lấy ra bán theo giá cũ, gạo mới nhập vào, gạo cũ xuất ra, mới cũ thay nhau, loại bỏ gạo cũ bình thường có mùi nấm mốc, giá bình thường phổ biến không cao ước chừng khoảng một phần năm gạo mới, nhà nghèo không có gạo thì mới mua gạo cũ.

Nói cách khác, quan viên quản lý kho đã trước một bước lấy gạo mới bán giá cao, đợi đến ba năm sau mới dùng gạo cũ báo cáo với triều đình, một lần buôn bán lời gấp bốn lần, khiến người ta liều lĩnh lựa chọn giữa tội khi quân và lợi lộc.

“Ài, sao ta không nghĩ tới điểm này, lúc trước xem sổ sách cũng cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng mà lật qua lật lại sổ sách đã bị chỉnh sửa vẫn là không hiểu, hai mắt nhìn chăm chăm làm ta cho rằng mình quá đa tâm.” Văn sư gia vuốt râu, cảm thán liên tục thì ra là ông tìm lầm hướng.

“Cha ta khi còn sống đã từng nói qua, gần thôn Tú Thủy từng có nạn trộm cướp, triều đình phái binh đoàn đến tiêu diệt nhưng không thành mà lui, nghe nói có người đi mật báo trước, hai ngàn thổ phỉ sau một đêm thì biến mất, mà thôn Tú Thủy lại xuất hiện nhiều hộ sản bản.” Phụ thân nàng nói muốn xin Vương Khải đại nhân phái người đi điều tra, nhưng không lâu sau phụ thân xảy ra chuyện.

“Người nói là thôn Tú Thủy có khả năng là ổ thổ phỉ?” Quản Nguyên Thiện vẫn luôn lấy thái độ thoải mái để tra án lập tức biến sắc, mày kiếm nhíu lại.

“Ta không dám khẳng định, đó là khi cha ta còn sống đã vô tình nói lúc ta đang ở thư phòng, ta đang xem sách, không để tâm nghe rõ, khi đó

ông ấy vô cùng lo lắng, nhiều lần nói không diệt được thổ phỉ, dân chúng không thể được yên.” Nhưng mà không ngờ rằng thổ phỉ chưa diệt, ông ấy đã mất vì xe ngựa bị vỡ.

“Khi còn sống?” Quản Nguyên Thiện ngưng trọng liếc mắt trao đổi cùng với các phụ tá, chuyện này thật trùng hợp, hiển nhiên là có ẩn tình.

Chưa xác định chắc chắn, mọi người đều nói năng cẩn trọng, bọn họ không cho rằng phụ thân của Mai Hi chết là ngoài ý muốn, nếu liên lụy đến lợi ích của người khác, ông ấy ngáng đường của người khác không thể không gặp chuyện, vì tiền tài những thủ đoạn này là hiển nhiên.

Cầu Hi Mai chuyên tâm nghiên cứu sổ sách không phát hiện dị trạng trong phòng, nàng vô cùng vui vẻ vì bản thân có thể tìm ra những điều đó, nàng không hy vọng người khác cho rằng nàng chỉ là gỏi thêu hoa, không có năng lực làm gì.

“Ha? Huyện Bình Khê...” Cầu Hi Mai kinh ngạc hô nhỏ.

“Huyện Bình Khê làm sao?” Mọi người lập tức chuyển sự chú ý lên nàng, cho rằng nàng lại phát hiện sơ hở của bọn hắn.

“Không có gì, hảo hữu của phụ thân là Đình Vượng Hải chính là tri huyện huyện Bình Khê.” Huyện Bình Khê cách thôn Tú Thủy không tới một trăm dặm, có điều đường thủy nổi thẳng hai vùng.

“A? Đình Vượng Hải không phải là cha chồng của ngươi... Nha! Ai dẫm lên chân ta vậy?” Mạc Hiểu Sinh ôm chân đau nhảy dựng lên tìm hung thủ.

“Hi nhi, hắn là người không có đầu óc, ngươi nhìn mặt hắn là biết không tốt đẹp gì, chúng ta rất thương hại cho đời sau của hắn, đáng tiếc không có tổ tông tốt.”

Vô có bị dẫm lên chân một cước, lại bị lườm, Mạc Hiểu Sinh thật sự vô tội khổ mà không nói được, trong lòng mọi người đều biết rõ, vì sao không được nói.

“Ta không sao, không cần lo lắng cho ta, người Đinh gia rất tư lợi, nhưng chưa tạo thành tổn thương gì với ta, mọi người không cần che đậy sợ ta bị tổn thương, thật ra ta rất vui vẻ khi rời khỏi Đinh phủ.” Nàng chưa phải chịu ủy khuất, trước khi bị những tổn thương đó nàng đã đi trước một bước thoát thân.

“Hi nhi, lòng ta thương người...” Hừ, tránh cái gì mà tránh, hắn sẽ ăn thịt người sao.

Cầu Hi Mai cúi người lách sang một bên, tránh đi cái ôm của Quản Nguyên Thiện: “Chỉ là mấy năm nay người ra người vào huyện Bình Khê có chỗ dị thường, ta hoài nghi trên thực tế không có người nào chuyển đi, các người không ngại thì có thể từ đây mà điều tra.”

Trải qua một thời gian ở chung, nàng không phải không thấy tâm ý của Quản Nguyên Thiện đối với nàng, thậm chí có thể nói là thích, hắn biểu hiện rất rõ ràng, người sáng suốt liếc mắt nhìn một cái liền hiểu, gần như là rõ ràng rành rành.

Mà nàng không phải không động lòng, nhưng nàng không dám động lòng, đã gặp qua bà bà tham tài, vị hôn phu phong lưu không chịu nổi hôn nhân, nàng đã mệt mỏi, không nguyện ủy thác tương lai của bản thân cho một nam nhân khác, nàng thua không nổi nữa.

Hơn nữa nàng cũng không môn đăng hộ đối với hắn, ngay cả Đinh phủ xuất thân từ thương nhân cũng xem thường nàng, mọi cách nhục nhã nàng, thân là thứ tử dòng chính Cao Thịnh Hầu phủ, đại thần trẻ tuổi được Hoàng thượng ân sủng, tiền đồ của hắn vô khả hạn lượng, nàng địa vị thấp kém sao xứng được với hắn.

Cho nên nàng không thể đáp lại hắn, đoạn tình cảm này chỉ có thể chôn sâu dưới đáy lòng, một ngày hắn quay về kinh sẽ quên nàng thôi, tìm một tiểu thư khuê các xứng đôi, mây cùng trăng ngẫu nhiên gặp nhau cũng sẽ tách ra trong gió.

“Lần này liên quan đến rất nhiều quan viên Giang Nam, ý của Hoàng thượng là nghiêm tra khinh phán, chỉ bắt những kẻ chủ mưu cùng với vây cánh, còn lại những người liên quan không sâu nhiều lắm chỉ bị giáng mấy cấp, nếu Đình phủ cũng bị ảnh hưởng...” Hắn là quan chủ thẩm, còn có thể cho một nhân tình.

Hoàng thượng không thể đưa tất cả quan lớn, quan nhỏ vào đại lao, mặc dù khoa cử ba năm một lần vừa thi xong, nhưng lần lượt bổ sung quan mới không quen chính vụ địa phương, nếu Giang Nam không có quan viên cai quản, triều đình sẽ rơi vào hỗn loạn.

Bởi vậy Hoàng thượng nói, muốn nghiêm tra, liệt kê ra danh sách những quan viên có liên quan, nhưng nếu có sự hồi cải, hoặc bị ép phải thông đồng thì được xử nhẹ, trước quan sát vài năm nếu không sửa đổi sẽ bị bãi chức, Hoàng thượng nhân từ, cho bọn họ cơ hội lấy công chuộc tội.

“Giải quyết việc chung, phạm pháp phải xử cho công bằng, không thể vì có quan hệ mà tha, nếu không người người đều sẽ phạm pháp, người có tâm tư đen tối ngày càng nhiều.” Thiên lý rõ ràng, báo ứng không bao giờ sai, làm chuyện sai trái thì phải dừng cảm gánh vác. Huống chi tình cảm của nàng và Đình phủ đã hết, không còn liên quan.

“Được, ta nghe lời ngươi, chuyện cũ kia đã theo nước chảy đi, chúng ta tìm ngày đẹp trời đi thả diều đi.” Nghe lời của nương, đại phú đại quý. Nương của hắn đã nói qua, mà hắn là đứa con hiếu thảo, tuyệt đối sẽ nghe theo.

“Thả diều?” Không phải là đang thương thảo án Giang Tô sao, sao lại nhảy sang chuyện chơi đùa rồi? Hắn càng ngày càng khiến cho người khác mờ mịt.

Quản Nguyên Thiện dùng vẻ mặt oán phụ nhìn nàng. “Ta vốn muốn nói là tìm một ngày đẹp trời nói chuyện yêu đương, sợ nàng da mặt mỏng sẽ cho một cái tát.”

“Đại nhân đừng nói lung tung.” Hắn thật sự là, rõ là... miệng không có chừng mực.

Cầu Hi Mai vừa then vừa cúi lập tức đứng dậy, ôm lấy sổ sách đi ra khỏi thư phòng, đi tới cửa nghĩ tới những sổ sách này đều ngang với chứng cứ, không thể bí mật mang theo xuất phủ, nàng lại quay lại, đặt những sổ sách này xuống, sắc mặt bình tĩnh lần thứ hai đi ra ngoài.

Từ đầu đến cuối đều không nhìn đến ánh mắt cún con của Quản Nguyên Thiện, bóng lưng xinh đẹp đi vội vàng, một đám muốn cười cũng không dám cười, mặt đỏ hết lên vì nhẹn cười, nhất trí đồng tình với Quản nhị thiếu, giai nhân lòng vững như sắt nha!

“Ai nha, nữ hài tử then thùng, các người mở to mắt nhìn cho rõ, nàng đương nhiên là nữ tử then thùng, khó mà nói ra được ngoài miệng, nguyên kết đồng tâm.” Quản Nguyên Thiện tự quyết định, bộ dạng như đã ôm được mỹ nhân về nhà.

“Người xác định không phải là tự mình đa tình chứ?” Hoa nở và kết trái là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Một ánh mắt lạnh lùng bắn đến: “Lần trước ta bảo ngươi đi lo chuyện muối sao rồi? Tiếp theo phải làm thế nào, đừng làm hỏng chuyện của ta.”

“Ta đã chuyển muối đến Giang Tây, giao cho thế tử gia, hắn nói sẽ lấy danh nghĩa triều đình công khai đấu giá, giá cao thì được, tiền thu được sẽ bổ sung vào quốc khố.” Những tham quan này tổn thất nặng nề, bọn hắn luôn lấy giá thấp để mua muối lậu, rồi chuyển muối đến Bắc Địa, lấy giá cao hơn giá gốc bảy tám lần.

“Đại ca của ta?” Huynh ấy sao cũng tới xem náo nhiệt vậy?

“Hiện giờ đường thủy tại Giang Nam lẫn quần, vài nhóm người, ngựa đồng thời xuất hiện tại thuyền muối bị cướp, cùng nhau chỉ trích đối phương biển thủ, lại nói người phụ trách lần này phải chịu trách nhiệm, ai cũng không chịu đứng ra đền bù, có mấy đệ tử quan gia bị nâng quay về...”

Chương 10

“Cái gì? Muối bị cướp, đám ranh con kia không biết tốt xấu lại còn đánh nhau ở bờ sông, nội bộ đánh nhau...”

Màn đêm buông xuống, trăng sáng sao thưa, ếch trong ao kêu vang.

Ánh nến phản chiếu bóng người lên cửa sổ, nến trong phòng bị gió thổi lay động, bóng dáng trên cửa sổ cũng lay trái lay phải, mơ hồ có thể nhìn ra được là bóng của một nam nhân, có chút mập, tóc búi cao cài một cây trâm tỳ hưu, nghe nói đó là một trong những thần thú thượng cổ, vô cùng dũng mãnh thiện chiến, mà nó còn mang lại tài lộc rất lớn.

Nhìn vật đoán lòng người, đây là người cố chấp trong việc tiền tài, đối với tiền bạc còn coi trọng hơn cả mạng sống, chỉ cần là bạc thì hẵn đều thu, núi vàng núi bạc chất đầy trong kho cũng không đủ, hẵn vẫn còn muốn gom góp tiền tài ở khắp thiên hạ vào tay hẵn.

Hắn thậm chí còn mua vài dặm đất trên đỉnh núi, đào rỗng bên trong, đúc tường sắt, lấy gạch xây, tạo thành một cái kho phòng tường đồng vách sắt, mỗi phòng đều có cửa đá cao cả trượng, mở ra cũng không dễ, dùng để cất giữ ngân lượng đã chất đống mà mấy năm hẵn thu được.

“Trần Tri phủ đánh gãy chân nhi tử của Giang tổng đốc, Trần huyện lệnh lại đi phá thuyền của đà chủ phân đà của Tào bang, lúc này căn bản không biết có cứu sống được hay không, có người bị đánh chạy về, hiện giờ khu vực Giang Nam rất loạn...” Hoàn toàn không có chỗ nào được thanh tĩnh, người nào cũng hô đánh hô giết nói muốn đòi lại công đạo.

“Tuần phủ Giang Tô thì sao? Không phải Hoàng thượng đã phái tiêu tử Quân gia kia đi rồi sao, hẵn không ra mặt giải quyết phân tranh?” Bạc của hẵn tất cả đều chìm xuống đáy biển rồi.

“Có người hồi báo, thư nhận chức đã mang đến nha môn, nhưng mà mãi vẫn không thấy bóng dáng của Tuần phủ đại nhân, chỉ có phụ tá của hắn ra vào, hơn nữa mỗi lần nha môn chỉ giải quyết mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, thật sự có việc muốn tìm hắn, quan điền sử chỉ nói một câu: “Đại nhân không rảnh, người vẫn đang trên đường du sơn ngoạn thủy.” Làm quan như vậy sao? Quả là quá đáng mà.” Hoàn toàn cô phụ sự ưu ái của Hoàng thượng.

Dưới ánh đèn, lão nhân râu hơi bạc nheo đôi mắt sắc bén lại. “Không đúng, nhi tử của Cao Thịnh Hầu không phải kẻ bỏ đi, hắn đồng thời kiêm chức Ngự Sử Giám Sát, không có khả năng không để ý tới, trong bụng tiểu tử kia am hiểu nhất chính là giả heo ăn thịt hổ.”

“Đại nhân, chúng ta có nên an bài để cho bọn họ an tĩnh lại không? Động tĩnh của bọn họ quá lớn chỉ sợ đối với chúng ta bất lợi, còn nửa năm nữa là tới kỳ thu thuế...” Bọn họ có thể nhân cơ hội đục nước béo cò, lấy nhiều báo ít, nói dối là năm nay mất mùa, lấy ngân lượng thu được bỏ túi riêng.

“Để lão phu suy nghĩ một chút.” Hắn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng mà không có cách nào hiểu rõ được, Quản Nguyên Thiện thật sự là đảm nhiệm chức Tuần phủ Giang Tô sao?

Nhưng lão không nghĩ quá nhiều, chỉ là một tiểu tử Quản gia hơn nữa chỉ là một tiểu tử thích nhàn rồi, chỉ tùy tiện tìm ra mấy chuyện không hợp pháp rồi bày ra uy quyền của Ngự Sử Giám Sát, bắt người hắn cho rằng có tội vào tù, nán lại vài ngày sau tấu lên triều đình, tất cả do Hoàng thượng định đoạt.

Hắn làm quan nhiều năm, môn sinh có rất nhiều, không có một ngàn thì cũng phải mấy trăm, hắn lại an bài sắp xếp bọn họ xuống vùng Giang Nam có dân sinh giàu nhất cả nước, hầu hết đều biết nghe lời, hắn nói một là một, nói hai là hai, không ai dám làm trái.

Ngoại trừ một người... Quá mức cương trực, muốn hấn khom lưng, vậy mà hấn lại nói: “Lấy dân làm trọng, xã tắc thứ hai, không có dân chúng, thì quốc gia cũng mất.”

Cho nên hấn chỉ có thể loại bỏ người kia, vĩnh viễn loại bỏ hậu họa kia, năng lực và tài trí của người đó thật sự đáng thương thức, đáng tiếc là không biết thời thế, uổng phí tính mạng.

“Đại nhân, không xong rồi, kho lúa của chúng ta ở Tú Thủy xảy ra chuyện rồi, vài ngàn thổ phỉ cướp mất rồi, nguồn dự trữ gạo cũ mấy năm nay của chúng ta cũng không còn rồi, mấy tiệm gạo ở Bắc Địa đang chờ chuyển gạo đi.” Tồn thất không thể nào tính được.

Nghe vậy, lão nhân kinh hãi. “Thổ phỉ sao có thể cướp gạo đi, không phải ta đều xếp vào thôn Tú Thủy sao?”

“Căn cứ theo hồi báo của Ôn châu Tri phủ, những người đó tới quá nhanh, cũng không biết là xuất hiện từ đâu, nửa đêm nhân lúc cháy nhà đi hôi của, kho lúa của chúng ta xây ở phía tây, nhưng Chu phú gia đột nhiên cháy, mọi người đều tiến đến cứu hỏa, ai ngờ một mỗi một đêm, người trông kho lúa ca ngày đến thay ca mới biết kho lương trống không, người trông đêm bị người ta trói thành bánh chưng nằm trong góc.”

Lúc đầu bọn họ áp a áp ứng nói có vài ngàn người, trận lửa kia khiến mọi người như ong vỡ tổ, không ai để ý nhiều, lúc sau lại nói không tới ngàn người, là bọn họ kinh hoảng nhìn lầm, một đám người đồng loạt xông lên đánh người, trói lại, mọi người đều bị dọa sợ chỉ có thể tro mắt nhìn từng bao từng bao bị chuyển đi, trước sau không tới một canh giờ, im hơi lặng tiếng xuất hiện, rồi đi cũng không một tiếng động, giống như đã có dự mưu từ trước, làm cho người khác trở tay không kịp.

“Đầu tiên là muối bị cướp, rồi lương cũng bị trộm, các người toàn là phế vật không làm được gì cả! Tra cho lão phu, đào ba thước đất cũng phải tìm cho rõ ràng, xem ai dám mượn gan trời, dám đối nghịch cùng với lão

phu.” Nữ nhi của ông chính là Thục phi nương nương đang được thánh sủng đây.

Lão nhân không có sợ hãi không chỉ bởi vì thế lực trong triều, cùng nhiều môn sinh xoay vòng cùng nhau làm việc, quan trọng nhất là tiểu nữ nhi của ông vào cung làm phi, ông trở thành quốc trượng, lại là trọng thần nội các, trên triều đình người dám động vào ông không nhiều.

Hơn nữa ông giấu mình rất kỹ, ở ngoài mặt trung quân ái quốc, nhìn thì có vẻ là người hiền lành, vì Hoàng thượng tận trung. Ông ngày ngày thật sự rất thành công, toàn bộ không có sơ hở, thậm chí người bạn già cùng làm quan trong triều nhiều năm cũng bị lừa gạt, lão ở ngoài miệng luôn miệng ông không có tiền đồ, không biết ông đã giấu làm của riêng không biết bao nhiêu thứ.

“Trần tri phủ và Giang Tổng đốc có tư oán? Có cần phái người đi hòa giải không, nếu như bọn họ làm âm mưu thì không tốt cho chúng ta.” Hiện giờ Tào bang không xuất thuyền, muối không chuyển đi được, thương nhân Bắc Địa mà tìm được mới khác, đường tài lộc này của bọn họ bị chặt đứt rồi.

Lão nhân suy nghĩ một hồi. “Trước để xem tình hình mấy ngày đã, người bảo người khác án binh bất động, đợi đến lúc tiểu tử Quán gia đến nhà môn Tuần phủ rồi lại nói tiếp.” Ông muốn lợi dụng Quán Nguyên Thiện thay ông mở đường, dẫn thông đường thủy và đường bộ.

“Nếu như hắn vẫn không xuất hiện?” Cũng không thể chờ đợi không có thời hạn, bạc không đợi người.

Sẽ sao? Hắn dám kháng chỉ? Lão nhân không dám khẳng định tập trung suy nghĩ, ông không nghĩ ra sơn tặc cùng cướp biển rốt cuộc là từ đâu mà tới, tại sao không có dấu hiệu thường lui tới.

Khi ông nghĩ mãi không ra, lăn qua lăn lại không thể ngủ, tiểu tử trong miệng ông chỉ có chút tài lẻ làm xằng làm bậy đang buồn rầu vì việc truy

thê, rõ ràng đã có dấu hiệu buông lỏng, nhưng mà đến lúc quan trọng lại luôn thiếu một bước.

Một bước kia nhìn gần như một bước có thể vượt qua, nhưng mà chân vừa nhấc lên lại mới phát hiện xa tận chân trời, ở giữa ngăn cách một dòng sông, hấn nhìn bóng dáng y nhân xa xa bên bờ sông, nàng đã quay đầu rời đi.

“Ngu dốt! Sao ta lại có một nhi tử ngu dốt đến việc theo đuổi lão bà cũng không xong, người ra ngoài đừng nói là do Hàng Thái Nguyệt ta sinh, thật mất mặt, ta muốn đoạt tuyệt quan hệ mẹ con với người, đỡ phải khiến ta mất mặt giống người...”

Quản Nguyên Thiện đã sớm quen với tính tình kỳ quái của mẫu thân, dù sao hấn bị mẫu thân tính tình quái lạ độc hại hai mấy năm, đã coi như không có cảm giác gì, dù bà có nói trên trời có gà sắt thì hấn cũng nghe tai trái ra tay phải, gà chỉ bay được nhiều lắm vài thước, đó là chim. Là cầm hay là chim không quan trọng, đừng bói móc sai lầm của nhi tử thì tốt hơn.

Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Hàng thị nắm chặt lỗ tai của nhi tử mắng một trận, cuối cùng thì mẫu tử liền tâm, không đành lòng nhìn con đường truy thê của nhi tử bị tắc nghẽn, vì vậy bà đề nghị để Cầu Hi Mai đến biệt trang ở ngoại ô.

Nhân lúc đối phương thả lỏng không phòng bị là thời điểm tiến công tốt nhất, bà đã tạo cơ hội cho nhi tử, còn lại là do hấn có nắm chắc được hay không.

Cầu Hi Mai từ đầu đã muốn từ chối, nàng cảm thấy án tham ô đang gấp rút điều tra, thật sự không nên đi vào lúc này, nhưng mà không thay đổi được thỉnh cầu của đôi đệ muội, nàng suy nghĩ lại rồi mới gật đầu, không nỡ nhìn hai đứa nhỏ thất vọng, điều nàng có thể cho bọn hấn thật sự rất ít.

Vừa bước vào mùa hạ, thời tiết càng ngày càng nóng bức, cả ngày bị nhốt trong phòng oi bức, dù là người lớn cũng không chịu được hưởng hồ

chỉ là trẻ nhỏ.

Vừa đến biệt trang, hai đứa nhỏ lập tức thỏa thích chơi đùa.

“Tỷ tỷ, tỷ mau nhìn xem, trong suối có cá nha! Chúng còn to hơn đầu của đệ nữa.” Cầu Hi Trúc hưng phấn không thôi, chỉ vào đàn cá đang bơi lội, nước trong có thể nhìn đến tận đáy.

“Oa! Có thật nhiều trái cây, có đào, có mận, còn có mơ và hồng hạnh, tỷ tỷ, muội có thể hái xuống ăn sao?” Cho dù là bà cụ non Cầu Hi Lan cũng nhìn không được thèm ăn, khuôn mặt hồng hào lộ ra vẻ mong chờ và vui vẻ. Sản vật của Giang Nam phì nhiêu, tôm cá, gạo, rau, hoa quả mùa nào cũng có, mùa đông đi qua, xuân về khắp nơi, mọi vật từ trong băng tuyết sống lại, theo xuân về hoa nở, cá tôm lớn dần, thu hoạch đều bội thu.

Mùa xuân hoa nở, mùa hè kết quả, đoàn người Cầu Hi Mai tới đúng lúc, từng quả mơ ửng sau cành lá, chua ngọt ngon miệng, cây đào từng cành trĩu quả, cây mận cũng rất tươi ngon, không chỉ tiểu hài tử động lòng, người lớn nhìn cũng thấy thích, hái đầy một giỏ ngồi trên chiếu, lấy nước suối rửa sạch, ăn ngay tại chỗ.

“Đừng chạy xa, phải nghe lời phu nhân.”

“Vâng, tỷ tỷ.”

Hàng thị thật sự rất thích đôi song sinh này, quả thật là yêu tận xương, vừa đến biệt trang là mang bọn hấn chạy chơi khắp nơi, cũng không quan tâm mồ hôi ướt tóc mai, hay là quần áo bẩn, chơi đùa vô cùng vui vẻ, khắp nơi đều là tiếng cười của tiểu hài tử.

Ngay cả tiểu lão đầu Cầu Hi Mai bình thường luôn nghiêm túc cũng dần dần buông ra phòng bị trong lòng, hai má lúm đồng tiền ửng hiện trên khuôn mặt trắng trẻo, khiến khuôn mặt càng trở nên xinh đẹp hơn.

“Quản đại nhân, ngài không nên hành động lỗ mãng, xin hãy tự trọng.” Nhận thấy tầm mắt nóng bỏng của nam nhân nào đó, Cầu Hi Mai đỏ mặt, trong lòng cố gắng kháng cự lại.

“Còn gọi ta là Quản đại nhân ta sẽ hôn nàng, trước làm xấu danh dự của nàng, sau đó giày vò nàng.” Đây là điều Quản Nguyên Thiện muốn làm từ lâu, nhưng sợ dọa người chạy mất.

Nàng vừa nghe, mặt hạnh liếc ngang, mặt lại càng đỏ hơn: “Sao huynh lại vô lại như vậy, hạ lưu như vậy cũng dám nói ra, huynh mà cũng là mệnh quan triều đình sao?” Chẳng ra sao cả, không biết tu đức, hoàn toàn là tên dê xồm.

“Ta là tên vô lại nàng không biết sao? Ở chung lâu như vậy, với sự thông minh của nàng cũng nên sớm nhìn ra bản tính của ta.” Quản Nguyên Thiện cố ý giả bộ lưu manh, cầm lấy bàn tay mềm mại của tiểu mỹ nhân không chịu buông ra, còn nắm cổ tay của nàng đến trước mặt, khẽ ngửi mùi hương mê hương.

Hắn tính toán phát huy bản chất vô lại đến cùng, núi không chuyển, vậy hắn chuyển, nàng không tới hắn liền kéo nàng đến bên cạnh mình, ở trên địa bàn của hắn nàng còn có thể chạy đi đâu, không giữ được nàng, thì ba chữ Quản Nguyên Thiện này sẽ viết ngược lại.

Quản Nguyên Thiện cũng là bất đắc dĩ phải dùng cách này, giai nhân chậm chạp không chịu đáp lại tình cảm của hắn, hắn chỉ có thể hạ độc chiêu, dù phải trả bất cứ giá nào, không lùi bước, không buông tay, không cho người chạy thoát, phát huy tinh thần đánh chết không lui.

“Quản đại... Ách, Quản Nhị ca, huynh buông tay ra trước được không, nếu như bị người khác nhìn thấy ta cùng một nam nhân lôi kéo, ta nào còn mặt mũi gặp người.” Sợ cùng hắn dính dáng quá nhiều, Cầu Hi Mai sử dụng kế hoãn binh, kéo dài khoảng cách để hắn bỏ đi suy nghĩ đó.

“Ý của nàng là không có người thì có thể ôm ấp, chàng chàng thiếp thiếp?” Hấn cố ý xuyên tạc.

“Quản nhị ca...” Nàng vừa xấu hổ vừa giận dữ trừng mắt nhìn hấn cũng vô dụng, đối với sự ái muội trong lời nói của hấn nàng cảm thấy vô cùng bất lực, cùng vách tường nói chuyện còn phân rõ phải trái hơn hấn, mà hành vi của Quản Nguyên Thiện chỉ có hai chữ: Vô lý.

“Đi, ta đưa nàng đến một chỗ bí mật, ta vừa phát hiện không lâu, vừa lúc thích hợp để hẹn hò.” Hấn không để cho nàng từ chối, kéo người đi.

“Ừ... Hẹn hò?” Nàng bị giọng điệu của hấn làm cho giật mình.

“Đừng lo lắng ta sẽ không ăn nàng ở chỗ hoang vu như thế, ít nhất cũng phải có giường, ta cũng không phải là nam nhân tùy tiện.” Hấn dùng vẻ mặt nghiêm túc nói những từ vô sỉ như vậy, giống như không làm ngay ở đây đã là quân tử lắm rồi, nàng nên kính ngưỡng hấn vài phần, nam nhân tốt như hấn không nhiều đâu.

Lôi kéo nữ tử không tình nguyện đi vào rừng hoang còn không là tùy tiện sao? Vậy lúc nào thì hấn mới thấy then! Cầu Hi Mai bị kéo đi không có cách nào bình luận cách hành sự của hấn, nhưng hành động hấn lấy thân che chở cho nàng không bị cảnh khô cằn vào người lại khiến nàng động lòng.

“Đệ muội của ta, bọn nó...” Nàng lấy đệ muội ra làm cớ, né tránh chuyện hai người ở chung, nàng sợ không giữ được tâm của mình.

“Yên tâm, yên tâm, có nương ta nhìn sẽ không có việc gì, bà ấy rất thương hai đứa nhỏ, ngay cả ta là con trai cũng bị ném qua một bên rồi.” Hấn nói có phần vui vẻ, đối với hành động không công bằng của mẹ hấn không có ý kiến gì, dù sao người được lợi cũng là hấn.

Ít đi cặp song sinh làm rồi, con đường truy thê của hấn cũng thông thuận hơn, tuy rằng vẫn còn kém một chút, chẳng qua là hấn tự tin có thể mở được trái tim của nàng, đường là do người đi, lão bà là để theo đuổi.

Nương hấn nói, liệt nữ sợ triền lang, quần lâu thì sẽ là của người, cho nên hấn quyết định quần tới cùng, không để cho nương hấn mắng là phé vật không lấy được lão bà.

“Đi... đi chậm một chút, rốt cuộc là huynh muốn dẫn ta đi đâu, ta không thể rời thôn trang quá xa... A? Đó là...” Một cái hồ?

Đầy ra đám cành cây che mắt, trước mặt là một nơi giống như tiên cảnh, mặt hồ trong vắt, ngân quang lấp lánh.

“Đẹp không? Hoa đào hai bên rơi xuống, mặt hồ gợi sóng lăn tăn lại càng đẹp.” Trời xanh nước xanh, trời cao biển rộng, năm tháng yên tĩnh trôi qua, im ắng lắng đọng lại, cách biệt với bên ngoài ồn ào.

“Thật sự là rất đẹp, không tìm được câu nào để khen tặng.” Nàng cảm thấy hơi nước nhàn nhạt bao quanh người, rửa sạch toàn thân trọc khí, đồng thời cũng mang đi sự phiền não, tẩy nhân sinh.

“Không bằng ba phần nàng, Hi Nhi, lúc này ở nơi đây ra nguyện cùng nàng chia sẻ cảnh đẹp, nó thuộc về nàng, cũng là của ta, chúng ta cùng nhau chứng kiến toàn bộ vẻ đẹp của nó.” Ánh mắt của Quản Nguyên Thiện bày tỏ ngụ ý của mình, thâm tình dịu dàng nhìn kiều nhan.

“Quản nhị ca...” Tâm nàng vừa động, tất cả tư vị đều có.

“Gọi ta là Nguyên Thiện, lời nói từ đôi môi mềm mại này khiến ta thần hồn điên đảo, đêm không an giấc.” Gối đầu một mình khó ngủ, hấn nghĩ đến nếu nàng nằm trong vòng tay của hấn thật là tốt, hấn sẽ cẩn thận che chở, coi nàng như trân bảo ôm chặt trong lòng.

Quản Nguyên Thiện là si mê, đối với Cầu Hi Mai qua một ngày hấn lại càng trầm mê hơn, một ngày so với một ngày lại càng khó thoát khỏi, thấm vào tận xương cốt.

Nếu như hỏi hấn nàng có chỗ nào tốt mà khiến hấn chấp nhất không rời, hấn sẽ không thể nói ra được, chỉ cảm thấy chỗ nào cũng tốt, không có chỗ nào không tốt, ngay cả bộ dạng trũng mắt của nàng hấn cũng thấy thích, chỉ mong nàng trũng nhiều hơn.

“Huynh đừng nhìn ta với ánh mắt như muốn ăn thịt như vậy, ta... ta không thoải mái...” Cả người nàng nóng lên, giống như có cái gì đó muốn thoát ra.

Hấn mỉm cười, rõ ràng là ánh mắt thâm tình lại bị nàng nhìn thành ánh mắt của quái vật: “Ta muốn nhìn nàng, nhìn rất tốt, nhìn hoài không chán.”

“Huynh, vô lại!” Trong đầu Cầu Hi Mai không tìm được từ nào khác, từ trong đôi mắt đen của hấn nàng nhìn thấy bóng dáng của mình, có chút vui vẻ, có chút không biết phải làm sao.

“Nàng không phải đã sớm biết rồi sao?” Hấn cúi đầu, mũi của hấn chỉ cách nàng một đoạn rất nhỏ, thấp thêm một khoảng nữa là sẽ hôn được đôi môi mềm mại.

“Nguyên Thiện...” Mặt nàng đỏ bừng lên.

“Hi Nhi, ta chỉ vô lại với một mình nàng, trong đám đông ta chỉ nhìn thấy một bóng dáng duy nhất, trong mắt ta chỉ có nàng.” Hấn rất hy vọng nàng là của mình.

“Huynh...”

Đúng lúc đó, đột nhiên chim rừng bay tán loạn, tiếng vó ngựa đập trên đất, một chiếc xe ngựa có màn che làm từ tơ lụa chạy loạn về phía họ, xa

phu sắc mặt kích động quát roi, tiếng hét to kèm theo sự sợ hãi, giống như có cái gì đó đuổi theo, không thể không chạy.

Dừng nói là xe ngựa, cho dù người đi có ít đồ đạc cùng khó đi lại trong rừng hoang, bởi vì căn bản không có đường đi, mấy trăm mẫu đất xung quanh đều đã được Hàng thị mua lại, bình thường để đó không dùng đến, chỉ ngẫu nhiên đi tới trang viên dạo chơi, một bộ phận nông dân gần đây vẫn thuê để trồng trọt.

Trang viên có trên trăm người làm chăm sóc, không cần lo lắng tu sửa nhà cửa, trồng cây ăn quả hay nuôi cá, tóm đều chỉ những khoản nhỏ, Hàng thị không để vào mắt, bởi vậy mất dặm quanh đây cây cối đều xum xuê, giống như một mảnh đất hoang, ban ngày không có một người đến đây.

Như vậy, chiếc xe ngựa này từ đâu mà đến? Lại còn chạy nhanh như vậy, vài lần vướng phải gốc đại thụ mà thiếu chút nữa bị lật.

“Cứu, cứu mạng... Cứu lão gia nhà ta... Lão, lão gia sắp không chịu được... Cầu xin hai người hãy cứu lấy ông ấy...”

Nhìn thấy có người ở phía trước, xa phu gần như tuyệt vọng giống như nhìn thấy đường sông, cái gì cũng có thể thử, nắm chặt dây cương, con ngựa thở phì phò, dừng lại trước mặt Quán Nguyên Thiện và Cầu Hi Mai đang kinh ngạc.

“Xảy ra chuyện gì, sao lại chạy trốn gấp gáp như vậy? Thiếu chút nữa là đụng phải người rồi.” Quán Nguyên Thiện có chút không vui, tiến lên muốn xem tình huống ở trong xe.

“Quản nhị ca, chờ một chút.” Sắc mặt Cầu Hi Mai trắng bệch nắm lấy tay hắn, kéo hắn ra phía sau, không để cho hắn tiến lên phía trước.

“Hi Nhi?” Chẳng lẽ có bấy?

“Huynh nhìn tay của xa phu.” Giọng nói của nàng hơi run run.

“Tay của hần có gì không đúng, chẳng qua là xuất hiện vài chấm đỏ... Hả, chấm đỏ?” Giống như nghĩ đến cái gì đó, Quản Nguyên Thiện biến sắc.

“Là ôn dịch, hần nhiễm ôn dịch rồi...” Làm sao có thể, làm sao có thể, không phải là còn hai năm nữa.

“Cái gì, ôn dịch!?” Quản Nguyên Thiện thất thanh kinh hô.

Vì sao ôn dịch lại bạo phát trước thời gian? Nàng nhớ rõ năm ấy khí hậu mùa xuân vô cùng khác thường, mưa xuân kéo dài hơn hai tháng, mưa xuân không lớn chưa gây ra lũ lụt, nhưng Giang Nam lại vốn ẩm ướt, ruồi muỗi phát triển nhiều, sương mù tích nước lâu bốc mùi hôi thối, ngay cả vách tường cũng bị mốc xanh mốc đỏ, bệnh thấp khớp khiến nhiều người khó chịu. Vừa vào hạ, trời hết mưa, nhưng mà chuyện mới bắt đầu xảy ra.

Một thôn xóm có mười mấy người đồng thời bị bệnh, chủ yếu là người già và trẻ nhỏ, khởi điểm là ho khan, ngực khó chịu, toàn thân nóng lên, cổ họng sưng to khô rát, đại phu cho là bị phong hàn, bốc thuốc đều là thuốc hạ sốt, nhưng bệnh tình không có cải thiện, ngược lại còn nặng hơn, ngay cả thanh niên trai tráng, nữ nhân cũng bị bệnh nằm một chỗ, một người lại tiếp một người, mạch máu nổi lên, loét miệng bị lở loét, sâu cạn không giống nhau, miệng vết thương có mủ và máu chảy ra, thỉnh thoảng tứ chi giật giật.

Mà rõ ràng nhất là trên người xuất hiện vết lấm tẩm như bị côn trùng cắn, đó là triệu chứng bệnh ban đầu, trong vòng một ngày sẽ lan ra cả người, sau đó người bệnh sẽ trở nên nóng nảy, thần trí không rõ ràng, đầu đau như muốn nứt ra, nôn mửa, mồ hôi trộm, lúc thì lạnh lúc thì nóng, bực bội từ trắng chuyển sang vàng, lúc nào cũng muốn uống nước...

“Hoắc hương ba đồng, tía tô hai đồng, bạch chính hai đồng, cát cánh hai đồng, bách xích hai đồng, hậu phác hai đồng, bán hạ khúc, đại phúc bì, phục linh mỗi thứ ba đồng, trần bì, cam thảo... Nhớ rõ thêm gừng, phải nhanh, ba chén nước nấu thành một chén thuốc, một ngày ba lần...”

Cầu Hi Mai cao giọng đọc phương thuốc đã nhớ kỹ trong đầu cho người hầu bên ngoài, vẫn không ngừng lấy vải ướt thấm mồ hôi cho lão nhân.

Nàng không nghĩ tới nàng trọng sinh lại có thể thay đổi quỹ đạo của lịch sử, có những việc đã thay đổi, ngoài dự tính đến vừa nhanh vừa vội, làm cho người ta không kịp trở tay.

Từ trên xe ngựa đỡ xuống một nam nhân năm mươi tuổi đã lâm vào hôn mê, trên người ông ấy đầy những chấm đỏ sưng to, có chỗ bị vỡ ra, mủ dịch sền sệt làm y phục dính chặt, phải dùng nước ấm mới rửa được vết mủ, đổi y phục khác.

Lần đầu tiên nhìn thấy người này toàn thân là bọc mủ, nàng sợ hãi suýt chút nữa khóc thành tiếng, nàng nhớ tới tình cảnh của đệ muội trước khi chết, từng tiếng khóc vang lên ở khắp nơi, mùi thi thể tanh tưởi, hương vị tử thi bị đốt cháy, khiến cả tòa thành trở nên hiu quạnh và tang thương.

Nàng sợ hãi, kinh hoàng không thể động dậy, đau khổ vì mất đi người thân khiến đầu óc của nàng không thể suy nghĩ được gì, giữa lúc hoảng hốt nàng giống như nhìn thấy cảnh mình treo cổ ở cây đại thụ trước cửa Đình phủ.

Thấy nàng bất động giống như tượng gỗ, Quản Nguyên Thiện vội vàng ôm nàng vào lòng, cho rằng nàng bị chấn kinh mới có thể hoảng hốt như vậy.

Mất một lúc lấy lại tinh thần, nàng mới nhớ ra mình đã không còn là hạ đường phụ không có chỗ dựa, trong tay nàng có phương thuốc nàng đã thử qua để cứu đệ muội, đủ để chống đỡ ôn dịch xâm nhập, nàng không phải chỉ có hai bàn tay trắng, nàng có thể cứu người... Cho nên nàng làm việc nghĩa không được chùn bước, nhận trách nhiệm chăm sóc lão nhân, liên tục mấy ngày đều ở cạnh người bệnh.

“Phương thuốc của nàng có hữu hiệu không? Có thể cứu được Phòng đại nhân...” Quan Nguyên Thiện bị ngăn lại ở bên ngoài, sắc mặt âm trầm, hẳn hoàn toàn không đồng ý để nữ nhân mình yêu thương làm như vậy.

Đó là ôn dịch, không giống như phong hàn uống thuốc là khỏi, một khi bị nhiễm, tám chín phần là không có thuốc nào cứu được, hẳn làm sao có thể cho phép nàng lấy thân mạo hiểm, tự lấy thân mình để thử phương thuốc trị bệnh khó như vậy, nàng lấy mạng mình ra đánh cược.

“Huynh biết lão nhân gia này sao?” Thì ra là người quen.

Quan Nguyên Thiện ghé vào khe cửa, giọng nói trầm thấp giống như có cái gì đó nghẹn ở cổ họng. “Ông ấy là quốc công Phòng Phục Lâm đã cáo lão hồi hương, đồng thời là đại học sĩ của Bảo Hòa điện.”

Một thầy giáo nghiêm khắc, cổ quái khó trị, tuổi đã lớn mà hành xử tùy hứng giống như một đứa trẻ, một khi không hài lòng thì cái gì cũng không nghe, Hoàng thượng luôn muốn giữ ông ở lại nhưng không được đành phải để ông từ quan.

“Hai ngày hôm nay ta thấy hô hấp của ông ấy đã thông thuận hơn nhiều, bọc mủ trên người cũng không phát tán thêm, tình hình sốt cũng được cải thiện không ít, nếu không còn đi ngoài nữa mà nói, tổng thể đã khống chế được rồi...” Đã cố gắng, còn lại phải nghe ý trời, nàng đã cố hết sức rồi.

“Nàng nói là phương thuốc của nàng có hiệu quả, ôn dịch có thể chữa trị được?” Hẳn không nói rõ cảm giác của mình, vừa mừng vừa lo, cảm giác vô cùng phức tạp.

“Tình hình trước mắt thì đúng là vậy, Phòng đại nhân đã hạ sốt, chỉ còn hơi nóng nhẹ, dùng thêm hai thang thuốc nữa là ông ấy sẽ tỉnh lại.” Lúc đó Hi Lan, Hi Trúc sốt cao gần bảy ngày đêm, nàng không ngừng tìm cách hạ nhiệt đồng thời dùng thuốc cũng hạ được sốt, nếu không phải là do nàng

không mua được thuốc bổ để nâng cao sức khỏe, hai đứa nhỏ cũng sẽ không vì sức khỏe quá yếu mà chết.

“Vậy sao nàng còn không đi ra đi, để cho hạ nhân trong thôn trang tiếp nhận, chuyện tiếp theo không phải việc của nàng, nàng cách tao lão đầu đó xa một chút, đừng để bị lây bệnh.” Tuy nói rằng có chuyển biến tốt đẹp nhưng vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn, vẫn có khả năng lây lan, hắn không thể để nàng mạo hiểm.

Phòng lão nhân là người đã bước nửa chân vào quan tài không quan trọng bằng mạng của nàng, có thể cứu được là may mắn, cứu không được thì đó là số mệnh, không cần phải lấy bản thân để đền bù.

Tao lão đầu? Cầu Hi Mai bật cười lắc đầu, cơ thể do mấy ngày liên tục chăm sóc cho người bệnh mà có chút suy yếu, vừa mới đứng một lúc đã thấy choáng váng: “Người đánh xe kia thì sao rồi?”

“Vẫn nằm trên giường, chẳng qua là so với Phòng lão nhân thì tốt hơn nhiều, hắn có thể tự mình ăn cơm, không cần người khác bón cho, chấm đồ trên người cũng dần mất đi, không sinh mủ.” Hắn xem như nhặt về được một mạng, trị liệu sớm, nếu không thì chắc phải chuẩn bị quan tài sớm.

“Vậy có hỏi được gì từ hắn hay không? Mới có ít người bị nhiễm dịch hay đã lan ra nhiều nơi, triều đình có cần phái người tới phòng dịch...” Nhớ đến cảnh tượng bi thảm người chết nằm khắp nơi, Cầu Hi Mai không tự chủ được mà rùng mình.

Chỉ có trải qua cảnh ôn dịch tàn phá thì mới có thể hiểu được sự khủng khiếp của việc sống chết trong nháy mắt, biết người xung quanh đều chết hết, Chu lão bá hai ngày trước còn dùng tàu thuốc đánh con trai, hai mắt vẫn còn mở to như đang hỏi: Vì sao lại là tôi, thuốc đâu? Tôi còn muốn sống thêm mấy năm nữa nhìn con trai cưới vợ...

Mà người còn sống tuy là sống, nhưng lại vô vọng chỉ còn biết chờ chết, không chỉ có được khó cầu, cho dù có được cũng không cứu được

người thân, chỉ có thể nhìn họ chết đi, từ đau khổ đến vô cảm, đến cuối cùng chỉ còn nghĩ đến xem ai là người tiếp theo, chính mình còn có thể sống được bao lâu.

Ánh mắt trống rỗng, tuyệt vọng, từ từ lồm xuống, không ai cười, chỉ còn chờ dần rơi lệ, nhìn về phương xa.

“Hi Nhi, đừng nóng vội, ta đều đã hỏi qua, vốn là có ba nô tỳ, bốn người hầu đi theo Lễ Quốc Công, trên đường bọn họ đi qua một thôn nhỏ tên là Hạnh Hoa thôn, trong thôn có rất nhiều người sinh bệnh, xú lẫn đầu cổ quái nổi cơn, muốn lưu lại xem thôn dân bị mệnh gì...”

Kết quả là đám người hầu đi theo đều ngã bệnh, cuối cùng ông cũng bắt đầu nóng lên, ho khan ho ra cả máu, xa phu thấy thế sợ chính mình cũng nhiễm bệnh, thúc giục Phòng Phục Lâm rời khỏi, khi đó ông là được người ta nâng lên xe, kết quả đi được nửa đường thì phát bệnh, ông bắt đầu nôn ra, mồ hôi chảy nhiều, người đã có chút mơ hồ, ông nói với xa phu muốn uống nước, uống xong lại nôn ra, cuối cùng cả người hư nhược xụi lơ ở trong xe, hôn mê bất tỉnh gọi thế nào cũng không dậy.

“Xa phu quỳnh lên đi tìm người cứu chủ tử của hần, nhưng mà không quen đường hần đi từ đông qua tây rồi bị lạc đường, đánh bậy đánh bạ chạy vào cánh rừng chúng ta đang ở, căn cứ vào lời xa phu nói, mấy hạ nhân kia sợ là không chịu được...”

Bọn họ phát bệnh trước Lễ Quốc Công, nếu như không trị liệu đúng lúc, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

“Quản nhị ca, huynh theo lời ta nói, từ trong ra ngoài đều lấy nước dấm chua vẩy lên, trải vôi trên mặt đất, tuyệt đối không để Hi Lan, Hi Trúc đến gần nơi này, huynh nói hai đứa phải ngoan, phải nghe lời, không cần lo lắng cho ta...” Cầu Hi Mai vốn muốn nói là đừng để bị nhiễm bệnh, nhưng mà lời nó đến miệng lại rút về.

Nàng sợ hãi mọi chuyện lại lặp lại một lần nữa, Hi Lan, Hi Trúc của nàng so với lúc đó còn nhỏ hơn 2, 3 tuổi, đối với bệnh tật không có cách nào chống cự được, nàng không thể, cũng sẽ không để cho bọn họ phải chịu tội thêm một lần nữa, phải phòng ngừa rắc rối có thể xảy ra.

Quản Nguyên Thiện nghe thấy nàng vẫn còn luôn nghĩ đến chăm sóc đệ muội, tức giận trong lòng nổi lên, hấn gầm nhẹ: “Nàng chỉ lo lắng cho người khác, vậy sao không chiếu cố bản thân cho tốt! Nàng có biết là ta lo lắng nhiều lắm hay không, sợ nàng... Hi Nhi, ta rất hận mình bất lực, người ở bên trong nên là ta, ta mới là quan phụ mẫu...”

“Nguyên Thiện...” Nghe ra trong sự đau lòng và tự trách trong lời nói của hấn, hai mắt Cầu Hi Mai dâng lên tầng nước mắt.

Nàng không thể chấp nhận hấn! Hấn thâm tình, hấn trọng nghĩa, hấn liều lĩnh nàng đều biết, trong lòng cũng rung động, muốn chạy về phía hấn, nhưng mà hai chân nặng như sắt, một bước cũng không bước được, môn đăng hộ đối là chiến hào lớn nhất ngăn cách giữa hai người.

“Hi Nhi, nàng ra ngoài đi có được không, xú lão đầu kia mệnh lớn lắm, nửa khắc không chết ngay được, ta sẽ cho người bốn canh giờ dứt được cho ông ấy một lần, ông ấy không uống thì đổ vào, nhất định sẽ để cho ông ấy giữ mệnh đến nói lời cảm ơn với nàng.” Xú lão đầu nếu dám không cảm ơn, hấn sẽ thiêu cháy thư viện mà ông ấy yêu nhất, cho lão nhân mang theo chôn cùng.

Đầu Cầu Hi Mai có chút choáng váng, nàng cho rằng chính mình quá mệt mỏi, thể lực không chống đỡ được, dựa người vào cột: “Hiện giờ không được, ít nhất phải qua ba ngày nữa, xác định ta không bị nhiễm ôn dịch thì mới được, huynh có đốt xe ngựa không? Còn có đồ dùng Phòng đại nhân đã dùng qua, quần áo dụng cụ đã chạm qua, có thể đốt thì đốt hết, không thể đốt thì lấy nước dấm chua đun sôi luộc qua, phơi dưới nắng to, có thể không dùng thì đừng dùng.”

“Ngay cả ngựa ta cũng giết...” Quản Nguyên Thiện nhỏ giọng lầm bầm.

Vì đề phòng ôn dịch khuếch tán, hắn đốt xe ngựa trước, sau đó một mũi tên bắn chết ngựa, đốt hết xác ngựa cùng xe ngựa, bao gồm cả quần áo vào dụng cụ của Phòng lão nhân và xa phu.

“Huynh nói cái gì?” Kỳ lạ, là do trong phòng đóng chặt cửa nên oi bức sao? Sao nàng lại đổ mồ hôi, còn cảm thấy miệng khô lưỡi hanh.

“Ta nói là nếu nàng lo lắng chính mình nhiễm dịch, ta sẽ chuẩn bị cho nàng một gian phòng khác, nàng ở đó ăn ngon ngủ ngon, nuôi dưỡng tinh thần, không đáng ở cùng một xú lão đầu, dù sao ông ấy nằm ngay đơ cũng thật sự vui vẻ, được nàng chăm sóc thì ông trời nên thu ông ta đi rồi.” Phòng lão nhân dù đã trên năm mươi tuổi, nhưng vẫn là nam nhân.

“Quản nhị ca, huynh...” Nàng vừa buồn cười vừa tức giận, ôm cổ mà ho, trong lòng có một chút lo lắng, nàng biết hắn không nỡ để nàng vất vả.

“Rất... rất cái gì, kia... cái tên có nương sinh, không có phụ thân dạy thói tha... tiểu tử vô lại dám bảo ta là xú lão đầu, ta lấy... lấy gậy ra... đánh hắn.” Giọng nói khàn khàn đứt quãng hết sức yếu ớt, như có như không.

Lễ Quốc Công Phòng Phục Lâm hữu khí vô lực phun ra tiếng mắng, mặt ông trắng như tờ giấy, nỗ lực mở mắt ra nhìn, trước mắt chỉ có một bóng trắng lắc lư, chỉ nhìn thấy một mảng trắng xóa, một bóng dáng nữ tử chậm rãi đi đến bên giường.

Qua một lúc, hai mắt ông có thể nhìn thấy rõ ràng, chỉ là không có sức làm gì, ngay cả nâng tay lên cũng vô cùng khó khăn.

“Phòng đại nhân, đã tốt hơn chút nào chưa? Có chỗ nào không thoải mái, ngài mới toát mồ hôi hơn nữa khí huyết không đủ, nghỉ ngơi thêm hai

ngày nữa thì sẽ không có gì đáng ngại.” Phương thuốc nàng nhớ kỹ quả nhiên hữu dụng, khí sắc của ông ấy đã tốt hơn trước rất nhiều.

“Người là...” Thật lạ mắt, không phải nha đầu nhà ông.

“Ta họ Cầu, Phòng đại nhân gọi tôi là Cầu nương tử là được rồi.” Cầu Hi Mai ngả chén rót nước, nàng nâng đầu Lễ Quốc Công lên, nhẹ nhàng giúp ông uống nước.

“Người đã từng thành thân?” Không hổ là người từng trải, một câu liền nói đúng.

Nàng ngần ra, hơi cười khỏ: “Lão nhân gia kiến thức rộng rãi, từ xưng hô cũng có thể biết được tiểu nữ từng trải qua.”

“Là trượng phu chết hay bị ngưng?” Nữ nhân như vậy chỉ có hai kết cục, ông nghĩ cũng không cần nghĩ, nếu trượng phu còn sống, hẳn sẽ không để cho nàng tới chiếu cố cho một lão già như ông, tránh để hiềm nghi.

Tim Cầu Hi Mai đập mạnh, mắt lộ ra chua xót: “Là hòa ly.”

“Hòa ly?” Phòng Phục Lâm nhú mày, ngạc nhiên.

“Phòng đại nhân vẫn còn hơi nóng, đợi thêm một lúc nữa dùng được, nghỉ ngơi nhiều ngày thì sẽ không có việc gì nữa rồi.” Thân thể ông có thể coi là mạnh khỏe, đã vượt qua rồi.

“Người là đại phu?” Nhìn tuổi nàng không lớn.

“Tôi không phải đại phu, chỉ là...” Thích xem sách thuốc.

Vừa nghe nàng không phải đại phu, Phòng Phục Lâm đen mặt. “Người không phải đại phu thì dựa vào chỗ nào mà chữa bệnh cho ta, lại còn viết

phương thuốc gì, đừng cho là ta nằm thì không nghe thấy các người nói chuyện, người là chữa ngựa chết thành ngựa sống, coi ta là súc sinh có phải không?”

“Phòng đại nhân, ngài...” Nàng cười không nổi, cảm giác căn phòng xoay quanh, nàng lấy tay áo lau mồ hôi, tự rót cho mình một chén nước.

Là do mệt mỏi sao? Sao nàng cảm thấy cả người càng ngày càng không có lực, thân thể cũng nóng lên, yết hầu có chút đau, khó nuốt.

“Xú lão đầu, ông đang nói nhảm cái gì đấy, nếu không phải là Hi Nhi nhà ta ngày đêm không ngủ không nghỉ chiều cổ ông, ông lúc này còn có mạng mà mắng chửi người sao? Còn không quỳ xuống khấu tạ đại ân đại đức của Hi Nhi nhà ta, cái mạng già của ông là do nàng cứu trở về đây!!” Lão gia hỏa không biết cảm ơn, để cho ông ta chết đi cho xong, cần gì phải khó khăn cứu ông ta.

Ở cửa phòng nghe thấy lão nhân khẩu khí không vui chửi bới, Quản Nguyên Thiện lửa bốc lên tận đầu, mạnh mẽ một cước đá văng cửa, tức giận không nhẹ đáp trả.

Cho tới bây giờ không ai dám bất kính với ông như vậy, Phòng Phục Lâm trầm mặt xuống muốn tìm cái gì đó để đánh người. “Xú tiểu tử ở ngoài cửa là ai, tự nhiên lại dám hô to gọi nhỏ với lão phu, gọi cha mẹ người tới đây, quỳ gối trước tổ tông sám hối không dạy nhi tử cho tốt, dạy không được là lỗi của phụ mẫu.”

“Hừ, ông đừng ở đó mà dọa người, nếu tự xưng là lão phu, cũng nên biết bản thân già rồi, nhanh chóng lấp hố chôn mình đi, đỡ phải gây họa cho người khác.” Quản chuyện cha mẹ hắn làm gì, lão nhân này thích kéo người ngoài vào.

“Quản nhị ca...” Đừng cãi nhau với lão nhân gia. Cầu Hi Mai có lòng ngăn cản một già một trẻ cãi nhau, nhưng mà không ai để ý tới nàng.

“Người là tiểu tử nhà ai, kiêu ngạo như vậy...Từ từ, giọng nói của người rất quen thuộc, ta đã nghe qua ở chỗ nào đó... Nha đầu gọi người là Quản nhị ca... Quản... A! Tiểu hồ ly của Cao Thịnh Hầu phủ?!” Thì ra là tên hồn thể ma vương kéo trộm râu của thái phó.

Quản Nguyên Thiện cười gian xảo: “Lão nhân, ông vừa mới kêu là gọi cha mẹ ta quỳ trước tổ tông, không biết mẹ ta nghe thấy thì sẽ thế nào nhỉ?”

“... Nương người cũng ở đây?” Phòng Phục Lâm nhỏ giọng nói.

“Ông nói thử xem?” Một vật khắc một vật, lão nương nhà hấn ai ai cũng sợ.

Bảo ông nói? Ông nào dám, lão bà của Quản Tế Thế là một người rất ngoan độc, ngay cả trượng phu cũng bị nàng quản như con trai, ông không dám chống lại nữ nhân mạnh mẽ kia.

Hai người trong nhà bỗng nhiên không nói chuyện, giống như người nào mở miệng trước là thua, khiến cho Cầu Hi Mai không khỏi bật cười, nhưng bỗng dừng trước mặt nàng tối sầm, thân thể ngã lệch xuống, hô hấp dồn dập, chỉ nghe Quản Nguyên Thiện hô một tiếng, sau đó mất đi tri giác...

Chương 11

Khi Cầu Hi Mai và Quản Nguyên Thiện vội vàng tra án tham ô, lại vội vàng cứu Phòng Phục Lâm, Hồng Tuyết Bình đã đến.

Nàng ta là thứ nữ của di nương Hồng gia, không biết đồ dành thế nào lại được đại Lỗ thị nhận nàng làm dòng chính nữ, thậm chí vì để cho thân thể mảnh mai của nàng ta có chỗ để dưỡng bệnh tốt, cố ý gửi thư cho muội muội tiểu Lỗ thị, muốn tiểu Lỗ thị thu lưu nàng ta với lý do là dưỡng bệnh, khí hậu Giang Nam hợp lòng người thật thích hợp.

Quả nhiên, nàng ta vừa đến Giang Tô cảnh sắc tú lệ, nghe nói không thuốc bệnh cũng tốt lên phân nửa, nàng ta không còn thở gấp, đêm không còn đổ mồ hôi, sắc mặt hồng nhuận, Giang Nam đúng là nơi đất lành tạo ra mỹ nhân.

Mới đến không quá nửa tháng, Hồng Tuyết Bình có vô số thủ đoạn khiến Lỗ thị được đồ dành đến mức đầu óc choáng váng, khiến cho tiểu Lỗ thị vẫn luôn ghét nghèo yêu giàu yêu thương nàng ta như chính con ruột, trang sức, y phục, nàng ta muốn gì thì có cái đó.

Nàng ta rất thông minh, không chỉ mình tiểu Lỗ thị bị lung lạc, cả Đình phủ cũng không ngoại lệ bị nàng ta lôi kéo, hơn nữa còn đưa ra không ít chủ ý được người khen hay, khiến cho Đình Vượng Hải vẫn luôn dậm chân tại vị trí Tri huyện tiến thêm được một bước, lên làm quan Tri châu ngũ phẩm.

Nhưng nàng ta không chỉ muốn được hai vị trưởng bối Đình phủ yêu thích, nàng ta càng muốn tìm một mối lương duyên ở Giang Nam giàu có, nàng ta cũng đã đến tuổi lấy chồng, nàng ta cũng không muốn giống như nương của mình phải làm thiếp, bị người khác xem thường.

Mà nàng ta không có hứng thú với những mối liên hôn gia tộc, muốn tìm một nam nhân bản thân vừa mắt, hơn nữa còn muốn có xuất thân tốt, gia thế tốt, tốt nhất là con cháu quan gia có tiền, lại có tài, có thể cùng nàng ta ngâm thơ làm câu đối, ôn nhu đối với nữ nhân, quan trọng nhất là bộ dạng phải tuấn tú, tuyệt đối không thể là đura méo tảo nát, con cả thì càng tốt, sau này gia sản sẽ do hắn thừa kế.

Không hề nghi ngờ, trước mắt biểu ca Đinh Lập Hi là đối tượng tốt nhất, tương lai là con cả của Tri châu tất nhiên sẽ nổi tiếng, lại là tâm can bảo bối của tiểu Lỗ thị, dù tương lai hắn không thể đi con đường quan lớn, nhưng tốt xấu gì cả đời cũng không lo ăn mặc, hắn có dùng cũng không hết bạc.

Trước mắt nàng ta không tìm được đối tượng nào tốt hơn Đinh Lập Hi, tạm thời chấp nhận, dù sao Giang Nam không có nhiều quan lớn, hơn nữa phần lớn các cậu ấm tuổi tác tương xứng với nàng đều đã đính hôn, nếu như không có người nào tốt hơn, gả cho biểu ca cũng không tồi.

“Biểu muội cẩn thận, sức khỏe của muội không tốt lắm, đừng ra gió, đi đường thì để nha hoàn đỡ, nếu để bị ngã biểu ca sẽ đau lòng.” Đinh Lập Hi trời sinh tính phong lưu thừa dịp biểu muội chân bước không vững thân thể nghiêng ngả, đưa tay đỡ lấy eo nhỏ của nàng ta ngả ngón néo một cái.

Nhưng hắn không biết đó là kỹ xảo đưa hắn vào tròng của Hồng Tuyết Bình, nàng ta hoàn toàn không hụt chân, là nhìn thấy hắn đi đến gần mới làm bộ đứng không vững, cố ý ngã vào trong lòng hắn.

Một người tình nguyện đánh, một bên tình nguyện chịu, ngược lại vừa xứng đôi, hai người mắt đi mày lại đưa tình.

“Đa tạ biểu ca quan tâm, Bình nhi đúng là số khổ, không có được thân thể khỏe mạnh, khiến cho biểu ca và di lo lắng.” Giọng nói của nàng ta ôn nhu mềm mại, muốn mà còn chối, khẽ ghé vào lòng Đinh Lập Hi, lại tỏ vẻ kinh hoàng đỏ mặt, lúc hắn vươn tay ra muốn ôm thì lại tránh ra, cho đồ ngon nhưng không cho ăn đủ.

“Ai nói nha đầu khỏe mạnh thì tốt, ta thích tiểu mỹ nhân nhược liễu phù phong như muối, dáng vẻ mềm mại khiến người ta yêu mến.” Tóc mềm như mây, hàng mi cong cong, nụ cười kiều mỹ, khiến người khác không thể dời mắt.

Đinh Lập Hi thật sự bị Hồng Tuyết Bình có hương vị phong tình khác lạ mê hoặc, nàng ta chỉ liếc mắt một cái cũng khiến hắn cảm thấy nhũn hết cả người, tim đập dồn dập.

So sánh nàng với vợ trước, Cầu Hi Mai kia quả thật không thể so bì, vừa không biết lấy lòng người khác, lại không biết làm nũng với trượng phu, là một ly nước trắng không có gì thú vị, không có hương vị, càng không có tư vị mất hồn.

Nam nhân đều là có mới nới cũ, lúc mới lấy vợ Đinh Lập Hi thấy thê tử mọi thứ đều xuất sắc, ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, bề ngoài thanh tú bên trong thông minh, đọc đủ các loại sách, là một thiên kim tính tình hiền dịu, còn có một chút yêu thích, nhưng mà sau khi gặp Hồng Tuyết Bình... Cầu Hi Mai là ai vậy? Sớm đã bị hắn ném lên chín tầng mây, trong đầu hắn chỉ toàn là nụ cười kiều diễm của Hồng Tuyết Bình, ngay cả chỗ của con hát và tiểu quả phụ hắn cũng không đi, một lòng đều đặt trên người biểu muội.

“Biểu ca bắt nạt người ta, ai cần huynh thích, muối cũng không thích huynh!” Hồng Tuyết Bình vẻ mặt thẹn thùng che mặt, lông mi run rẩy, nhưng ở góc người khác không nhìn thấy, ánh mắt nàng ta lóe lên vẻ khinh miệt.

“Muối không thích ta thì thích ai? Chẳng lẽ là Vượng bá quét sân?” Hắn khẽ véo mũi nàng ta, ngón tay cố tình lướt qua đôi môi.

“Hừ! Biểu ca chỉ thích trêu người, ai nói muối không thể thích Vượng bá quét sân, muối còn thích tầu béo ở phòng bếp, Chu đại nương làm giày cho muối, Quách ma ma hay lớn giọng...” Sóng mắt nàng ta chuyển động,

nhìn nha đầu bên người trái một câu, phải một câu: “Ngọc Quế và Thạch Lựu ta cũng thích.” Ngọc Quế và Thạch Lựu đều là nha hoàn 16, 17 tuổi, là “người một nhà” Hồng Tuyết Bình mang theo từ Hồng phủ đến, các nàng là nha hoàn nhị đẳng của mẹ cả đại Lỗ thị, theo nàng ta ba năm trở thành nhất đẳng đại nha hoàn, cũng là người ngăm hiểu nàng ta nhất, tính tình lanh lợi biết lúc nào cần phối hợp diễn trò.

“Tiểu thư, nô tỳ không dám để người thích, người tạm tha cho nô tỳ đi! Nô tỳ dập đầu xin người.” Ngọc Quế làm bộ muốn quỳ xuống.

“Đúng vậy, tiểu thư, đừng hại nô tỳ, nếu để cho Biều thiếu gia trách tội hai tỷ muội chúng ta vậy thật sự là quá oan uổng.”

Chủ tử thế nào thì dạy ra kiểu nô tỳ như vậy, tiểu thư quen làm bộ làm tịch, dám hạ nhân cũng nói dối thành quen, gió chiều nào che chiều ấy, cùng nhau khiến Đinh Lập Hi vui vẻ, nói thẳng hai nàng là hai bảo bối.

Chẳng qua là lời khen của hấn dành cho hai nha hoàn khiến cho Hồng Tuyết Bình nổi lên lòng cảnh giác, ngàn phòng vạn phòng, càng phải phòng người bên cạnh, bởi vì các nàng rất hiểu nàng ta, một khi nổi lên dị tâm, chính là đâm hai nhát dao sắc bén vào ngực nàng, nàng ta không thể không phòng bị.

Nếu nàng nhận định Đinh Lập Hi là nam nhân của nàng ta, vậy nữ nhân khác hấn đừng nghĩ chạm vào, nam nhân của nàng ta thì chỉ có thể có mình nàng ta, nào là thông phòng, di nương đều cắt hết sang một bên, đến một người nàng ta giết một người, tới hai nàng giết cả đôi, loại bỏ tất cả nữ nhân bên cạnh hấn.

Chờ nàng ta thuận lợi gả vào Đinh phủ làm con dâu trưởng, người bị loại đầu tiên chính là Ngọc Quế và Thạch Lựu, gả các nàng cho quản sự hoặc kế toán trong phủ, thay đổi các nàng thành nương tử quản sự, sau đó lại mua vài nha đầu 11, 12 tuổi vào phủ hầu hạ.

Dùng vài năm công phu tuyệt đối sẽ dạy dỗ ra nha đầu chỉ một lòng trung thành, không dám vọng tưởng trèo lên giường của chủ tử, quyến rũ nam nhân của nàng ta.

“Nhìn thử đi, hai nha hoàn của muội thật là trung thành, một lòng che chở cho muội, ta muốn đùa một chút cũng không được, vậy thì biểu muội có thể yêu thương biểu ca đi, có chút chút là được rồi!” Đinh Lập Hi trêu chọc biểu muội thành nghiện.

“Thật sự một chút là tốt rồi?” Nàng ta giả bộ ngây thơ mở to mắt.

“Nếu có thể nhiều hơn thì càng tốt.” Vừa nói xong, hắn tự thấy buồn cười ngửa đầu ra sau cười lớn, tăng thêm vẻ tuấn tú.

Nhìn dung mạo tuấn mỹ của biểu ca, Hồng Tuyết Bình thật có chút động lòng, từ trước đến nay nàng ta đều thích mỹ nam, nam nhân bộ dạng xinh đẹp thì mới cảnh đẹp ý vui.

“Cái gì nhiều thêm một chút, biểu ca biểu muội các người đang nói chuyện gì mà vui vẻ vậy, ta đi từ xa đã nghe thấy tiếng cười của hai đứa.” Cả người tiểu Lỗ thị mặc y phục lộng lẫy, thiếu chút nữa là mù mắt Hồng Tuyết Bình, nàng ta vô cùng hâm mộ nhìn vòng tay bạch ngọc của bà ta, nghĩ thầm, rồi một ngày tất cả đều là của nàng ta.

“Dì, biểu ca cười Bình nhi không có khí chất như dì, nói ta chưa từng trải, nhìn hạt châu nhỏ bé cũng cho rằng là Đông hải trân châu, thèm muốn đến mức tròng mắt sắp rơi ra rồi.” Hồng Tuyết Bình thân thiện khoác tay tiểu Lỗ thị, làm nũng với bà ta.

Hắn có nói vậy sao? Đinh Lập Hi chịu tiếng xấu thay cho người khác khê chớp mắt, đùa cợt biểu muội tư tưởng xấu, nhưng mà đang vui vẻ hắn cũng không vạch trần nàng, ngược lại để cho nàng ta ba hoa chích chòe bịa chuyện, hai người huynh hữu tình, muội hữu ý, liếc mắt đưa tình.

Nếu hấn biết đây là thủ đoạn của Hồng Tuyết Bình lợi dụng hấn để đạt được thứ mình muốn từ tay tiểu Lỗ thị thì không biết hấn còn cảm thấy nàng ta xinh đẹp khả ái, hồn nhiên thiện lương nữa hay không?

“Đi đi đi, còn thiếu mấy thứ nhỏ nhất này sao? Hi nhi, con đưa biểu muội con đến Trâu Bảo Trai chọn mấy thứ đừng để người khác dèm pha, biểu tiểu thư Đinh phủ chúng ta sao có thể ngay cả cái trâm chân châu cũng không có chứ.” Ha ha, bà cả người đều là cảm y hoa phục, khí chất làm sao có thể thua các phu nhân xuất thân quan gia chứ.

Tiểu Lỗ thị thích so bì cùng người khác, biết được vài chữ đã tự nhận mình không phải là vợ thương gia, mà là phu nhân nhà quan cả người đầy quý khí, hành xử nhất định phải là khí thế của phu nhân nhà quan, thích nhất là nghe người khác nịnh hót.

Hồng Tuyết Bình nắm được nhược điểm này nên hết sức nâng bà ta thật cao, dù sao nói cũng không mất tiền, tiểu Lỗ thị thích nghe thì nàng sẽ nói hòa vào, nói một hồi tiểu Lỗ thị vui vẻ đến mức choáng váng, cảm giác đi đường giống như đang bay.

“Vậy ai sẽ trả tiền?” Tiền tiêu vặt của hấn cũng không còn nhiều lắm, đưa tay muốn xin mẫu thân bạc.

Đinh Lập Hi cũng không thấy hành vi của một nam tử hai mươi tuổi đã thành thân một lần lại vẫn lấy tiền của mẹ ruột là xấu hổ, dù sao thì sớm muộn cũng là của hấn.

Tiểu Lỗ thị vừa nghe, có phần tức giận vì hấn không có tiền đồ. “Lấy từ chỗ của ta, không cần quan tâm, thích cái nào thì lấy cái đó, Bình nhi nhà chúng ta chính là phúc tinh, có phúc lớn, nó vừa đến, lão gia nhà chúng ta lập tức được thăng quan rồi.”

Từ Tri huyện chuyển lên làm Tri châu, nhảy một bậc, trượng phu thăng quan thì đường tài lộ cũng lên theo, làm thê tử sao có thể không vui chứ, dù sao không ai ghét làm quan lớn.

“Nương thật hào phóng, nương chính là bồ tát sống, nhi tử con là thần tài qua cửa, đưa bạc đến tay tiểu biểu muội.” Không nghĩ tới nương hẳn vẫn luôn keo kiệt lại có thể không chớp mắt mà lấy ra kim nguyên bảo như vậy.

Bà phi một tiếng: “Đi mau đi, đừng ở đây chường mắt ta, một lúc nữa ta đổi ý, con một đồng cũng không lấy được đâu.”

Trong lòng tiểu Lỗ thị được Hồng Tuyết Bình dỗ ngon dỗ ngọt, càng nhìn càng thấy thuận mắt, cả người đều hướng về phía nàng ta.

Mua vài đồ trang sức thì có là gì? Cũng không phải không mua nổi, thể diện của cháu gái cũng là thể diện của bà, sau này đi ra ngoài, ai dám cười sau lưng rằng bà không phóng khoáng, không đủ khéo, một đứa cháu gái này cũng đủ thắng mười phu nhân nhà quan khác.

“Vậy chúng con đi đây, nương đừng đau lòng nha.”

Đinh Lập Hi cầm bạc cùng Hồng Tuyết Bình ra ngoài, bọn họ đi xe ngựa của nhà, không có kỵ nam nữ bất đồng, bởi vì bọn họ rất vui lòng, biểu ca biểu muội vừa lúc nhìn trộm, người liếc nhìn ta, ta nhìn người một cái nhìn đi nhìn lại, mặt mày đều là ý cười.

Xe ngựa đi khoảng một phút rồi rẽ trái, đi đến Tây thành nơi nhộn nhịp nhất, con đường này được gọi là phố hoàng kim, cửa hàng san sát nhau, tất cả đều là các loại hàng hóa tinh xảo, từ tơ lụa Tứ Xuyên đến mỹ phẩm, ngọc thạch mã não đến dược liệu quý hiếm: “Thải nghệ phường” là cửa hàng y phục vô cùng nổi tiếng: “Nguyệt quế cư” là hàng rượu thơm nhất,... muốn mua gì thì có cái đó.

Xe ngựa dừng trước một cửa hàng màu vàng rực rỡ, bảng hiệu của cửa được thiếp vàng, gỗ tử đàn quý hiếm, phía trên viết “Trân Bảo Trai.”

Hai người đi vào, hai mắt Hồng Tuyết Bình lập tức sáng lên, hưng phấn chọn đi chọn lại.

“Biểu ca, cái vòng ngọc phù dung khảm tơ vàng này có được hay không, có phải cổ tay muối quá trắng không hợp với ngọc sáng không?” Nói xong, nàng ta thuận tay đeo vòng vào, lắc lắc cổ tay khoe.

“Đẹp, ngọc đẹp càng tôn thêm làn da trắng của muối.” Hấn sờ soạng cổ tay nàng ta, ngón trở khề móc kéo ngón út của nàng ta.

Nàng ta hơn dỗi nhăn mày: “Biểu ca lại chế giễu người ta, cũng không phải là không biết cơ thể ta yếu đuối, là do dưỡng bệnh, cả người đều gầy yếu, đâu ra băng cơ tuyết phù.”

Thật ra Hồng Tuyết Bình vô cùng đắc ý da thịt cả người đều vô cùng mịn màng, trắng mềm gần như có thể nhéo ra nước, đây chính là công sức nàng ta bỏ nhiều năm ra tìm hiểu, dùng sữa dê để tắm, hơn nữa còn có mùi hương.

“Gầy là tốt, vừa thấy đã thương, khiến người ta vừa nhìn đã thấy thương tiếc không thôi, muốn ôm vào trong lòng để an ủi.”

Hồng Tuyết Bình mị nhăn nhìn qua, che miệng cười khanh khách: “Vây biểu ca có nguyện ý yêu thương biểu muối không, cho biểu muối một cây trâm vàng khảm thạch hồng bảo?”

“Trâm vàng khảm ngọc bảo thạch...” Có vẻ rất quý.

“Sao thế, biểu ca không nữ?” Ngón út của nàng ta khề lướt qua tay hấn, ánh mắt lưu chuyển, thiên ngôn vạn ngữ.

“Mua! Biểu muối thích, biểu ca sẽ thỏa mãn tâm ý của muối.” Sắc đẹp trước mắt, Đinh Lập Hi lập tức nghĩ đến cảnh cơ thể mềm mại của tiểu biểu muối trần như nhộng, cả người đều ngây ngốc.

“A! Cây trâm hoa cúc này cũng rất đẹp, tiểu thư nhà ta thích nhất là cây hoa cúc cao thượng.” Thạch Lựu vừa thấy tiểu thư nháy mắt, vội vàng lấy cây trâm hoa cúc đeo lên cho tiểu thư, nhìn xung quanh một chút rồi lớn tiếng ca ngợi.

“Có trâm cài thì phải ghép với khuyên tai, đôi khuyên bướm vàng này rất hợp...” Ngọc quế tay chân nhanh nhẹn tháo đôi cũ của chủ tử xuống, thay đôi mới.

Chủ tớ ba người quả thật không chút khách khí, chọn toàn trang sức nạm vàng mang ngọc quý giá, cầm lấy trâm phượng bảo ngọc, tay trái là vòng mã não, tay phải là một chuỗi ngọc hồng bảo thượng hạng, trâm dương chi bạch ngọc cài lên rồi thì không tháo xuống nữa.

Thật sự là phối hợp khăng khít, để người ta nhìn thế là đủ rồi, không tới một nén nhang, Hồng Tuyết Bình đã chọn được ba cây trâm vàng, còn có khuyên tai, vòng cổ, tiêu gần hết số tiền Đinh Lập Hi mang đến, khiến cho chương quầy của Trân Bảo Trai cười không ngậm được miệng.

Chẳng qua là thân thể này của Hồng Tuyết Bình thật sự không dùng được, từ khi sinh ra đã thiếu máu có không ít bệnh, nàng ta vừa mới đứng một lúc đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt, nàng ta để cho biểu ca đi tính tiền, cũng người làm để trang sức vào hộp, còn mình thì để nha hoàn đỡ đi ra ngoài Trân Bảo Trai hít thở không khí.

Không biết có phải là đạt được nhiều nữ trang quý giá mà vui vẻ đến mức choáng váng hay không, hay là do thân thể thật sự suy yếu, nàng ta vừa mới đi ra ngoài tiệm để hít thở, đột nhiên không hiểu sao hai mắt hoa hết cả lên, vừa lúc nha hoàn của nàng ta cho rằng nàng ta đứng vững được mà buông tay, cơ thể nàng ta lung lay ngã xuống, một chiếc xe ngựa vừa lúc chạy đến...

“Cô nương, cẩn thận...”

Tiếng nam tử khê hô vang từ xa đến gần, một bóng dáng xanh ngọc vút tới, thân hình tinh trắng đứng lại bên cạnh, đưa tay vừa lúc cứu lấy.

Hồng Tuyết Bình cho rằng sẽ bị xe ngựa va phải rơi vào trong ngực một nam tử, mặt nàng ta trắng bệch, sợ hãi toát cả mồ hôi, giây phút suýt chết khiến nàng ta sợ hãi, cả lưng ướt đầm mồ hôi, mùi hương trên quần áo cùng mồ hôi thấm ra, một mùi hương mê hương lập tức phiêu tán bốn phía.

Nàng ta sợ chết, càng sợ không chết mà thành tàn phế, ưu thế lớn nhất hiện giờ của nàng ta là xinh đẹp, cùng với thân hình nảy nở, nàng ta có thể không có gia thế hay trí tài trí thông minh, nhưng cũng có thể ngạo nghễ so bì với không ít nữ nhân.

“Cô nương, cô không sao chứ? Không có việc gì rồi, cô nương có thể mở mắt, không cần sợ hãi, ta đã cứu cô, cô không bị thương.”

Giọng nói dễ nghe của nam tử khiến cho Hồng Tuyết Bình đang sợ hãi chậm rãi mở mắt, lúc này mới phát hiện mình còn không biết xấu hổ mà bám lấy người ta, đôi tay bạch ngọc gắt gao nắm chặt vạt áo thêu xích măng không buông, hai má lập tức đỏ bừng.

Từ từ, xích măng?

Con cháu hoàng gia lấy hình rồng để thể hiện sự tôn quý, còn đa số các nhà công hầu lại dùng hoa văn hình rắn, chẳng lẽ hẳn là con cháu thế gia huân quý?

Hồng Tuyết Bình suy tính trong lòng, cho dù là vừa mới gặp nhau, nàng ta vẫn muốn trèo lên cành cao, gả vào nhà phú quý, để cho bản thân được sống tốt hơn, nàng ta không buông tha bất cứ cơ hội nào để có thể bám vào cành cao.

“Đa tạ ơn cứu mạng của công tử, tiểu nữ không có gì báo đáp.” Đành phải lấy thân báo đáp, nàng ta ở trong lòng nói thêm một lời kịch cũ kỹ.

Vừa ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt kinh diễm của nam tử rơi vào trong mắt Hồng Tuyết Bình, nàng ta càng thêm đặc ý phô trương vẻ nữ tính, vẻ mặt giả vờ then thùng e lệ.

“Cô... Ách, không có việc gì là tốt rồi, không cần đa lễ...” Nam tử vô thố đỏ tai, cử chỉ bối rối giống như tiểu tử lần đầu biết yêu.

“Không biết công tử tên là gì, nhà ở đâu, đại ân không thể cảm tạ hết, ngày sau sẽ mang đại lễ tới cửa đáp tạ.” Nàng ta xấu hổ khẽ cúi đầu, lộ ra một khoảng gáy trắng nõn, vài giọt mồ hôi lấm tấm, càng làm nổi bật lên chiếc cổ thon dài.

Nhìn cảnh trước mắt, yết hầu của hắn chuyển động lên xuống, nuốt nước miếng: “Cô nương hữu lễ, tại hạ họ Quân tên Nguyên Thư, nhà ở kinh thành, là con của Cao Thịnh Hầu, có việc tìm huynh trưởng nên đến đây, cô nương có chuyện cần tại hạ giúp đỡ có thể đến nha môn Tuần phủ hỏi.”

“Cao Thịnh Hầu...” Thật sự không ngờ, gặp họa được phúc, câu được cá lớn.

Hồng Tuyết Bình lập tức bị tên tuổi “Cao Thịnh Hầu” mê hoặc, bất chấp là con vợ cả, thứ xuất, nàng ta chỉ biết là gặp được đại vận, có mục tiêu tốt hơn, nào còn cần con của quan địa phương nhỏ nhoi, nàng ta không chút do dự ném biểu ca Đinh Lập Hi ra sau đầu.

“Sao vậy, biểu muội, đã có chuyện gì xảy ra?” Đinh Lập Hi trả tiền xong đi ra ngoài, nhìn thấy biểu muội vẻ mặt khó xử nói chuyện với một nam tử xa lạ, lập tức cảm thấy không vui, ghen ghét, một tay kéo biểu muội đến cạnh mình.

Đáy mắt Hồng Tuyết Bình hiện lên sự chán ghét, nàng ta giả vờ chấn kinh hốt mắt đỏ lên: “Biểu ca... Thật đáng sợ, muội suýt chút nữa bị xe

ngựa đứng phải, may mắn có Quản công tử cứu giúp, đúng lúc cứu muội từ dưới vó ngựa.”

“Cái gì, muội suýt bị đụng sao?” Hắc vô cùng sợ hãi.

“Cũng may là hữu kinh vô hiểm, nếu không thì huynh không còn được gặp muội rồi.” Nàng ta giống như vô ý nhìn về phía Quản Nguyên Thư đang há hốc mồm, cười nhẹ.

“Là vậy sao? Vậy đa tạ Quản công tử, chúng ta còn có việc, cáo từ.” Đinh Lập Hi nhìn ánh mắt của nam tử kia, lẩn lộn ở giữa đám nữ nhân lâu như vậy hắc sao không biết đây là ý gì, lại càng không vui, rất vô lễ mà dẫn người rời đi, không cho phép hai người nói chuyện thêm, đẩy biểu muội nhà mình lên xe.

©Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hồng Tuyết Bình xảy ra chuyện gì, Cầu Hi Mai ở biệt trang tất nhiên không biết, mà hiện giờ đang “hưởng thụ” Quản Nguyên Thiện đích thân chăm sóc.

“Nàng cho rằng bản thân mình là bằng sắt sao? Nhìn người ta gặp nạn một lòng cứu trợ, sao không tự xem khả năng bản thân có chịu được không, cứu người là chuyện tốt, nhưng không phải là lấy bản thân ra bồi cùng, nhìn lúc nàng mạo hiểm, dọa ta cả người đều đổ mồ hôi lạnh...” Quản Nguyên Thiện nhăn mày khẽ trách mắng.

Làm theo phương pháp của Cầu Hi Mai, Quản Nguyên Thiện lấy thân phận Tuần phủ đại nhân ra lệnh, để những người trong thôn bị sốt cao, đi ngoài, trên người có chấm đỏ tập trung lại một chỗ, người của quan phủ tới đưa thuốc, thống nhất trị liệu.

Người không bị nhiễm bệnh cũng không thể coi thường, trong nhà ngoài nhà, đầu thôn cuối thôn đều vẩy nước dấm chua nấu với vôi, khơi

thông mương máng, ở nhà không thể có nước đục, gà chết heo bệnh đều thiêu hủy, mai táng tại chỗ, không thể để súc vật bị bệnh ra ngoài.

Sau khi chinh đồn một phen, ôn dịch đã có thể khống chế được, chỉ sơ sơ vài thôn xóm đã có hơn trăm người chết, đại bộ phận đều là thuốc tới kịp cứu được một mạng, cũng vẫn hồi được tình hình bệnh dịch lan tràn, tránh cảnh vạn người chết.

Tại nơi trận dịch thành linh nổi lên, Cầu Hi Mai có duyên gặp phải Lễ quốc công Phòng Phục Lâm, ông trong cái rủi gặp cái may nhất về được một mạng, đúng lúc được điều trị, lại có đầy đủ dược liệu, sức khỏe lần qua lần lại một hồi cũng dần hồi phục sức khỏe.

Nhưng mà khi Phòng Phục Lâm có chuyển biến tốt, ngược lại Cầu Hi Mai luôn chiếu cố người bệnh lại bị nhiễm ôn dịch ngã bệnh, bởi vì nàng là người đầu tiên tiếp cận xe ngựa, cũng tự mình đỡ Phòng Phục Lâm không thể hành động vào phòng được phong tỏa toàn bộ.

Nhưng mà nàng không ngờ tới nàng trùng sinh lại thay đổi toàn bộ nhận thức, đệ muội vốn chết vì ôn dịch giờ vẫn khỏe mạnh hoạt bát, chuyện từng nhà treo cờ trắng vẫn chưa xảy ra, trước khi trùng sinh nàng chưa từng gặp Quán Nguyên Thiện và Hàng thị, cùng với các phụ tá khác, thậm chí không còn là con dâu trưởng Đinh phủ luôn bị lạnh nhạt.

Thế giới của nàng đã thay đổi một cách điên đảo, thoát khỏi cảnh bị nắm giữ, khiến cho nàng có khi không khỏi hoài nghi mình có phải là đang nằm mơ hay không.

“Ta có thể không uống thuốc không, đáng lắm.” Cầu Hi Mai đau khổ lè lưỡi, gương mặt nhỏ nhắn nhả lại thành một nắm.

“Không được.” Khó có được lúc nàng lộ ra dáng vẻ tiểu nữ nhi, Quán Nguyên Thiện nghiêm mặt lại, nghiêm khắc bắt nàng uống xong thuốc, một giọt cũng không cho để lại.

“Nhưng mà thật sự rất đắng, đầu lưỡi của ta đều run lên rồi, không nếm ra vị gì nữa.” Nàng bị bệnh có vẻ đặc biệt mãnh mai, hai má gầy đi một chút, đôi mắt hạnh có vẻ lớn hơn, sáng ngời, trong trẻo giống như hồ nước sâu.

“Rất đắng? Để ta thử xem cái lưỡi nhỏ bé có tê hay không...” Quản Nguyên Thiện làm bộ muốn cạy mở miệng của nàng, tự mình lấy miệng nếm thử vị đắng trong miệng nàng.

Nhìn thấy gương mặt gần ngay trước mắt, hai má nàng đỏ bừng tránh đi, tim nàng đập liên hồi: “Không tê, không còn run nữa, chỉ là đắng mà thôi.”

Đáy mắt hần phiếm cười, giọng nói mang theo sự sùng nịnh. “Đâu có thuốc nào là không đắng, thuốc đắng dã tật, uống thuốc rồi mới có thể nhanh khỏi bệnh, có đắng hay không không quan trọng.”

“Ta cảm thấy đã tốt hơn nhiều rồi, nên không cần...” Cầu Hi Mai cò kè mặc cả không muốn uống thuốc, mấy ngày này nàng trước sau uống không biết bao nhiêu là thuốc, nhưng đối diện với đôi mắt đen trước mặt, đầu nàng càng ngày càng cúi thấp, giọng nói nhỏ dần, giống như tiểu hài tử làm sai chuyện.

“Nhìn nàng xem, còn không biết sai mà nói mình khỏe, bộ dáng ốm đau bệnh tật nói ai phục? Cho dù là Hi Lan, Hi Trúc cũng không dám kêu đắng ngoan ngoãn uống xong, vô cùng nghe lời, thân là trưởng tử còn không bằng đệ muội.” Hần chê nàng không phải tấm gương tốt.

“Hai đứa có khỏe không? Có khóc nháo tìm tỷ tỷ không? Từ khi hai đứa nó sinh ra chưa rời xa muội quá một ngày.” Nàng chỉ cảm thấy có lỗi với hai đứa nhỏ, không thể chăm sóc tốt cho bọn nó, giờ bị bệnh lại càng không thể làm gì, luống cuống không biết nên làm gì. Tính cả mấy ngày coi chừng Lễ quốc công, đã mười này nàng không gặp đệ muội.

“Hiện giờ mới nhớ tới hai đứa nhỏ kia, có chút không quan tâm rồi, yên tâm, bọn nó so với nàng thì tốt hơn nhiều, mỗi ngày đều được mẹ ta đưa đi chơi, nếu nàng muốn gặp hai đứa nhỏ thì phải uống thuốc cho tốt, dưỡng bệnh tốt sẽ không lây bệnh đến bọn hắn.” Hắn lấy đũa muôi nàng quan tâm ra làm mồi nử, dỗ nàng uống thuốc.

Quản Nguyên Thiện cẩn thận săn sóc khiến cho Cầu Hi Mai vô cùng đau lòng, cảm động sự quan tâm cẩn thận của hắn, trong thâm tâm nàng không dám thừa nhận rằng bản thân quyến luyến, nàng lưu luyến những lúc ở chung đơn thuần như thế này.

Không có gia thế, không môn đăng hộ đối, chỉ có hai người đối diện vô cùng đơn giản, không nói đến những tình cảnh xung quanh.

“Huynh không cần dùng giọng điệu dỗ trẻ con để dỗ ta uống thuốc, ta chắc chắn sẽ uống, chờ một lúc, chờ thuốc không còn nóng thì ta sẽ uống.” Nàng không phát hiện giọng nói của nàng như đang làm nũng với hắn, giọng nói mềm mại như làn nước.

Hắn cười nhẹ: “Thuốc để lạnh càng đắng.”

“... Huynh thật độc ác.” Nàng bất mãn chu miệng, nhìn chén thuốc bốc khói mùi thuốc nồng đậm, cảm giác giống như ngậm hoàng liên trong cổ.

Ài, vì sao thuốc nhất định phải đắng như vậy, sách thuốc chỉ dạy người phối thuốc như thế nào, sao không viết làm thế nào để biến thuốc đắng thành ngọt.

“Muốn ta dứt cho sao? Hi Nhi.” Quản Nguyên Thiện ngồi trên giường, hai mắt nhìn chăm chăm đôi môi đỏ như chu sa.

Cái nhìn chăm chú này không hiểu sao khiến cho tim nàng đập liên hồi, hoảng hốt có chút không được tự nhiên: “Quản nhị ca, huynh ngồi gần

quá rồi...” Người nàng nóng quá, sắp bốc cháy rồi.

“Nàng nói cái gì?” Hấn giả vờ không nghe thấy nàng nói gì, rồi tiến gần thêm một chút, kề vai sát vai nàng, còn ngửi được mùi hương nhàn nhạt từ tóc nàng.

Cầu Hi Mi sắp xỉu hở đến chết, hai gò má đỏ bừng như thoa phấn, nàng cắn răng đoạt chén thuốc trên tay hấn uống một hơi. “Ta uống xong rồi.”

Đắng quá, đắng quá, đắng muốn chết, cả miệng đều là vị đắng... Oa? Đây là cái gì, chua chua ngọt ngọt?

“Thưởng cho nàng, đỡ cho nàng lại nhẩn nhó trùng ta, ta nhìn đau lòng.” Quân Nguyên Thiện không che dấu nở nụ cười ôn nhu, trong mắt đều tràn đầy sự thâm tình.

“Quản nhị ca, ta...” Nàng không thể nói ra lời cự tuyệt, bởi vì hấn đã sớm bước vào lòng nàng, căn bản không muốn cãi lại lòng mình.

Ngón tay dài khẽ vuốt môi nàng, lúc nặng lúc nhẹ. “Tâm ý của ta nàng cũng biết, lòng ta chỉ hướng về một mình nàng, Hi nhi, ta muốn nắm tay nàng cả đời.”

Nàng vừa nghe xong, hốc mắt lập tức phấp phỏng, liếc nhìn hấn. “Ta không xứng với huynh, không đáng để huynh động lòng, ta... không trèo cao được...”

“Xuyt! Nghe ta nói, ta thật sự muốn ở bên cạnh nàng, tuyệt đối không có ý coi thường, ta đã hai ba tuổi, đã đến tuổi lấy vợ sinh con, mà ta chỉ để ý nàng, muốn cưới nàng làm vợ.” Biển người mênh mông, nàng là phong cảnh đẹp nhất, hấn không muốn bỏ qua nàng, để rồi tiếc nuối cả đời.

“Nhưng mà ta đã từng hòa ly.”

Quản Nguyên Thiện cười yếu ớt khẽ vỗ mặt nàng: "Thì có sao, người ta thích là nữ tử tên Cầu Hi Mai, không phải là điều gì khác."

"Huynh... huynh là con của Cao Thịnh Hầu, chúng ta không đăng môn hộ đối, trưởng bối trong nhà sẽ không chấp nhận ta làm con dâu, huynh sẽ vô cùng khó xử..." Hắc đối tốt với nàng đủ để cho nàng hoài niệm cả đời, nàng không thể vì bản thân xuất thân thấp kém mà liên lụy đến hắc.

Nghe vậy, hắc cất tiếng cười to: "Ngoại trừ bà nội của ta, nàng không cần lo lắng có người nào phản đối, cái gì mà ý kiến môn hộ đều là sáo rỗng, quan trọng là thật lòng, nhà ta không có nhiều quy củ loạn thất bát tao như vậy, nhiều lắm là chịu lão thái thái lải nhải mà thôi."

"Có ý gì?" Nàng giật mình.

"Cha ta luôn nghe lời mẹ ta, bà nội cũng không có cách nào bảo được cha ta, nàng thấy mẹ ta là người coi trọng gia thế sao? Bà luôn cười nhạt với người khác, khinh bỉ ánh mắt thế tục, bà thường nói người với người chỉ cần ở chung vui vẻ là được, vật ngoài thân đều là giả, sinh không mang theo tới, chết không mang theo đi, sinh tử vui buồn chỉ là đi ngang qua trong chớp mắt." Nương là người rộng rãi, nhìn thấy sống chết.

Sinh không mang theo tới, chết không mang theo đi... Giống như nàng trước khi trùng sinh, hai tay trống trơn mà chết, cái gì cũng không thể lưu lại, ngoại trừ một bụng đầy bi thương và không cam lòng.

"Một đời một kiếp một đôi người... Thật sự có thể làm được sao?" Cầu Hi Mai thất thần thì thảo tự nói, sâu trong trí nhớ của nàng không quên được câu nói đó, đó là lý do Hồng Tuyết Bình bức bách nàng rời khỏi Đình phủ, Hồng Tuyết Bình nói nàng tuyệt đối không chung trượng phu với người khác, ngay lúc nghe vậy trong lòng nàng thật rung động, dù sao quan niệm từ trước tới giờ thê thiếp chung chồng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Nhưng mà câu nói đó ảnh hưởng đến nàng rất sâu, khắc trong đầu không có cách nào quên được, cho dù sau khi sống lại cũng nhớ mãi không quên, một lòng nhớ đến nếu có thể một đời một kiếp một đôi mình, dù có chịu ủy khuất lớn hơn, chịu nhiều khổ cực hơn cũng đáng, con người lúc sống chỉ mong được một tấm chân tình.

Cầu Hi Mai cho rằng giọng nàng rất nhỏ, nhưng Quản Nguyên Thiện tập võ nhiều năm thính lực rất tốt, hẳn vừa nghe thấy trong miệng nàng lầm bầm “một đời một kiếp một đôi người”, lập tức hiểu rõ khúc mắc nàng thủy chung kháng cự hẳn là gì.

Lúc trước nương cũng đã từng nói qua, thuận theo hành động cử chỉ của Hi Nhi một chút thì sẽ biết được điều nàng lo sợ, vì vậy nội tâm mới chậm chạp không chịu tiếp nhận hẳn, muốn hẳn tìm cơ hội đúng lúc khuyên bảo, hóa giải khúc mắc trong lòng nàng.

“Hi Nhi, một đời một kiếp một đôi người ta làm được, không có người khác, chỉ có hai người ta và nàng.” Bàn tay to dày dặn bao trùm lên bàn tay nhỏ hơn lạnh.

“Cái gì?” Nàng mở to mắt nhìn.

“Hậu viện của đại ca ta chỉ có mình đại tẩu, mẹ ta đời này hận nhất chính là tam thê tứ thiếp, nhưng mà cha ta trước kia vô cùng hoang đường, nạp không ít thông phòng, tiểu thiếp, khiến cho mẹ ta bệnh nặng một hồi, sau đó bà không có cách nào khác mà mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho ông ấy, nhưng mà bà đã nói, con trai do bà sinh tuyệt đối không được được nay tàn mai sở, chân trong chân ngoài, ngay cả người bà nội ta nhét vào cũng bị bà ngăn lại, chỉ nói là trừ phi đại tẩu ta gật đầu, nếu không chuyện nạp thiếp, đón người mới vào tuyệt đối không cho phép nói đến.”

Nói về chuyện này, thái độ của mẹ hẳn rất cứng rắn, còn la hét cái gì mà tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ đều đi chết hết đi, còn nói nếu như chộc bà nữa, bà sẽ tìm Tiểu Vương so cao thấp cùng với phụ thân, nam nhân có thể trái ôm phải ấp, nữ nhân cũng có thể tam phu bốn hầu, nuôi trai lơ.

Còn về phần ai là Tiểu Vương sao không phải Tiểu Trương, Tiểu Lý, đến bây giờ hắn cũng không biết có phải là do nương hắn ngẫu nhiên nói ra hay không, nhưng hắn đại khái hiểu Tiểu Vương đích thị là chỉ gian phu, ý của nương là nếu như chộc bà tức đến mức không còn lý trí nữa thì bà sẽ đi tìm người khác.

“Đều nghe mọi người nói Cao Thịnh Hầu sủng thê, sủng đến không hơn được nữa.” Hàng thị nhìn không giống như chủ nhân bị khinh bỉ, nữ tử có khí sắc tốt đều là do gia đình hòa thuận vui vẻ.

Vừa nói đến phụ thân hắn sợ vợ, Quản Nguyên Thiện nhìn không được mà cười: “Ta nói đó là trước kia, mẹ ta hết bệnh rồi tính tình đại biến, nói chung là sau khi bị áp bức nên phản kích, bà thay đổi ra tay như sét đánh, bọn họ đóng cửa làm gì ở trong phòng thì ta không biết, chẳng qua là cha ta bởi vậy thay đổi rất nhiều, tình cảm đối với mẹ ta mỗi năm lại càng thêm sâu đậm, gần như là rời khỏi bà thì không sống nổi.”

Trước đó không lâu bọn họ còn nhận được bảy phong thư liên tục, một là nhớ lão bà, hỏi bà bao giờ hồi kinh, hai là uy hiếp bà nếu không quay về, Cao Thịnh Hầu có tiếng sợ vợ sẽ xuôi Nam bắt vợ, trói gô phu nhân dám trốn nhà về kinh thành. Nương sau khi xem thư thì cười to, chỉ nói không biết là người nào trói người nào, ông ấy dám đến, bà sẽ một cước đá ông ấy về.

“Tính tình phu nhân rất tốt, luôn bảo vệ tiểu bối.” Từ sự yêu thương của bà đối với Hi Lan, Hi Trúc, ngược lại thật sự tính tình sáng khoái khác với các nhà khác.

“Cho nên nói, có nương ta chống đỡ nàng không có gì phải sợ, nàng có tình, ta có ý, chúng ta lưỡng tình tương duyệt, tình đầu ý hợp, không có đạo lý chỉ vì không môn đăng hộ đối mà phải tương tư.” Hắn cúi đầu, cười cười hôn nhẹ lên môi nàng một cái.

“A! Quản nhị ca, huynh...” Vỗ về cánh môi, nàng hoảng sợ ngượng ngừng không thôi.

“Gọi ta là Nguyên Thiện.” Hắc hếch mày lên, giống như hồ ly giáo hoạt.

“Nguyên Thiện...” Cầu Hi Mai xấu hổ đỏ mặt.

“Đúng rồi! Từ cái miệng nhỏ anh đào gọi lên “Nguyên Thiện” nghe thật là êm tai, nghe như hoàng anh xuất cốc, khiến cho xương cốt ta đều nhũn ra rồi.” Quản Nguyên Thiện được đà lần tới còn muốn hôn lên mặt nàng.

“Huynh thật sự không đề ý ta là hạ đường phụ tái giá?” Ngày sau lời đồn nhảm nhất định sẽ không ít, hắc thật sự hoàn toàn không đề trong lòng sao?

“Vô cùng đề ý.” Vẻ mặt hắc buồn bực.

“Vô cùng đề ý?” Sắc mặt nàng trắng bệch.

“Vô cùng đề ý ta không hôn nàng nữa thì sẽ chết mất, nàng quả thật là cuốn trôi máu thịt của ta.” Nếu không bổ sung thêm máu thì sẽ chết vì thiếu máu.

Vừa nói xong, tay hắc nâng gáy nàng lên, như sói như hổ mà nuốt trọn hương vị chỉ lan, cái lưỡi trơn đầy hai hàm răng ra, xâm nhập cướp đoạt trong miệng nàng.

Một lúc sau hắc mới hơi thở dốc buông ra, lại có chút không cam lòng hôn thêm vài cái, khiến cho Cầu Hi Mai đang hoảng hốt từ trên cao rơi xuống thấp rồi lại dâng lên, hai mắt mờ lung, vẻ mặt đờ đẫn, giống như hồn và thân tách rời, không thể nào suy nghĩ được.

“Huynh...” Trong lúc này nàng không biết nói cái gì.

“Xú tiểu tử, nha đầu kia đã tốt hơn chưa? Người một đại nam nhân đừng ở trong nhà người khác làm xấu danh tiếng của người ta, nhanh lẫn ra ngoài cho lão phu, đi tra án của người đi!” Vô pháp vô thiên, dám xem khuê phòng nữ hài nhà người ta như thư phòng của mình, ra vào tự nhiên như vậy.

Vừa nghe thấy giọng Phòng Phục Lâm rống to, Quản Nguyên Thiện đang vui vẻ vì ôm được người trong lòng, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, đôi mắt hắt lạnh như tuyết thảng chập, trong miệng thầm rủa, tâm không cam, tình không nguyện đứng dậy, cách giường khoảng ba bước.

“Án tra có thuận lợi phải nhờ lão nhân gia ngài giúp cho một chuyện, hơn nữa ngài sẽ vô cùng vui vẻ.” Có thể đối xử công bằng với chuyện sống chết, hẳn không tin xú lão đầu không làm.

“Muốn ta giúp?” Phòng Phục Lâm đang muốn trách móc ngăn ra.

“Vương Khải.” Quản Nguyên Thiện mở cửa, đưa lưng về phía Cầu Hi Mai, không tiếng động nói.

“Là ông ta?” Đối thủ một mắt một còn trên triều của ông, nhìn đã không vừa mắt, bởi vì lão không bắt được chứng cứ của tên kia, ông tức giận vô cùng sinh ra phần nộ mà từ quan.

“Ta hoài nghi ông ta là người đứng sau sai khiến của án tham ô này, trước mắt chứng cứ thu thập được có một phần chỉ về phía ông ta.” Có liên quan vô cùng lớn tới vụ án.

Phòng Phục Lâm suy nghĩ một chút: “Được, ta giúp người, có thể đập ngã hẳn là chuyện vui nhất cuộc đời, đúng như lời người nó, ta cầu còn không được.”

Chương 12

“Sao có thể là ông ấy?!”

Khi nghe đại học sĩ văn hoa điện Vương Khải cũng có liên quan đến vụ án, thậm chí còn là chủ mưu tham ô, Cầu Hi Mai thật sự không thể tin, không có cách nào tiếp nhận được lão gia tử luôn tươi cười gọi nàng “Tiểu Mai, Tiểu Mai” lại là người đứng sau màn mà bọn họ truy tìm đã lâu.

Trong trí nhớ, Vương đại nhân rất thích cười, khi cười lộ lên hai mắt nhắm lại, đầu vuông lỗ tai lớn, có cái bụng lớn, giống như là Phật Di Lặc trong miếu, ông ấy thích nhất là đoán ai là Hi Lan, ai là Hi Trúc, để bọn họ thay phiên nhau ngồi trên vai ông.

Phụ thân đã từng nói Vương đại nhân là người hiền lành vô cùng trung thành với Hoàng thượng, không hề giả dối, một đường không quay đầu lại, cho nên phụ thân mới nhận lời làm mưu sĩ cho Vương đại nhân, giúp ông ta phân ưu.

Chẳng qua là sau này phụ thân có nói, tác phong làm việc của Vương đại nhân hình như không giống với suy nghĩ của phụ thân, ông cân nhắc có nên tiếp tục làm công việc này nữa hay không. Chỉ là mặc kệ tính tình Vương đại nhân thế nào, nàng cũng không thể tưởng tượng ông ấy lại có liên quan đến chuyện tham ô, trung thần cũng tham tiền sao? Nhưng xem đủ loại chứng cứ, hơn nữa còn là do chính nàng chính lý, không phải do nàng không tin, ngân lượng thất thoát hầu hết đều chảy về phía tay ông ta.

“Hi nhi, có chuyện này nàng nghe xong phải bình tĩnh, đừng kích động, chỉ là phỏng đoán, chưa thể chắc chắn hoàn toàn, ta chỉ muốn cho nàng biết rõ ngọn nguồn.” Về mặt Quản Nguyên Thiện khó xử, do dự không biết có nên nói cho nàng biết hay không, sợ nàng không chịu nổi.

“Chuyện gì? Còn có chuyện kinh hãi hơn việc Vương đại nhân tham gia đại án tham ô ở Giang Nam sao?”

“Liên quan đến phụ thân của nàng.” Hắc hơi lưỡng lự nói.

“Phụ thân của ta?” Cầu Hi Mai khó hiểu, vẻ mặt hoang mang.

“Nàng còn nhớ rõ vì sao phụ mẫu nàng mất không?” Đối với nàng mà nói, đó là chuyện không muốn nhớ lại nhất, nỗi đau mất đi cha mẹ không có cách nào xóa bỏ được.

Sắc mặt nàng hờ hững, nếu không phải đáy mắt chợt lóe lên sự đau khổ, không ai nhìn ra được tổn thương sâu đậm khi đột nhiên mất đi người thân nhất.

“Là Lỗ thúc thúc bằng hữu của phụ thân tới nói cho chúng ta biết, nói xe ngựa của phụ mẫu ta bị lật trên núi, ta chỉ nhìn thấy hai chiếc quan tài đưa thi thể về.”

“Vị Lỗ thúc thúc này cũng là phụ tá của Vương Khải?” Nàng nói chính là Lỗ Trí Viễn, trợ thủ đắc lực của Vương Khải, nhậm chức Quang Lộc tự, hàng tứ phẩm.

“Đúng, lúc ấy chúng ta đều đang ở trong nhà dưới tên của Vương đại nhân, ở một tòa nhà lớn, cả sương phòng phía đông, tây cùng nhà chính tổng cộng có chín cái sân, có không ít người ở đó.” Những người này đều là môn sinh cùng phụ tá của Vương Khải, lúc nhiều nhất lên đến trăm người.

Quản Nguyên Thiện không muốn nàng thêm đau lòng, nhẹ nhàng nói: “Mạc Hiểu Sinh đã điều tra qua, xe ngựa phụ mẫu nàng có vết đao chém qua, cang xe bị chặt đứt, ngựa cùng xe tách rời nên mới dẫn đến việc thùng xe bị vỡ.”

“Cái gì?!” Nàng kích động đứng lên, hai mắt mở to.

“Chúng ta còn tra được có thể lệnh tôn nắm giữ chứng cứ tham ô của Vương Khải, bởi vì muốn tố giác với triều đình hành vi không hợp pháp của Vương Khải nên mới bị hãm ra tay sát hại.” Vương Khải sẽ không lưu lại bất kỳ điều gì có thể uy hiếp ông ta, người chết thì sẽ không thể mở miệng được.

“Bị giết... Phụ mẫu của ta? Phụ thân là người tốt như vậy, mẫu thân còn đang mang thai...” Nếu là thật, bọn họ chết quá oan khuất, chỉ vì biết quá nhiều mà mất cả tính mạng, hai mắt Cầu Hi Mai chua xót, đau lòng không thôi.

“Phụ thân nàng khi còn sống có dặn gì hay đưa cho nàng giữ cái gì không, ví dụ một tờ giấy hay một quyển sách?” Có lẽ đó chính là điểm mấu chốt để phá án.

“Phụ thân đi nhanh, chưa kịp dặn dò...” Đột nhiên, nàng biến sắc, hình như nhớ đến cái gì đó, đôi mắt trong trẻo nhìn mọi người.

“Làm sao vậy?”

Nàng ngập ngừng nói: “Có một cái hộp.”

“Một cái hộp?”

“Khi đó chuyện xảy ra quá nhanh, ta hoàn toàn không kịp phản ứng, vào buổi tối ngày đưa tiễn phụ mẫu, ta chôn cái hộp đó ở gốc cây đại thụ trong sân, sau đó tiện tay rắc vài hạt giống hoa.” Nàng đã quên mất là hoa gì, đó là hai ngày trước khi mất mẫu thân đưa cho nàng, nói là loại giống tốt, mùa xuân sang năm có thể ngắm hoa rồi.

Khi đó nương rất vui vẻ, vỗ về cái túi, cười nói trong nhà sắp có thêm người, hy vọng người đệ đệ hoặc muội muội này có thể thông minh như Mai Nhi.

Tiếng cười còn vang bên tai, mà người thì đã không còn... Cầu Hi Mai lặng lẽ rơi nước mắt, che đi đau khổ.

“Là sân viện trong tòa nhà của Vương Khải sao?” Nhìn thấy sự đau thương vô cùng trên mặt nàng, nhưng mắt thấy vụ án có đột phá, Văn sư gia không chịu bỏ sót đầu mối truy hỏi, khiến người nào đó trừng mắt nhìn.

“Vâng, bởi vì phụ mẫu đã chết, chúng ta không thể ở lại tòa nhà của Vương đại nhân, cho nên sau khi đưa tang phụ mẫu ta lập tức dẫn đệ muội vội vàng rời đi.” Nàng không thể mang thêm phiền toái cho người khác.

Thật ra ngày hôm đó đi gấp, rất nhiều hành lý đều không kịp thu dọn, đệ muội còn nhỏ, nàng lại nữ tử tay trái gà không chặt, kéo theo một đồng hồ xiềng linh kinh thì không ổn lắm, bởi vậy nàng mới muốn ổn định rồi mới quay lại lấy.

Chỉ là không lâu sau có tin tòa nhà ấy bị cháy, bao gồm cả sân viện bọn họ ở, cả tòa nhà bị cháy hơn một nửa, gian phòng nàng và phụ mẫu từng ở đều bị cháy thành tro.

Lúc ấy nàng còn chưa hoài nghi nguyên nhân, chỉ cảm thấy may mắn nàng cùng đệ muội đã rời đi, nếu không thì sau khi phụ mẫu mất, bọn họ cũng bị táng thân trong biển lửa, người một nhà đoàn tụ trong lòng đất.

“Nhưng mà sân không còn, ta không biết có được làm lại hay không, nhưng nghe nói cái cây vẫn còn.” Bị đại hỏa cháy qua, thân cành khô héo nảy mầm mới, cây khô lại tươi tốt, cành lá còn rậm rạp hơn trước, bên dưới còn có bàn đu phụ thân nàng làm.

Không sao, sân không còn cây vẫn còn, ít nhất cái hộp không bị lấy đi.

Khó khăn ở đây là tòa nhà đó là của Vương Khải, bên trong có không ít thân tín của hắn, bình thường canh phòng rất nghiêm, thỉnh thoảng lại có

hộ viện đi tuần, người ngoài muốn đi vào vô cùng khó khăn, càng không nói đến đào gốc cây gì đó, còn muốn nghênh ngang mang cái hộp ra ngoài.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều chuyển hướng nhìn về phía Lễ Quốc Công Phòng Phục Lâm, bao gồm cả Cầu Hi Mai, tất cả mọi người đều cho rằng ông là người thích hợp để đi lấy cái hộp.

“Các người nhìn ta làm gì? Văn võ cả triều đều biết ta cùng Vương Khải không hợp, các người còn muốn để ta tới cửa thăm hỏi hử?” Hừ! Không liên quan, ông vừa nhìn thấy tên Vương Khải kia là chỉ muốn bóp cổ hử, không chết không ngừng.

“Là ở tạm.” Quản Nguyên Thiện cười nhìn qua vô hại, rất nhiệt tình.

“Ở tạm càng không được, xú tiểu tử, ngươi đừng nghĩ tính kế ta, ta ăn muối còn nhiều hơn ngươi đi đường đất, ta cùng lão thất phu Vương Khải kia là tử địch, hử sẽ không tin tưởng ta vô duyên vô cớ lại tìm tới cửa.” Đồi lại là ông tám phần là sẽ đá ra, tránh để bẩn cửa nhà ông.

Hử xảo trá cười: “Vậy thì để hử tìm lý do tốt.”

“Ví dụ như?” Tiểu tử này quá giáo hoạt, không muốn đi thì cũng bị hử bán đi.

“Sơn tặc cùng cướp biển.” Bọn họ giỏi nhất chính là diễn trò.

“Sơn tặc cùng cướp biển?” Phòng Phục Lâm nghe xong thì mờ mịt, ông không biết chuyện Tào bang vận chuyển muối và thôn Tú Thủy bị cướp là bút tích của mấy người trước mắt này.

“Ông chỉ cần để cho Vương Khải biết ông để mắt đến hử là được, trong tay nắm giữ một số chuyện đằng chuôi của hử.”

Bên giường có người nhìn chăm chăm, có thể ngủ yên được sao?

“Ý của ngươi là theo những thương lượng trước đó, ta ra mặt đòi đi sự chú ý của hần, để cho hần nghĩ rằng người đứng sau giờ trò quỷ là ta, bọn họ sẽ không nghi ngờ mấy tên nhóc các ngươi?” Dương đông kích tây.

Lúc thì là con khỉ, lúc thì là con chuột nhắt, giờ thì là thằng nhóc, thật không coi bọn họ là người mà! Mấy người Mạc Hiểu Sinh, Văn sư gia, Thành Tú thậm oán giận.

“Tất cả mọi người đều biết từ xưa đến nay Lễ Quốc Công và Vương Khải có thù oán, ông đi giật nhẹ chân sau của ông ta là điều đương nhiên, ông không phá ông ta, để ông ta một bước lên mây thì mới là lạ, dù ngay cả là Vương Khải cũng không tin ông sẽ giơ cao đánh khẽ, dễ dàng buông tha cho ông ta, ông nhìn ông ta chường mắt, không giẫm lên ông ta mấy cái thì sao có thể vui vẻ được.”

Quản Nguyên Thiện thật sự âm hiểm khiến người khác không nói được gì, hần tìm Lễ Quốc Công tới làm mục tiêu, khiến cho Vương Khải không có cách nào nhìn chằm chằm đến những chuyện xảy ra ở Giang Nam, chỉ có thể toàn lực đối phó với Lễ Quốc Công, ngăn chặn Lễ Quốc Công cản đường tài lộ của ông ta.

Muốn tìm kẻ đứng sau? Tìm Lễ Quốc Công.

Muốn quyết đấu? Tìm Lễ Quốc Công.

Chơi đùa đâm đá nhau, ngươi lừa ta gạt, so xem ai lòng dạ thâm sâu? Vẫn là một câu cũ, tìm Lễ Quốc Công.

Phòng Phục Lâm bị hần đẩy đi làm kẻ chết thay, dẫn ánh mắt của mọi người sang một bên, tự nhiên sẽ không ai chú ý đến Tuần phủ bên này làm cái gì, hần ở trong chỗ tối làm xong việc, chờ Vương Khải cùng thủ hạ tỉnh ra, đại cục đã được định sẵn rồi.

Nói ngắn lại, Lễ Quốc Công là một mối câu, ông ấy đức cao vọng trọng, thanh danh hiển hách, lại công khai có thù oán với Vương Khải, so với ông ấy có người nào khác đủ tư cách lớn tiếng sao? Hơn nữa Vương Khải biết rõ ông ấy là oan gia nhưng không dám động vào một sợi tóc của Quốc Công, bởi vì Hoàng thượng rất coi trọng ông ấy.

“Bớt nói dễ nghe đi, mới không lâu vẫn còn bắt kính gọi ta là xú lão đầu này, xú lão đầu nọ, giờ thay người chần tên, ngược lại người lại có chút quy củ, tư tưởng trước ngạo mạn sau cung kính là không được.” Tiểu tử này có tài trí, đáng tiếc là đi lệch hướng, dưới sự dạy dỗ của phụ thân hèn nhát, mầu thân đánh đá, gặp quỷ cũng có thể nói chuyện được.

Lão Quốc Công dạy dỗ, Quản Nguyên Thiện ngoan ngoãn ngồi nghe: “Lão nhân nói đúng lắm, ta để Thành Tú đi chuẩn bị, ngày mai sẽ đưa người đi.”

Vừa nghe thấy hần vòng vo rồi lại coi ông như cây giáo, Phòng Phục Lâm lớn tiếng mắng chửi người: “Người vội đi đầu thai sao! Ít nhất cũng phải để cho ta thở một hơi đã, đấu trí cùng với lão thất phu Vương Khải đó ta phải tĩnh dưỡng đủ tinh thần mới được.”

Hần nháy mắt mấy cái, không sợ mất mặt nhìn về phía mỹ nương tử đã đổi về quần áo nữ nhân: “Ông không vội nhưng ta vội, ta vội cưới lão bà, chuyện này so với đi đầu thai còn quan trọng hơn.”

Vừa dứt lời, mọi người cười vang, chỉ mình Cầu Hi Mai vừa giận vừa thẹn trợn mắt nhìn hần, hai má đỏ rực, giận hần không biết giữ miệng.

Khúc mắc giữa hai người vừa được giải, tình cảm cũng đột nhiên tăng mạnh, từ biệt trang ngoại ô trở về không lâu, dưới sự kiên trì của Quản Nguyên Thiện, Cầu Hi Mai chuyển từ nha môn đến Quản trạch, ước định sau khi phá xong án sẽ quay về kinh thành thành thân.

Việc này Hàng thị cũng biết, bà vui mừng khi thấy chuyện thành công, bởi vì bà rất thích đôi tỷ muội song sinh Hi Lan, Hi Trúc hai gương mặt khả

ái kia bà nhìn thế nào cũng không thấy chán, trong lòng đã sớm nghĩ muốn ôm bọn nhỏ bỏ chạy, chỉ là không thể nào xuống tay được.

Hiện giờ nhi tử đã thỏa được ý nguyện của hắn, quyết định cưới đại tỷ của đôi song sinh về phủ, bà tất nhiên cũng không hề dị nghị gì mà ủng hộ hai tay, mua một được hai mua bán tốt như vậy ai mà từ chối được, có tiện nghi không chiếm là thằng ngu. Phiền toái duy nhất chính là Quản lão phu nhân thích quản chuyện của con cháu, bà ấy chọn trái chọn phải một đồng danh môn khuê tú cho tôn tử chọn, nếu biết được bản thân hắn chọn một người mà bà tuyệt đối sẽ không vừa ý, hơn nữa lại đã từng hòa ly, khẳng định là sẽ nháo một trận.

Chẳng qua là nói đến Quản lão phu nhân, coi, cơ sở ngầm của bà ấy không phải đã tới rồi sao?

Chạy tới nha môn Tuần phủ không tìm thấy Quản Nguyên Thiện ngược lại lại có chút bản lĩnh tìm được chỗ Nhị ca đặt chân, hắn lập tức chạy tới Quản trạch ninh bợ mẹ cả.

“Mẫu thân, nhi tử thỉnh an người.”

Chăm chú nhìn con của di nương, Hàng thị ôn hòa khẽ lên tiếng: “Sao lại đến Giang Nam vậy, trong phủ không có việc gì chứ?”

Không phải chính mình sinh nên không thân, dạy hắn ư... nghĩ đến đã thấy lười, dạy tốt thì không có công lao gì, dạy không tốt thì tất cả đều là lỗi của mẹ cả, ném người qua cho Quản lão thái bà, coi bà dạy dỗ thành gì, tuy rằng có chút thông minh, nhưng so với hai huynh trưởng thì có thể đọc sách không được, làm quan quá kém, văn không tốt, võ cũng không.

“Mẫu thân không cần lo, mọi chuyện vẫn tốt, phụ thân bảo nhi tử đến hỏi mẫu thân khi nào hồi kinh, phụ thân sẽ phái người tới đón người.” Mẫu thân là đương gia chủ mẫu, mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ đều do bà quản lý, sao có thể một lời không hợp với tổ mẫu mà rời khỏi phủ, thật sự là tùy hứng.

Quản Nguyên Thư là con vợ kế, ở trong một gia tộc lớn chính thứ rất rõ ràng, địa vị của hắn không hề cao, tuy cũng là con trai, nhưng đãi ngộ không thể bằng hai huynh trưởng con vợ cả, hơn nữa mẹ đẻ lại chỉ là thiếp thất bị thất sủng, có thể nói là muốn sinh tồn rất khó khăn.

Mẹ cả có con thân sinh tất nhiên đối với con vợ kế do di nương sinh sẽ không coi trọng lắm, hắn biết không thể tranh được lợi gì trước mặt mẹ cả, vì thế hắn chuyển hướng lấy lòng tổ mẫu, tổ mẫu nói gì nghe đấy, tổ mẫu bảo hắn làm gì thì hắn làm cái đấy không dám kéo dài, trước mặt hắn ở bên cây đại thụ tổ mẫu thì mới có cơ hội xuất đầu.

Cho nên hắn từ nhỏ đã vô cùng hâm mộ và ghen tỵ với Quản Nguyên Thiện, nhị ca không cần gánh vác trách nhiệm Thế tử lại có thể giống đại ca được triều đình trọng dụng, tổ mẫu yêu thương, mẹ cả cưng chiều, Thế tử đại ca thân thiết, ngay cả phụ thân cũng thuận theo, bất luận tốt xấu đều có phủ Cao Thịnh Hầu là chỗ dựa vững chắc.

Xuất thân, tài hoa, bề ngoài không bằng người, Quản Nguyên Thư không thể nói là không thèm muốn, nhưng mà hắn hiểu rõ tương lai của mình chỉ có thể dựa vào hai huynh trưởng để sống, tiền đồ của bọn họ nhất định bay xa vạn dặm, hắn đứng dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát, được che chở.

“Cha ngươi bảo ngươi nói những lời này sao?” Không phải bà khinh thường hắn, tâm tư của trượng phu đều đặt trên người con trai trưởng, trong mắt không nhìn thấy con vợ kế cả ngày ở bên cạnh.

Quản Nguyên Thư ngáp ngừng, ho khan vài tiếng: “Phụ thân ám chỉ qua.”

“Vậy sao, nhất định là ông ấy suốt ngày lái nhai bên miệng, đã một bó tuổi rồi mà vẫn bám dính như vậy, ta đã thả cho ông ấy đi, không phải là ông ấy nên chạy đến hậu viện tìm đám mỹ nhân vui vẻ một hồi sao?” Hàng

thị tự quyết định, ánh mắt đảo qua phát hiện con vợ kế vẫn còn đang ở đây, đề tài đi xa lại vòng quay lại.

“Lão thái thái muốn người làm chuyện gì, sẽ không phải là nhét người vào phòng người nào chứ?” Bà ấy chơi hoài vẫn chưa chán sao, luôn chỉ có một kiểu, không thông càng muốn xông vào.

Oa? Mẫu thân quả nhiên là thần thông quảng đại, đoán một lần trúng luôn. “Mẫu thân hiểu lắm, tổ mẫu nghe nói Giang Nam sản vật phì nhiêu, phong thổ khác với kinh thành chúng ta, tổ mẫu để con tới ngắm thử phong cảnh tú lệ của Giang Nam. Đọc vạn cuốn sách không bằng đi vạn dặm đường, nhìn nhiều, đọc nhiều, lĩnh hội được nhiều, ngày sau về kể lại cho tổ mẫu nghe, tổ mẫu đã lớn tuổi, không tiện đi lại, không đi đường xa được.”

Quản Nguyên Thư máy móc nói xong lời tổ mẫu đã dặn dò, giấu diếm được câu hỏi mẹ cả hỏi, cũng không biết là có thông qua hay chưa.

“Được, được, đừng khoe chữ nữa, muốn đi tìm nhị ca người thì đến tiền viện, ta không cần người hỏi thăm, đi đi.” Thật khiến người khác mệt mỏi.

“Vâng, nhi tử cáo lui.” Hẩn khom người lui ra.

Thật ra Quản Nguyên Thư cũng biết khó lấy lòng được mẹ cả, đối mặt với bà luôn có một áp lực vô hình đè trên vai, hẩn không dám nói bậy, cũng không dám nói quá nhiều, nhất chữ chọn câu cẩn thận, có thể không cùng tiếp xúc thì cố gắng không tiếp xúc.

Nhưng mà quy củ từ xưa đến giờ không thể bỏ, dù rằng bà nói người nhà không cần đa lễ, hẩn vẫn sẽ vãn an tổ mẫu trước rồi đến chính phòng thỉnh an bà.

“Nhị ca.” Quản Nguyên Thư chỉ nhìn Quản Nguyên Thiện ở đằng trước, không để ý tới nữ tử thanh lệ cách hẩn ba bước, chỉ cho là nha đầu

trong phủ.

“A? Lão tam, sao đệ lại tới Giang Tô, có phải là giống Nhị ca không chịu nổi bà nội lắm nhãi, chạy tới chỗ ta tị nạn?” Lão thái thái đã bị mọi người xa lánh mà còn không biết thu liễm, phải làm cho con cháu bị dọa chạy hết thì mới cam tâm.

“Nhị ca nói đùa, bà nội cũng là vì tốt cho huynh, sợ huynh tuổi cũng không còn nhỏ mà không chịu thành thân, bà sợ không sống được tới lúc huynh có hài tử.” Bà nội luôn oán giận với hần là nhi tử, tôn tử một người so với một người lại càng không thêm nghe lời, muốn bọn hần cưới thì thiếp, khai chi tán diệp là hại bọn hần sao? Có phúc không biết hưởng, người nào lại không muốn kiêu thế, mỹ thiếp, tiểu tỳ, mị nha đầu, nữ nhân càng nhiều càng tốt, đến bọn họ thì lại đẩy hết ra ngoài.

“Ha, sức khỏe của bà nội vẫn còn khỏe mạnh, còn có thể chăm lo đến chuyện của con cháu, sống đến 120 tuổi cũng không có vấn đề gì, chúng ta không cần để ý.” Quản Nguyên Thiến giống như nghe truyện cười, cất tiếng cười to.

Quản Nguyên Thư chờ hần cười đủ mới xấu hổ nói tiếp: “Bà nội đối với con cháu như vậy đều xuất phát từ thiện ý, chúng ta làm vậy bởi sao không thuận theo bà một hồi, bà vui vẻ thì sẽ sống lâu trăm tuổi, mỗi ngày khen huynh hiếu thuận, ngày ngày cười hoài.”

“Không có khả năng.”

“Không có khả năng?” Là không có khả năng thành thân, hay là không có khả năng hiếu thuận? Hần bị Nhị ca làm cho mơ hồ.

“Bà nội không có khả năng yên tĩnh một khắc, cưới lão bà lại nhét nha hoàn, nhét nha hoàn lại nạp người mới, cái gì mà tam biểu muội, cháu gái ngoại của quý phủ ngũ thẩm, chất nữ của đại thần nào đó, một người lại tiếp một người nhét vào trong phòng, làm không biết mệt muốn con cháu chết

sớm, tinh tấn nhân vong.” Bảo hấn lấy nhiều như vậy còn không phải là ép khô hấn sao. Thê hiền phu ít họa, nữ nhân gây họa nhà khó khăn.

Thì ra đây mới là điều nhị ca nói không có khả năng, không phải là không thể cưới: “Thật ra thì sao Nhị ca phải phiền lòng vì tổ mẫu thúc giục, huynh cưới một người huynh vừa ý để ngăn lại trước, tổ mẫu thấy vậy lập tức vừa lòng, như vậy cả hai đều vui vẻ rồi.”

“Nếu bà nội không vừa ý thì sao?” Bà ấy vĩnh viễn thích xoi mói, vĩnh viễn thấy dù đã chọn được tốt nhưng cũng không bằng người sau.

“Này...”

Quản Nguyên Thiện cười nhú mày, vỗ vai hấn: “Là bà nội bảo đệ đến làm thuyết khách, thuyết phục ta sớm ngày thành thân, tốt nhất là cưới một thiên kim tiểu thư do bà chọn đúng không?”

Trên mặt Quản Nguyên Thư phút chốc đỏ ửng, cười gượng: “Bà nội nói cũng không sai, bà đều là suy nghĩ cho huynh.”

“Đừng! Bảo bà đừng lo lắng, ta đã tìm được vợ rồi, đệ nói lại với bà rằng bà nên chuẩn bị đồ mới ngồi trên ghế đợi cháu dâu kính trà.” Bà nội nghe vậy chắc sẽ tức đến thổ huyết.

“Tìm được?” Hấn kinh ngạc.

“Hi nhi tới đây, đây là Tam đệ của ta, do Giang di nương sinh, lão Tam, gọi Nhị tẩu, nàng họ Cầu, là bảo bối trong lòng của ta.” Quản Nguyên Thiện kéo Cầu Hi Mai đến bên mình, đặc ý giống như nông phu nhặt được vàng trên ruộng, dương dương đặc ý mang ra khoe với thiên hạ.

“Cái... cái gì, Nhị tẩu?”

“Quản bá mẫu, Nguyên Thiện ca ca, Nguyên Thư ca ca, đây là món điểm tâm mới do Bình nhi ở phòng bếp cố gắng làm ra, gọi là bánh ngọt, cho lòng đỏ trứng cùng với đường trắng, sữa bột, bột mỳ cùng với dầu trộn với nhau, lòng trắng trứng đánh bông lên... sau đó trộn đều hỗn hợp, nướng nửa giờ...”

Căn cứ theo tiểu thuyết xuyên không, nữ chính sau khi xuyên không đến cổ đại hoặc thời đại không có thật, trở thành thứ nữ hoặc đích trưởng nữ bị kẻ mẫu ức hiếp, vì thay đổi thân phận không được coi trọng, thông thường sẽ có một tay nghề, như là xuyên thành danh y nổi tiếng, không thì là trù nghệ rất tốt, làm ra những cái người khác không làm được.

Mô phỏng theo tình tiết trong sách, nhân sĩ xuyên không Hồng Tuyết Bình cũng khoe khoang một phen, nàng ta cho rằng không ai biết món gọi là bánh ngọt, cái gì gọi là bánh việt quất, cái gì là bánh cuộn, mỗi ngày đều thay đổi mang tới khoe với mẫu tử Quản gia.

Nàng ta không hề biết hành vi này trong mắt “tiền bối” có bao nhiêu là buồn cười, những mưu lợi cón con này hoàn toàn là tự làm xấu mình, bánh ngọt không nở, đường phần không đủ nhỏ, cắn vào giống như bánh xốp, bánh cuộn ít bơ, hương vị không trọn vẹn, căn bản là cuốn vỏ bánh không, bánh việt quất thì dùng quả dương mai thay thế, vị chua vừa đủ nhưng nướng bị cháy.

Nhưng Hồng Tuyết Bình quá toan tính thiệt hơn cũng không biết có tiền bối ở đây, sớm nhìn thấu ý đồ của nàng ta, lại còn đặc chí giới thiệu điểm tâm tự làm, cho rằng Hàng thị và Quản Nguyên Thiện ném qua nhất định sẽ thích, sẽ thừa nhận nàng ta.

Lúc trước lấy lý do dưỡng bệnh tới Đình phủ, nàng ta coi trọng biểu ca Đình Lập Hi, cũng có dung mạo tuấn mỹ, quý phủ có tiền, gả cho hẳn xem như là miễn cưỡng, cá trong chậu với tay bắt đến, vận khí của nàng cũng không tồi.

Nhưng mà ngày ấy sau khi được Quản Nguyên Thư cứu, nàng ta lại cảm thấy hẫng so với biểu ca càng tốt hơn, hơn nữa lại là con trai của Cao Thịnh Hầu, vì thế ý nghĩ cười lừa tìm ngựa, mượn lý do cảm ơn ân cứu mạng của Quản Nguyên Thư, nàng ta bước chân vào Quán trà.

Chẳng qua là vừa thấy Quản Nguyên Thiện, mục tiêu của nàng ta lập tức chuyển qua, cho rằng dòng chính so với con vợ kế càng tốt hơn, khóa mục tiêu trên người Quản Nguyên Thiện, nghĩ cách muốn đến gần.

Vì thế nàng ta mặc kệ mưa gió, gần như ngày nào cũng lấy lý do thăm viếng để đến, bất luận người khác chào đón hay không, tự cho là quen thuộc lôi kéo tình cảm.

Quản Nguyên Thư bị Hồng Tuyết Bình mê hoặc không nhìn rõ chân tướng, cho rằng nàng ta vì tương lai của hai người thuận lợi nên mới đi nịnh hót mẹ cả, mượn sức Nhị ca, ngầm vui mừng, mỗi ngày tự mình dẫn nàng ta vào phủ, để cho Hàng thị muốn đóng cửa từ chối tiếp khách muốn bóp chết hẳn.

“Ăn rất ngon, tay nghề của Bình nhi thật tốt.” Quản Nguyên Thư ra sức khen ngợi.

“Mời gọi ta là Quản phu nhân, ta và ngươi không quen.” Thật sự là ngốc, mang những thứ ở hiện đại chuyển đến cổ đại thì sẽ nổi tiếng sao? Ngu xuẩn không có não.

“Mời gọi ta là Quản đại nhân, ta và ngươi không quen.” Sách, ném mị nhãn gì chứ, cũng không sợ trông mắt rơi ra, cái đức hạnh thông đồng với nam nhân như thế này đến thanh lâu treo bảng kiêu gì cũng đứng đầu.

Hàng thị và Quản Nguyên Thiện không quen nhìn nàng làm ra vẻ, một người sắc mặt không hòa nhã ngồi uống trà, một người quay đầu tâm tình cùng vị hôn thê, không ai liếc nhìn nàng ta một cái, giống như nàng ta là một cây cột dư thừa, chặn đường bừa bãi.

“Quản bá mẫu... Ách, Quản phu nhân cùng Nguyên Thiện ca ca cảm thấy không ngon sao? Mọi người ăn thêm vài miếng thì sẽ thấy vị, mềm mềm, có hương trứng nòng cùng vị mật, vào miệng là tan, trôi theo cổ họng.” Vì sao phản ứng của họ không giống với tưởng tượng của nàng? Dì cùng biểu ca rõ ràng khen không dứt miệng, còn gọi là mỹ vị nhân gian.

Trong mắt Hồng Tuyết Bình lóe lên sự không vui, nàng ta tự nhận bản lĩnh làm bánh ngọt trên đời này không ai theo kịp, vì sao mấy người này không khen ngợi nàng? Không sao cả, trong tiểu thuyết nữ chính đến cuối cùng nhất định sẽ toàn thắng, nàng sẽ không sợ bị đả kích không ngừng cố gắng, ngay từ đầu sẽ có đủ loại khảo nghiệm, chỉ cần nàng bất khuất không chịu thua, tất cả mọi người sẽ tiếp nhận nàng, hơn nữa còn sùng như mệnh.

“Hi nhi, nàng thật gầy, bảo nàng ăn nhiều một chút thì luôn không nghe lời, uống bát canh hầm hoàng kỳ này đi, có thể dưỡng nhan dưỡng tóc, sợi tóc đen bóng, đầu bếp ninh gần một giờ, nhân lúc còn nóng uống đi.” Quản Nguyên Thiện còn chưa lấy được nương tử vào nhà mà đã thành thê nô, hành động chăm sóc thê tử không hề qua loa một chút nào.

“Ta vừa uống canh bách hợp hạt sen, vẫn còn no, không đói, đợi lát nữa lại uống.” Bị một đôi mắt oán hận nhìn chằm chằm, ai mà nuốt trôi.

Gặp lại Hồng Tuyết Bình, trong lòng Cầu Hi Mai có chút cảm khái, không hiểu sao nàng lại thua một lần trên tay của một nữ nhân nông cạn như vậy, Hồng Tuyết Bình mới nhìn thì là người thông minh, giống như cái gì cũng biết, cũng có chút kỹ xảo nhỏ, nhưng mà lúc này nhìn lại thấy ngốc vô cùng, không hiểu được tàng phong, cái gì cũng phơi bày cho người khác xem, tự cho là nổi trội hơn người, lại không biết phồn hoa đi qua còn lại điêu tàn.

Nàng không cảm thấy bi phần, ngược lại tâm bình khí hòa, bởi vì tương lai của nàng đã khác, đệ đệ muội muội của nàng sẽ bình an lớn lên, sẽ không chết bởi ôn dịch, nàng bỏ đi tảng đá nặng được bạch ngọc, bên người có một nam nhân đáng để phó thác chung thân, thật sự vô cùng thỏa mãn rồi.

“VẬY... mọi người có muốn ăn thịt nướng? Là một món ăn có thịt lợn, thịt gà, cùng với rau dưa nướng trên lưới sắt, mọi người chắc chắn chưa từng ăn qua, may mắn ta đã có chuẩn bị, để mọi người được mở mang tầm mắt, Ngọc Quế, Thạch Lưu, đi nướng đi.” Hồng Tuyết Bình khẽ gọi.

Ngọc Quế và Thạch Lưu ăn mặc giống như hai đóa hoa lướn đi, tính tình của các nàng giống với chủ tử của mình, nhìn đến Quản Nguyên Thiện có diện mạo, gia thế đều xuất sắc cũng không khỏi động lòng, thừa dịp tiểu thư không chú ý thì liếc mắt nhìn.

Chủ tử ba người muốn khoe khoang, để người Quản gia thấy họ không giống với người địa phương bình thường, Hàng thị bên này lấy khăn che miệng cười.

“Tiểu tức phụ, nướng nói con nghe, thịt nướng ăn nhiều sẽ không tốt, không dễ tiêu hóa, sẽ đau bụng, hơn nữa bên trên còn có một lớp dầu mỡ, ăn vào sẽ béo lên, hơn nữa đừng ăn thịt cháy, có độc, sẽ bị bệnh.”

Câu Hi Mai buồn cười châm trà cho bà bà. “Phu nhân, con không thích ăn thịt, con thích ăn thủy sản, thức ăn chay cũng rất ngon miệng.”

“Không được không được, nàng ăn ít cua đi, hôm qua nàng ăn một lúc mười con cua, cua tính hàn, hại thân, không thể vì thích mà ăn nhiều, sau này chúng ta còn muốn sinh mấy đứa nhỏ... Nha! Nướng, sao người lại đánh người?”

“Cái gì mà sinh mấy đứa nhỏ, người không biết nữ tử sinh con không khác gì dạo quỷ môn quan sao? Vận khí tốt sinh một ngày là xong, chảy một vại máu mấy tháng mới tằm bỏ được, nếu là ngoài ý muốn khó sinh, lão bà hài tử người đều không còn.” Thật không hiểu biết gì cả, hiện giờ hoàn cảnh lạc hậu, sinh hài tử giống như đánh bạc, thắng thì được trứng gà đỏ bánh gạo ngon, còn không thì là bốn tám gổ.

“Nương, người đừng làm con sợ, Hi Nhi nhà ta phúc lớn mệnh lớn, người đừng rửa nàng.” Quay người lại, Quán Nguyên Thiện sắc mặt lo lắng: “Hi Nhi, chúng ta không sinh, dù sao đại ca là con cả, huynh ấy có con là được rồi, nàng thích thì tới ôm chơi.”

Nghe thử xem, ý kiến đủ vô sỉ, lão bà nhà mình là báu vật, con người khác là cỏ, cần gì quan tâm là nhà ai, mượn tới chơi đùa một chút, mệt thì trả về. Hàng thị lắc đầu, con cái ý mà, vốn là vật tiêu khiển, đừng trông cậy đến lúc già có thể nhờ cậy, hiểu hay bất hiểu đều do nó quyết.

Bát tự còn chưa xem qua, nói đến chuyện con cái có vẻ là quá vội vàng rồi. Cầu Hi Mai bắt đắc dĩ khẽ cười, bên miệng vẫn treo lên nụ cười vui mừng: “Có khách ở đây, huynh đứng đắn một chút, đừng làm trò cười cho người ta, chuyện cá nhân đừng nói toạc ra như thế, dễ khiến người khác ghen tỵ.”

Giọng nói của nàng không lớn không nhỏ, vừa vắn truyền vào tai mọi người, trong miệng nói đừng nói ra thật ra là cái gì cũng nói ra hết rồi, có vài phần khoe khoang giấu cột, khoe ra mình được bà bà và vị hôn phu yêu thương, giấu cột Hồng Tuyết Bình tự mình đa tình, tốn công vô ích, dỗi trên gạt dưới không chiếm được chút khen ngợi nào.

Sắc mặt Hồng Tuyết Bình rất khó nhìn, lúc xanh lúc trắng, nàng ta cắn môi, oán hận Cầu Hi Mai chặn đường, theo như tiểu thuyết xuyên không, nàng ta mới là người đứng đầu, ánh mắt tán thưởng của mọi người nên tập trung trên môi nàng ta mới đúng!

Nghe ra thâm ý trong lời nói của con dâu, Hàng thị mượn động tác uống trà che đi ý cười, mắt lộ ra vẻ tán thưởng, con dâu nhỏ này cũng biết cách phản kích, người ta đã khi dễ tới tận cửa rồi, còn có thể thờ ơ mặc cho người ta đánh người ta mắng sao? Nếu là bà thì bà không thể chịu nổi.

Chẳng biết cái nha đầu không biết xấu hổ này tự cho rằng mình là ai, lại coi ánh mắt người khác đều đã mù, nhìn không ra nàng ta vốn nhìn trúng Nguyên Thư, sau đó lại cảm thấy lão Nhị tốt hơn, nhanh chóng đổi người, ý

vào ưu thế mình là người hiện đại mà bắt nạt người cổ đại, làm ra toàn hành vi của tiểu nhân.

Hàng thị rất chướng mắt tác phong làm việc của Hồng Tuyết Bình, cho rằng nàng ta quá giả tạo, quá lỗ mãng, từ lúc nàng ta làm sushi bà biết ngay nàng ta cũng xuyên không tới, trong lòng cao hứng một phen, nhớ đến có thể có cùng đề tài nói chuyện, nhưng khi nhìn thấy hành động liêu lĩnh muốn đánh lấy người khác của nàng ta, Hàng thị chán ghét quyết định không định nhận thức nàng ta.

“Đúng đúng đúng, chúng ta phải khiêm tốn, tuyệt đối không thể để cho mọi người thấy chúng ta có bao nhiêu ân ái, đóng cửa lại ta lại hảo hảo sủng nàng, không cần học người da mặt dày không biết xấu hổ, ca ca đệ đệ đều không phân biệt được rõ ràng.” Trên gương mặt tươi cười của Quản Nguyên Thiện hiện lên tia lãnh ý, ngầm ám chỉ Hồng Tuyết Bình có ý đồ riêng, ngoài miệng thì nói vì báo ân nên đến, lại đặt ân nhân cứu mạng sang một bên, coi như hấn không tồn tại.

“Ca ca trong lòng sáng trong, đệ đệ trong bụng hồ đồ, cùng một cây sao lại kết thành hai quả khác nhau như vậy?” Cầu Hi Mai không khỏi than nhẹ, giáo dưỡng của con trai trưởng cùng con vợ kế khác biệt như vậy sao? Một người mắt rõ tâm sáng, nhìn thấu bản chất, một người không phân rõ trái phải, khăng khăng một mực.

“Đại khái là trúc xấu măng tốt đi, ta giống nướng, măng ngọt cam mềm, hấn giống phụ thân, nhìn thấy nữ nhân thì choáng đầu.” Quản nhị thiếu nói xong rút chân lại, tránh để nướng của hấn đánh lén, một cước giẫm lên chân, một giẫm của bà rất là đau.

“Để phụ thân ngươi nghe thấy cẩn thận bị ăn đau đấy.” Hàng thị cảnh cáo.

Ba người bọn họ ngồi gần nhau, lại nói nhỏ, bởi vậy Quản Nguyên Thư ngồi xa một chút cũng không nghe thấy những gì họ vừa bàn luận, vẫn còn nhìn Hồng Tuyết Bình cười đến vô cùng vui vẻ.

Hắn cười giả ngu: “Không phải có nương ngăn cản sao? Đánh vào người con, đau lòng mẹ, phụ thân không nỡ để nương đau lòng, khẳng định tức giận đến dựng râu tròng mắt.”

Hắn cũng không sợ, có một tòa thành vững chắc làm chỗ dựa ở đây, hắn có thể vô tư, nắm đầm của phụ thân cũng không rơi vào người hắn được.

“Hừ! Ngươi bớt mặt dày đi! Sau này ta mặc kệ ngươi, giao cho lão bà ngươi lo.” Con khỉ này mở miệng ra là toàn lời thiếu đạo đức, cần Phật tổ Như Lai đến trần áp.

“Không đau không đau, Hi Nhi, nàng đừng nghe nương nói bậy, ta thương nàng, cả đời đều sẽ đối tốt với nàng, tuyệt đối không hai lòng.” Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ đầy đặn hơn một chút, thỏa mãn xoa nắm, cảm giác đời này hắn không còn thiếu gì nữa.

Hồng Tuyết Bình bị bơ một bên rất không vui, nhìn hai người một hỏi một đáp chỉ biết cười, giống như một con rối, trong lòng vừa tức vừa giận, luận bề ngoài, luận thủ đoạn, luận tâm cơ, mọi thứ nàng đều hơn người, sao lại rơi xuống thành một nhân vật làm nền chứ?

Không, nàng ta nhất định không thua, nếu nàng ta có thể xử lý mẹ cả khó chơi cùng người dì ghét nghèo yêu giàu, làm cho rất nhiều nam nhân phải quỳ dưới gấu váy thạch lựu của nàng ta, nàng ta cũng không tin không bắt được Hàng thị cùng Quản nhị thiếu, nữ nhân vô vị kia lấy gì tranh với nàng ta.

Nghĩ đến đây nàng ta lại vô cùng tự tin, nàng ta không biết ủ rượu nhưng biết phẩm rượu, không viết ra được một chữ, nhưng lại thuộc nhiều thi từ, tùy tiện chọn một bài cũng là tuyệt tài kinh thế, nàng không thắng thì mới là không hợp đạo lý.

“Lần lần, giờ giờ, lạnh lạnh lòng lòng, cảm cảm thương thương nhớ nhớ, thời tiết ẩm lên lại rét, càng thêm khó ở, rượu nhạt uống đôi ba chén, không chống nổi chiều về gió dữ, nhận bay qua, đang đau lòng, lại đứng bạn quen biết cũ...”⁽¹⁾ Đây là bài “Thanh thanh mạn” của Lý Thanh Chiêu, bọn họ sẽ vô cùng ngạc nhiên đi? Trong thiên hạ chỉ có nàng mới làm ra được.

1. link dịch: <http://www.daovien.net/t3988p20-topic>

Nhìn thấy hai mắt Quán Nguyên Thiện hiện lên vẻ kinh hãi, Hồng Tuyết Bình đặc ý vô cùng, nàng ta nâng cằm lên, chờ tiếng khen ngợi vang lên.

Nhưng mà nụ cười trên miệng nàng ta lập tức cứng lại, tiếp theo lộ ra vẻ khó thể tin, bởi vì có người đọc tiếp đoạn dưới.

“Chồng chất hoa vàng khắp chỗ, buồn bực nổi, giờ đây còn ai bẻ nữa, đen kịt nhường kia, một mình giữ bên cửa sổ, cây ngô đồng gặp mưa bay, buổi hoàng hôn thánh thót giọt nhỏ, nổi tiếp vậy, ghê gớm sao, sâu kia một chữ!” Ngâm nga thư từ đối với nàng mà nói không khó.

“Người... sao người có thể... Đây là thơ do ta làm, chẳng lẽ người cũng...” Không, không tuyệt đối không có khả năng, một quyển sách không thể có hai nhân vật chính, nàng ta chỉ là làm tiếp, khẳng định là vậy.

Đúng nha, sao tiểu tức phụ này có thể biết tác phẩm của nữ thi nhân Tống Triều? Nhìn bộ dạng của nàng cũng không giống như xuyên qua. Hàng thị áp chế không lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhìn vẻ mặt vân đạm phong khinh của tiểu nữ nhân, vẻ trầm tĩnh dù trời có sập cũng không đổi này khiến bà tán thưởng.

Câu Hi Mai dường như không có việc gì, khẽ nói: “Ta nhìn thấy trên bàn của phụ thân, nghe nói là một thư sinh nghèo viết, phỏng đoán giọng văn là do thê tử không cùng trượng phu quay về, ta chỉ nhìn thoáng qua nên nhớ.”

Thật sự là chỉ liếc mắt nhìn một cái, từ trước đến nay chỉ cần nhìn qua một lần là nàng sẽ nhớ không quên, trước khi trùng sinh Hồng Tuyết Bình lấy những thi từ đó lấy lòng Đinh Lập hi, khiến cho hần coi nàng ta như đại tài nữ mà đỗ, mà sủng, Hồng Tuyết Bình còn viết “Nhất tiền mai”: “Ngọc Lâu Xuân”: “Trường Hận Ca”: “Như Mộng Lệnh”, cũng là danh ngôn có một không hai.

Hoa tàn phiêu dạt nước trôi đi, hai bờ buồn lặng, một tình si, thoát đã tận đáy lòng, một chút vừa thoáng mi, vẫn còn lại trong tâm... Những thi từ của nàng ta rất nhiều cảm xúc, lúc ấy vừa thấy nàng rất kinh ngạc, không thể tin được một thứ nữ như Hồng Tuyết Bình lại tài hoa như vậy.

Khi đó nàng cảm thấy không bằng... Hồng Tuyết Bình, cho rằng để cho nàng ta làm thiếp là ủy khuất nàng ta, bởi vậy mọi điều đều nhường nhịn, mọi chuyện đều thoái nhượng, cuối cùng nhường luôn lại trượng phu.

“Cha ngươi là xuyên... Ông ấy còn sống không? Ông ấy có nói với ngươi về network, TV, điện thoại, phi cơ...” Hồng Tuyết Bình vội vàng dò xét Cầu Hi Mai, nghĩ rằng nàng biết ít nhiều, nhưng đừng đụng chạm đến thơ, sẽ thành trò cười cho thiên hạ.

“Phi gà (phi kê)?” Sao giống với điều nương nói, gà bay trên trời, nàng ta cùng với nương sẽ không phải cùng một thầy dạy chứ? Quản Nguyên Thiện nói thầm trong lòng.

“Gia phụ đã mất hơn năm, Hồng cô nương có quen biết sao? Ngươi ở Đinh phủ chưa từng nghe qua chuyện hai nhà chúng ta có quan hệ sao?” Nhìn vẻ mặt kích động không kịp thu hồi của nàng ta, Cầu Hi Mai cảm thấy được hết giận, đường đường tài nữ cũng chỉ là thường thôi.

“Có ý gì?” Nàng ta đang cười nhạo nàng, sao nàng ta dám! Móng tay Hồng Tuyết Bình đâm vào lòng bàn tay, nàng ta không thấy đau, chỉ cảm thấy phần nộ.

Cầu Hi Mai lắc đầu: “Nguyên Thiện ca ca, không phải huynh nói muốn theo ta đi dạo miếu sao, cầu mấy tầm bùa bình an, nhân lúc trời đẹp, chúng ta đi sớm về sớm.”

Vừa nghe thấy nàng dịu dàng gọi hần là “Nguyên Thiện ca ca”, Quản Nguyên Thiện vui vẻ nhưong mày: “Nương, chúng con đi ra ngoài, có lẽ sẽ mua cho người một sọt, người gần đây thượng hỏa, lẽ hẳn đường phèn trừ hỏa tốt, sẽ giúp khí sắc của người tốt lên.”

“Đi đi, đừng ba hoa nữa, ta cũng mệt rồi, muốn đi nghỉ, Nguyên Thư, con chiêu đãi khách nhân “của con” cho tốt, đừng thất lễ với người ta.” Hàng thị vầy vầy muốn đưa con thứ hai mau đi, cố ý cường điệu “của con”, nhắc nhở Quản Nguyên Thư người nào mới là nhân vật chính, đối tượng được người ta đến tạ ơn là hần, đừng để mẹ cả cùng huynh trưởng ra tiếp khách, bọn họ không rảnh rồi ngày nào cũng tiếp được người tới cửa.

Chương 13

Sau khi nghe Cầu Hi Mai nói mập mờ không rõ, Hồng Tuyết Bình hậm hực hờn dỗi quay về tìm biểu ca để giải đáp nghi vấn, nàng ta không muốn cái gì cũng không biết mà bại trận. Sau khi nghe Đinh Lập Hi giải thích, nàng ta mới biết.

Không nghĩ tới nữ nhân kia lại là vợ trước của Đinh Lập Hi, hơn nữa còn nghe nói là hòa ly, trên thực tế là bị hưu!

Chuyện này khiến nàng ta không sao vui được, ngược lại có cảm giác dửng dưng bị người ta nhục nhã, một nữ nữ nhân đã từng kết hôn thì dựa vào đâu để so sánh với nàng, thân thể đã sớm bị phá có thể so được với hoàng hoa khuê nữ không tỳ không vết sao? Còn không biết then chạy đến bám cành cao.

Mẹ con nhà Quản gia cũng có mắt không trông, Cao Thịnh Hâu phủ gì chứ, trong mắt nàng thì không khác lượm ve chai, đồ cũ người khác không cần lại coi như báu vật, che chở có thừa, đối với nàng có tài trí lại chẳng quan tâm, coi như không thấy.

Không, nàng không thể dễ dàng buông tay nam nhân nàng ngàn chọn vạn tuyển, bất kể dùng cách gì cũng phải cướp lấy, chỉ có nàng mới có thể được thuận buồm xuôi gió, đạt được ước muốn.

“Tiểu... tiểu thư người muốn làm gì?” Vì sao các nàng lại phải lén lút đi bằng cửa sau nhà người ta, giống như ăn trộm vậy.

Bởi vì Hồng Tuyết Bình thường đến, mặc kệ người ta biểu hiện ra ngoài là không vui đến như thế nào, chỉ kém treo bảng “không tiếp khách” lên miệng thôi, nàng ta vẫn khư khư cố chấp, nào là canh hầm, nào là thuốc tắm bổ, giả bộ đưa thiệp tới thăm hỏi, Hàng thị phiên không chịu nổi rõ ràng đã đóng chặt cửa, ngay cả cửa hông cũng không cho mở, ra vào chỉ có

thể đi từ cửa nhỏ cạnh phòng bếp, nói với người ngoài là đã hồi kinh, gia chủ không có ở đâu, những người có quen biết ngày sau sẽ tới thăm hỏi.

Bị cửa sập ngay trước mặt, Hồng Tuyết Bình cũng không nổi giận chút nào, đường vòng lối tắt, nàng ta trực tiếp mua chuộc bà tử Vương thị cửa sau, nhét một chút bạc liền không bị người ngăn cản.

Nàng ta không biết rằng mình vừa vào cửa đã bị phát hiện ra, nhà riêng của Tuần phủ đại nhân có thể để người tự do đi ra vào sao? Chỗ sáng chỗ tối đều có không ít người canh gác, mấy chục ánh mắt nhìn nàng ta đi vào như chôn không người, nghênh ngang như chính nhà mình, không hề cố kỵ.

“Tìm người đàm phán.” Bất giác bắt vua trước, bắn người bắn ngựa trước, nữ nhân dễ bị lừa gạt nhất, nàng bắt nữ nhân kia trước, sau đó sẽ thuận lợi hơn.

“Đàm phán?” Có ý gì?

Ngọc Quế, Thạch Lựu nghe không hiểu, các nàng chỉ biết tiểu thư cả vú lập miệng em xông vào nhà người ta, không giống với người đến nói chuyện, giống đến giết người diệt khẩu hơn.

Đã đến vài lần nên cũng coi như quen thuộc, Hồng Tuyết Bình mang theo nha hoàn xông thẳng vào phòng Quản Nguyên Thiện bố trí cho Cầu Hi Mai, ánh mặt trời đang lúc rực rỡ nhất, nàng ta liếc mắt nhìn một cái liền thấy một dáng người đang dựa trên giường nhỏ dưới gốc cây tử đàn đọc sách, người nọ đang tập trung đọc sách, quên hết xung quanh.

“Cầu tiểu thư, ta có thể tâm sự vài câu với cô không?” Hừ! Nàng ta là cái gì chứ, cho rằng trèo lên được phủ Cao Thịnh Hầu thì có thể không coi ai ra gì sao?

Trong lòng Hồng Tuyết Bình tức giận thống hận Cầu Hi Mai ung dung thanh thản, phần ung dung và rảnh rỗi này vốn là của nàng ta, nàng ta mới

có tư cách nằm cạnh cửa sổ xem sách giải trí, ngẫu nhiên nhìn cảnh ngoài phòng, nhìn đến chỗ thú vị che miệng cười duyên.

Nhưng là vì Cầu Hi Mai, chuyện đương nhiên lại biến thành đòi hỏi, nàng nhất định phải khiến nàng ta mềm lòng, chia một nửa nam nhân kia cho nàng.

“Nói chuyện gì?” Cầu Hi Mai đến đầu cũng không ngẩng lên, lười biếng vươn ngón tay ra lật giấy, coi như mọi thứ yên tĩnh, bên cạnh không có ai.

Thấy vẻ mặt thờ ơ của nàng, Hồng Tuyết Bình nuốt xuống cục tức, giả bộ điềm đàm đáng yêu: “Nói về chuyện nữ nhân.” Nàng ta không hỏi ghê, cực kỳ ủy khuất tự ngồi vào bên cạnh Cầu Hi Mai.

“Hồng cô nương tìm làm người rồi, ta không rành chuyện nhà, cô ra cửa quẹo phải, đi theo lối nhỏ đến cửa thùy hoa, tàu tử Từ gia sẽ cho cô lời khuyên.” Lai giả bất thiện, nàng ta nghĩ rằng nàng không biết sao? Bất luận trước kia hay bây giờ, có một số người vẫn không thay đổi.

Tùy hứng, ích kỷ, cao ngạo, không tự mình hiểu lấy, ý vào có chút thông minh liền muốn giẫm người khác dưới chân, cho rằng tất cả mọi người trên đời này đều bị nàng ta đùa giỡn quay vòng.

Không đạt tới mục đích của nàng ta, sắc mặt của Hồng Tuyết Bình khế trầm xuống, nhưng rất nhanh hốc mắt rung rung, điềm đàm đáng yêu nói: “Tỷ tỷ là tri âm của ta, trong lòng ta buồn khổ nếu không tìm tỷ tâm sự, cái thân thể vô dụng này sẽ kìm nén đến phát bệnh, tỷ tỷ hãy thương lấy muội muội đi!”

Giả vờ yếu đuối là sở trường của nàng ta, Hồng Tuyết Bình tự tin một chiêu có thể bình thiên hạ, không ai vững tâm khi gặp một người thân thể có bệnh hơn nữa còn ở bên ngoài.

Gọi tử tử? Thủ đoạn thật cao minh, tận dụng mọi thứ. Cầu Hi Mai buồn cười liếc xéo một cái: “Thân thể có bệnh thì sao không tìm đại phu coi thử một lần, lại còn chạy ra ngoài, ta không cần quan tâm đến cô, là cô tự chuốc lấy phiền toái, có bệnh còn không biết an phận.” Nàng hợp tình hợp lý nói.

Cơn tức ghen ở cổ, Hồng Tuyết Bình tức giận đỏ cả mặt, thầm nghĩ sao chiêu này không có tác dụng, chẳng lẽ nàng ta ý chí sắt đá?

“Bệnh của muội muội là tâm bệnh, đại phu khám hay uống thuốc đều vô dụng, chỉ có tử tử lương hiên mới thể giúp ta.”

“Ta không phải đại phu.” Nàng trực tiếp cự tuyệt.

Hồng Tuyết Bình tức giận muốn chửi ầm lên, nhưng mở miệng ra giọng nói lại mang theo chút ghen ngào: “Không phải đại phu nhưng là thần tiên cứu mạng, mệnh này của muội muội chỉ có tử tử mới cứu được, phần kiếp này muội muội không có gì báo đáp, đời này hãy để muội muội ở cạnh tử tử đi!”

Lại tới nữa, nàng ta chơi mãi không chán sao?

“Ta không phải tử tử của ngươi, ngươi cũng không cần gọi tử tử muội muội thân thiết như vậy, ta chỉ có một muội tên Hi Lan, không hy vọng ngươi chiếm vị trí của nó, Hồng cô nương hãy hiểu cho, ta không thể giúp ngươi.”

Trước kia nàng ta cũng dùng chiêu này, lôi kéo tay nàng thân mật thăm thiết gọi biểu tâu, một bộ dạng vừa thấy đã thương, khóc lóc kể lể nàng ta sống khổ sở biết bao, mệt như thế nào, không có người thật lòng yêu thương nàng ta.

Khi đó nàng thật sự khờ dại, bị Hồng Tuyết Bình lừa gạt, hơn nữa còn đau lòng thay cho biểu muội từ nhỏ sức khỏe đã kém, cho phép nàng ta đi

cùng trượng phu, cười nói dựa vào nhau, trước hoa dưới trăng.

Thậm chí ngay cả khi Lập Hi muốn nạp Hồng Tuyết Bình làm di nương cũng đều là nàng thu xếp, nàng vẫn còn lo lắng người ta bị ủy khuất nên đối xử như bình thường, trông mong “trước khi chết” có thể được vui vẻ, nạp thiếp so với cưới vợ còn náo nhiệt hơn.

Đúng là vừa vào cửa liền khẩn trương, đi theo nàng, gọi tử tử không ngừng, nhưng mà lại vợ vét hết số đồ cưới ít ỏi đến đáng thương của nàng, ngay cả trâm bạc trên đầu nàng cũng rút ra đeo vào, ngược lại cười nhạo nàng không có năng lực.

“Sao tử tử phải làm bộ không quen ta, chúng ta sau này là người một nhà, muốn hòa thuận ở chung, không nên có hiềm khích, muội muội nhất định sẽ kính yêu tử.” Chờ đến khi ta sinh hạ nhi tử liền đuổi người ra khỏi nhà, Hồng Tuyết Bình ta tuyệt đối không chung chồng với người khác.

“Tam gia sai người làm mối sao?” Nàng giả bộ hồ đồ không nói. Hồng Tuyết Bình vừa nghe, tức giận đến tái cả mặt rồi nói: “Tử tử biết rõ tâm ý của muội, vì sao không chịu thành toàn, thật muốn giết chết muội sao?”

Rốt cuộc nàng ta thật sự nghe không hiểu hay là cố ý giả ngu, rõ ràng là chỉ đến Nhị gia Quân phủ, sao lại nói đến Quân Nguyên Thư bị nàng mê hoặc đến choáng váng đầu óc chứ.

Lông mi khẽ rung, Cầu Hi Mai cười hờ hững: “Ta cùng Hồng cô nương quen biết không lâu, thân thiết với người mới quen, rất là không ổn.”

“Người...” Nàng ta coi nàng là ngu ngốc sao? Nhất định phải không còn gì để mất thì mới cam lòng sao: “Muội muội từ nhỏ sức khỏe đã yếu, thuốc cũng vô dụng không khá hơn được nhiều, đến nỗi trước giờ vẫn không dám trông mong tìm được đức lang quân như ý, nhưng mà ngày ấy nhìn thấy Nguyên Thiện ca ca thanh dật phong tư, muội muội mới cảm thấy trời xanh, nước xanh, sức sống cũng tăng...”

“Lời này người nói ta làm gì, ta có thể làm cho sức sống của người tăng lên sao.” Cầu Hi Mai cắt ngang lời nàng, Hồng Tuyết Bình sống hay chết đâu có liên quan gì đến nàng.

“Có thể, chỉ cần người đồng ý ta và người đồng thời vào cửa, người lớn, ta nhỏ, chúng ta cùng chung một chồng.” Nàng ta nhất thời đắc ý, gọi thẳng người ta, cho rằng chuyện đã thành một nửa, xưng hô tử tử muội muội không cần nữa.

“Cùng vào cửa?” Nghe vậy, Cầu Hi Mai nở nụ cười, nghĩ thầm, nàng ta lấy đâu ra dũng khí, tự nhiên dám đồng ý nói vậy, cho dù có xinh đẹp, cũng không có chuyện thê thiếp cùng vào cửa, người có chút quy tắc đều không làm được, ít nhất sau ba tháng mới nạp thiếp.

Cùng gả một ngày, làm sao biết được ai là thê, ai là thiếp? Màn đêm buông xuống chú rể sẽ đến phòng ai? Nàng ta cho rằng chỉ cần là nam nhân sẽ say mê nàng ta sao coi nàng ta như châu như bảo nâng trong tay sao.

Thật sự là làm lớn rồi!

“Người... Ách, tử tử, tử cười gì vậy, ta nói sai gì sao?” Nàng cười đến thật quỷ dị, khiến cho người ta thấy lạnh lưng.

Nàng cười sao? Cầu Hi Mai xoa nhẹ khóe môi, đúng là có cười: “Hồng Tuyết Bình, người đã nghe qua câu mình không muốn, đừng đổ cho người khác chưa?”

“Tử tử...” Nàng ta nhìn thấy gì sao?

“Một câu của người ta cũng không tin, người thích nam nhân của ta thì ta nhất định phải để cho người sao? Người dựa vào cái gì?” Giọng nói của nàng lạnh lùng.

“Dựa vào ta là...” Người xuyên đến, thông minh hơn so với tất cả mọi người ở đây, kiến thức rộng rãi, nàng ta có thể đưa ra chủ ý giúp nhà chồng một bước lên cao.

Hồng Tuyết Bình không nghĩ tới phủ Cao Thịnh Hầu nếu muốn tiến lên cao, đó chính là quốc công hoặc là thân vương, từ trước đến nay quân vương luôn cố kỵ công cao chấn chủ, nếu đứng đầu ngọn gió sẽ đưa tới diệt vong: “hỗ trợ” của nàng ta không làm nên chuyện gì, ngược lại đưa tới họa diệt vong.

“Dựa vào ngươi là năng ngôn thiện đạo, tài mao song toàn - Hồng Tuyết Bình sao?” Cầu Hi Mai bỗng nhiên cười rộ lên, biết vậy nên hờn dỗi trong lòng liền tiêu tan: “Một đời một kiếp một đôi người, ta vì sao phải cho người xen vào giữa ta và nam nhân ta yêu, chúng ta chỉ cần như vậy, không cần người khác ở bên cạnh.”

“Ngươi...” Nàng ta làm sao biết được câu “một đời một kiếp một đôi người”, đó là lời nàng muốn nói. Hồng Tuyết Bình kinh hãi mở to hai mắt, hai tay nắm chặt lại run run.

“Ngươi sống cũng được, chết cũng được, thân thể gầy yếu sống không quá mùa đông thì liên quan gì tới ta, ngươi là gì của ta, ta cần phải vì ngươi mà hy sinh hôn nhân của ta sao? Ngươi tự đề cao mình quá rồi.” Nàng chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân muốn tìm một nam nhân làm chỗ dựa mà thôi.

“Ngươi... Ngươi thật ích kỷ!” Nàng ta lại có thể vì bản thân mà không để ý tới sống chết của người khác, sao Nguyên Thiện ca ca lại nhìn đến loại nữ nhân lãnh huyết vô tình này.

Nói nàng ích kỷ! Cầu Hi Mai gấp sách lại, nở nụ cười: “Những lời này nói ra từ miệng của ngươi thật là châm chọc, nếu Quân Nguyên Thiện muốn thu ngươi, ta không có lời nào để nói, nhưng ngươi tự mình đưa tới cửa làm thiếp, ngươi là đồ vật sao?”

Hồng Tuyết Bình há miệng muốn nói, nàng lại nhắc tay cản lại.

“Đừng nói là nhất kiến chung tình, không phải hẳn không giả, vậy thì đúng là tự rước lấy nhục, người ban đầu là vì Quản Tam gia mà đến, hai người ở chỗ vắng người đã nắm tay, sao còn mặt mũi mà nói là ái mộ huynh trưởng nhà người ta, huynh đệ cùng dây dưa không rõ với một nữ nhân, lời này truyền ra ngoài thì còn mặt mũi sao? Người muốn nhục nhã bản thân, hay là muốn khiến cho huynh đệ bọn họ không còn mặt mũi gặp người?” Huynh trưởng đoạt thê của đệ đệ, thiên cổ bêu danh.

“... Người là đồ phụ.” Bị ép đến không còn gì để nói, Hồng Tuyết Bình nghĩ cả buổi mới nói ra được một từ.

“Đúng, ta thừa nhận ta là đồ phụ, thì sao, phu nhân đã từng nói ghen tỵ không có tội, là nữ nhân sẽ ghen tỵ, đây là thiên tính, bà ấy không tán thành nạp thiếp, ngay cả thông phòng, hầu sủng cũng không được, như vậy vì sao ta không thể quang minh chính đại mà ghen tỵ.” Có mẹ chồng tương lai chống đỡ, nàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, thần thái phấn khởi.

Ưu thế xuyên không lập tức bị đánh vỡ, lúc này, Hồng Tuyết Bình thật sự ghen tỵ nàng dám nói, nhưng hơn cả là oán giận, vì sao mình không có vận may này, không cam lòng thêm không chịu thua, nàng ta nhất thời tức giận không giữ được miệng không dẫn đo.

“Cầu Hi Mai người là thứ gì chứ, chẳng qua là người đàn bà dâm đẳng biểu ca ta không cần, có người không chê bản nhật lại mà còn lên mặt sao, người không sợ người ta sau này ghét bỏ người thói tha rách nát, là một cái rác rưởi...”

Bỗng dưng, giá sách dựa vào tường phát ra tiếng rắc, Cầu Hi Mai nghe thấy.

“Ra ngoài.”

“Cái gì?” Hồng Tuyết Bình đang mắng hăng giật mình.

“Một mình ngươi đi vào phải không, nếu không ta sẽ cho người đưa ngươi ra, ngươi nên biết đây là nhà riêng của Tuần phủ đại nhân, ngay cả Tri châu Định Vượng Hải cũng không thể cứu được ngươi.” Quyền hạn của Tuần phủ rất lớn, Bộ Chính Sử, Tri châu, quan huyện đều tính là cấp dưới của hắn.

“Ngươi... Được, chúng ta sẽ chống mắt nhìn kết cục của ngươi!” Hồng Tuyết Bình nổi giận đùng đùng, mang theo hai nha hoàn sắc mặt ngượng ngùng rời đi.

Nhưng mà nàng ta cứ như vậy bỏ qua sao? Đương nhiên là không có khả năng.

“Tiểu thư, chúng ta lại đến sao?” Người ta đều đã nói trắng ra như vậy rồi, tiểu thư còn mặt dày quần lầy, Quản đại nhân hoàn toàn là không hề có một chút để ý nào tới nàng ta.

“Các ngươi muốn có cuộc sống sung sướng không, có muốn vinh hoa phú quý không?” Lúc đặc biệt phải sử dụng những thủ đoạn đặc biệt, nàng không tin không cướp được nam nhân.

Ngọc Quế, Thạch Lựu không cần nghĩ ngợi liền gật đầu, ai không muốn có cuộc sống sung sướng.

“Trở về chuẩn bị, tiếp theo đó chính là cuộc sống sung sướng của tiểu thư nhà các ngươi.” Nàng ta muốn chiến đấu đến cùng, bắt được nam nhân nàng ta muốn.

Hồng Tuyết Bình không biết toàn bộ những gì nàng ta nói với nha hoàn đều bị người nghe thấy, chờ nói đến tai chủ nhân.

Trong thư phòng nhỏ, Hồng Tuyết Bình rời đi, phía sau giá sách một vị nam tử sắc mặt tối tăm đi ra, đôi mắt thường mang theo ý cười giờ đây khoác lên một mảng tối đen, sét đánh khắp nơi, âm vang rung động.

“Hi Nhi, nàng quá nhân từ rồi.”

“Chẳng lẽ muốn giết nàng ta?” Nàng chọc hấn nói, dĩ nhiên nàng chán ghét Hồng Tuyết Bình, cái loại người như vậy sẽ không biết tỉnh lại, càng bắt nàng ta rời đi nàng ta lại càng không rời.

“Nàng không tức giận?”

“Tức.” Sao có thể không tức giận, nàng cũng không phải thánh nhân.

“Sao ta không thấy như vậy?” Một bàn tay to lấy đi sách trên tay Cầu Hi Mai, Quân Nguyên Thiện ngồi trên giường nhỏ ôm lấy nàng, vô cùng thân thiết cọ vào vai nàng.

“Vì người không đáng mà tức giận là tự ngược bản thân, chúng ta hà tất phải vì một người vô sỉ như vậy mà làm hại đến thân thể.” Tức giận đến bệnh thì chính mình chịu tội, người khác ngược lại vỗ tay ăn mừng, người thân đau khổ, kẻ thù khoái chí.

“Ai nha, câu vô sỉ này không phải là nàng thường lấy để mắng ta sao, nàng thật vô sỉ, sao có thể trộm đi như vậy.” Hấn kéo tóc nàng lại.

Cầu Hi Mai lấy khuỷu tay đẩy nam nhân muốn nhân cơ hội trộm hương ra: “Huynh là không biết xấu hổ, da mặt còn dày hơn da trâu, kim cũng không đâm thủng được.”

“A! Hi Nhi nhà ta thật hiểu ta, không uổng công ta thương nàng, ta sẽ đối tốt với nàng cả đời, chỉ tốt với mình nàng, sẽ không tìm người khác khiến nàng tức giận, miệng ở trên mặt của người khác thì kệ bọn họ nói, nàng chỉ cần nhớ kỹ chỉ có nàng ghét bỏ ta, ta tuyệt đối sẽ không rời không

bỏ, nàng lấy gậy đánh cũng không đi.” Cái nữ nhân bỉ ổi kia... Hừ, hắn sẽ không tha cho nàng ta.

“Huynh coi lời nàng ta là thật sao? Thật ra ta tuyệt đối không để ý, nàng ta chỉ là ghen tỵ với ta, bởi vì ta có huynh, mà nàng ta không chiếm được, nàng ta không thể chia rẽ được tình cảm của chúng ta.” Nếu nàng đã chấp nhận hắn thì sẽ không hối hận, cả đời này chỉ mong cùng hắn nắm tay đến già, vĩnh viễn không rời.

“Ừm, không thêm để ý, nữ nhân điên ăn nói điên khùng không nghe cũng được, Hi Nhi nhà chúng ta thông minh nhất, biết không giao tiếp cùng với kẻ ngu dốt.” Vận số của Đinh Vượng Hải sắp đến, Đinh phủ liền sụp đổ, Cầu Hi Mai biết vậy nên khó chịu thở dài một hơi, tai bay vạ gió khiến người khác chán ghét.

Quản Nguyên Thiện cười khẽ nhéo hai má non mềm của nàng: “Việc này giao cho ta, nam nhân của nàng có thể chống trời, sẽ không đè tới nàng, nàng cứ an tâm làm người nhàn rỗi đi.”

Ngẫm lại cũng đúng, nàng nhẹ cười: “Vụ án tham ô tra được đến đâu rồi? Bên Phòng đại nhân có nguy hiểm gì không?”

Theo như đã bàn bạc trước đó, Phòng Phục Lâm ra vẻ làm cao, nhưng là năm hạn không tốt, đại sư nói phải tiến vào nhà của “kẻ thù” mới có thể tránh họa, bởi vậy ông một cước đi vào toà nhà Vương Khải mua cho phụ tá, đi vào liền không đi ra.

Ông đã dám tới ở, Vương Khải nào dám ra mặt đuổi người, Lễ Quốc Công nổi tiếng chỉ nói một lời, Hoàng thượng cũng phải kính trọng ba phần, ông ta dù có ăn mết cũng phải cứng rắn nuốt vào.

“Yên tâm, ta đã cho vài người bên cạnh bảo vệ ông ấy, chờ ông ấy kéo sự chú ý của mọi người đi, sẽ có người đến lấy cái hộp dưới gốc cây.” Nếu thật sự là chứng cứ Vương Khải tham ô, vụ án này sẽ kết thúc.

“VẬY cái chết của phụ mẫu ta...” Cầu Hi Mai không dám hỏi, nàng sợ chính mình không chịu được chân tướng đau lòng, nàng không có cách nàng quên được khuôn mặt tươi cười của phụ thân khi dạy nàng viết, nói cho cùng nàng là tiểu bảo bối mà ông yêu nhất.

“ĐỪNG đau lòng, người chết không thể sống lại, bọn họ sẽ không hy vọng nàng đau lòng vì họ, có ta ở đây, bọn họ sẽ không chết một cách không rõ ràng.” Mỗi thù của nhạc phụ nhạc mẫu hẳn sẽ thay bọn họ báo, người còn sống thì cần đi về phía trước.

“Ừm!” Ông trời cho nàng cơ hội nàng sẽ quý trọng nó, dựa vào trong lòng nam nhân nàng yêu, cuộc đời này của nàng đã viên mãn rồi, không nên tham hơn nữa.

“A... a...”

Bình minh vẫn đến như xưa, sắc trời tờ mờ sáng, thực ra rất nhiều người đang ngủ, ngay cả hạ nhân chịu khó cũng vẫn đang ở trên giường, chờ tiếng gà gáy sáng.

Đột nhiên, một giọng nữ bén nhọn như bị người bóp cổ kêu lên, xông thẳng qua mái nhà, lên tận trời, không ít người bị kinh hách, giầy chỉ đi một chiếc, vạt áo không đóng, đầu tóc bù rù như tổ quạ, ba chân bốn cẳng chạy về phía phát ra tiếng hét.

Trong phòng không có đèn, có vẻ âm u, một đám gia đình, nô tỳ đuổi thẳng cổ ngó vào trong thẫm dò, quần gia chưa tới bọn họ không dám động, chỉ có thể nhỏ giọng hỏi lẫn nhau đã xảy ra chuyện gì, trong đầu mỗi người tự tưởng tượng...

Có người ghé tai vào ván cửa nghe, ngoài một tiếng thét khiến người khác kinh hãi rồi im lặng, nhưng mà có tiếng nức nở giống tiếng mèo khóc,

từng tiếng, từng tiếng, vô cùng quấy nhiễu lòng người, khiến người ta càng thêm tò mò nữ nhân nào đang khóc.

“Các người vây quanh ở đây làm gì? Là ai kêu thê lương như vậy, khiến mọi người thức giấc hết cả.” Hàng thị khoan thai đến sau, quần áo chỉnh tề, trên đầu là một đôi trâm bướm.

“Phu nhân.” Mọi người cùng hô.

“Không ai mở cửa ra xem tình huống bên trong sao?” Sao cả đám lại giống cọc gỗ hết thế, không đẩy liền không động.

Một quản gia mặc ngược áo nhẹ nhàng đẩy cửa: “Phu nhân, cửa khóa từ bên trong, tiểu nhân đi lấy chìa khóa tới.”

“Không cần, quá phiền toái, phu nhân ta không có kiên nhẫn chờ, vài người tới phá cửa ra.” Sáng sớm tinh mơ không để cho người khác ngủ, quấy nhiễu mộng đẹp của nàng đừng nghĩ đến chuyện được thoải mái.

“Vâng, phu nhân.”

Vài ba đại hán cường tráng hét lớn một tiếng, xông về phía hai cánh cửa gỗ, liên tiếp đùng 7, 8 cái mới mở ra được.

Cửa vừa mở ra, bên trong chợt có tiếng nữ tử ghen ngào khê hô: “Đừng đi vào...”

Đừng vào? Vậy người khóc chưa mệt hả?

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Hàng thị sắc mặt lạnh lùng, chỉ thấy khóe miệng bà khê nhếch lên, giống như đang cười lạnh.

Cách đó không xa, dưới gốc cây lê, Cầu Hi Mai đang định tiến lại gần xem, một bàn tay to giữ nàng lại, nàng quay đầu thấy Quản Nguyên Thiện đưa tay lên miệng ý bảo nàng đừng lên tiếng, hai mắt sáng lên giống như tên trộm, vẻ mặt giống như sắp được xem trò hay.

“Người nào khóc lóc trong đó, giả thân giả quỷ dọa người?” Tiếng thét vừa rồi tốn không ít sức lực nha, hay là trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

“Không... Hu... đừng đến gần... Ta... Hu... không muốn sống nữa...”

Dọa! Sao giống tiếng quỷ nữ khóc, tòa nhà này sẽ không có chuyện ma quỷ chứ.

Nghe thấy tiếng nói kéo dài, cùng với tiếng khóc, hạ nhân nhát gan không nhìn được mà rùng mình, cảm giác gió lạnh thổi qua.

“Không muốn sống thì đi chết đi, không ai cản ngươi, ta còn có thể cho ngươi mượn một sợi dây thừng, ngươi chết thì chết sạch sẽ một chút, đừng nửa sống nửa chết lại phiền đến chúng ta.” Thật sự muốn chết sẽ không chờ đến tận bây giờ, đâm đầu vào tường luôn là được.

Nữ tử đang khóc giống như không ngờ Hàng thị lại kêu nàng đi tìm chết, tiếng khóc bị thương dừng lại một lúc: “Xin phu nhân làm chủ cho ta...”

“Làm chủ cái gì, ngươi tốt nhất nói cho rõ ràng, bản phu nhân cũng không phải cả ngày rảnh rỗi nhất xác cho ngươi.”

Giọng nói ghen ngào bị ghen lại, hình như bị sặc rồi: “Phu nhân, ta... ta bị người ức hiếp, danh tiếng đã mất... ta không còn mặt mũi nào gặp người...”

“Người là ai?” Hàng thị biết rõ còn cố hỏi.

Từ trong màn che yên tĩnh, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng một nữ tử hai tay ôm đầu gối, tóc mây hỗn độn, quần áo không chỉnh tề.

“Ta... ta là Hồng Tuyết Bình, phu nhân, là ta! Người không nhận ra sao?” Vừa nói xong, nàng ta lại che mặt khóc nức, khóc vô cùng thống khổ.

“Người vì sao lại ở Quản phủ của ta?” Không có một chút thương hại và đồng tình, bà đi thẳng vào vấn đề, giọng điệu lạnh lùng khiến người khác không lạnh mà run.

Không phải là nên hỏi nàng bị ủy khuất gì trước, sau đó trấn an nàng sao, vì sao không giống suy nghĩ của nàng? “Ta... Ách, Nguyên Thư ca ca uống rượu, ta đưa... Đưa huynh ấy về phủ... Phu nhân, chúng ta không có...”

“Ý của ngươi là Nguyên Thư say rượu hủy đi trong sạch của ngươi?” Thật sự là vứt bỏ mặt mũi của người xuyên không, ngay cả thủ đoạn thối nát như vậy cũng bỏ ra, không có tí thông minh nào, đừng để người khác hoài nghi chỉ số thông minh của nàng ta, vừa nhìn là biết tính kế diễn trò giấu được ai chứ, nàng ta cho rằng tất cả mọi người đều ngu ngốc sao?

“Không phải, không phải, không phải Nguyên Thư ca ca, là... người khác...” Hồng Tuyết Bình cúi đầu, từ bên ngoài nhìn vào giống như đang nức nở.

“Một cô nương chưa xuất giá tự nhiên lại tùy tiện như vậy, cha mẹ ngươi không dạy ngươi sao, ngươi đã một mình ra ngoài gặp nam nhân, lại còn uống đến cả người toàn mùi rượu, nữ tử không có tự trọng như ngươi nam nhi nào dám lấy, ngươi nên cạo đầu đi tu đi!” Người nào không dọa không biết sợ, tự cho rằng xuyên không thì không có ai địch lại, làm chuyện gì cũng thuận lợi, mọi người đều đặt nàng ta trên đầu.

Cái gì, muốn nàng ta ăn chay niệm phật?

“Phu nhân, không phải ta, không phải lỗi của ta, ta vốn muốn quay về phủ, là Nguyên Thư ca ca lôi kéo ta, nói huynh ấy tâm tình buồn bực muốn tìm người nói chuyện một lát, ta chỉ là muốn khuyên huynh ấy, không nghĩ tới huynh ấy... Huynh ấy đột nhiên muốn uống rượu, một ly tiếp một ly, ta khuyên huynh ấy, nhưng huynh ấy không nghe...”

Sự thật hoàn toàn ngược lại, vì để thuận lợi tiến vào Quân phủ mà không để cho ai biết, nàng ta sai người Đình phủ truyền tin, trong thư nói nàng ta nổi khổ tương tư, cùng hấn ước hẹn sau hoàng hôn, quán bán rượu cách đó không xa, hai người cùng uống dưới ánh trăng.

Đến khi Quân Nguyên Thư say rượu, nàng ta lấy danh nghĩa đưa hấn hồi phủ, sau đó thay y phục của Ngọc Quế có vóc dáng xấp xỉ nàng ta, làm bộ nha hoàn đưa tiễn chủ nhân, nàng ta cũng thuận lợi tiến vào bên trong.

Đương nhiên sự tình chưa chấm dứt, mục đích của nàng ta chưa đạt tới, bên dưới quần áo nha hoàn nàng ta còn mặc thêm quần áo của tùy tùng, nàng ta giả trang thành tùy tùng nói với người khác đến thư phòng mời Quân Nguyên Thiện, nói Quân Nguyên Thư say đến bất tỉnh nhân sự, không cần thận ngã đập đầu.

Đương nhiên, nàng ta báo lại căn phòng không có Quân Nguyên Thư, mà là nửa thân trần, quần trong lụa mỏng, cùng đầy phòng hoan hương.

Hoan hương là xuân dược, có thể làm người ta nổi lên ham muốn, dược hiệu mạnh đến mức ông già bảy mươi cũng có thể trọng chấn hùng phong, huống chi là nam tử trẻ tuổi.

“Vậy ý của ngươi là gì? Muốn ta vì ngươi quyết định nói ra rõ ràng.” Khóc đi, đợi đến lúc không khóc được, tự tác nghiệp thì tự mình gánh vác hậu quả.

Hồng Tuyết Bình đang thút thít lập tức mồm miệng lưu loát, giả bộ xấu hổ nói đặt danh tiết nữ tử làm trọng.

“Nếu giữa chúng ta đã có quan hệ vợ chồng, ta đã là người của hã, kiếp này không phải hã không gả, nguyện ý kết thành phu thê.”

Hai tay nàng ta ôm mặt cười, vui vẻ muốn tuyên bố với cả thế nhân nàng ta thành công, đả bại được hạ đường phu tự cho là đúng kia, cuộc sống tươi đẹp của nàng ta sắp tới.

“Được, đây là ý nguyện của ngươi, ta thành toàn.” Hàng phu nhân ý vị thâm trường cười: “Hồ quản gia, đến Đình phủ mời Đình phủ nhân tới đây một chuyến, nói chuyện hôn sự.”

Vừa nghe đến “hôn sự”, Hồng Tuyết Bình vui mừng đến muốn nhảy dựng lên, tuy nhiên cả người nàng ta đau đớn không thôi, cả người đều là dấu hôn và dấu răng, nhưng tinh thần lại tốt đến mức có thể chạy một phòng quanh thành.

Rốt cuộc đạt được ước muốn, sao có thể không mừng như điên, dù lúc này trong hốc mắt nàng ta có lệ nhưng hai mắt sáng ngời.

“Đúng rồi, đã quên hỏi nam nhân lẫn lộn một đêm cùng ngươi là ai?” Hàng thị dùng từ vô cùng trực tiếp, không mang theo nửa điểm màu mè, nếu Hồng Tuyết Bình không phải quá vui sướng, chắc chắn nghe ra bà gàn như dùng từ của hiện đại.

“Là Nguyên Thiện ca ca...”

“Ai tìm ta?”

Quản Nguyên Thiện cả người áo trắng đột nhiên xuất hiện, biểu tình trên mặt như cười như không.

“Người... người sao lại đi vào từ bên ngoài?” Sắc mặt Hồng Tuyết Bình kích động, giống như nhìn thấy quỷ thật.

Quản Nguyên Thiện vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Ta không từ bên ngoài đi vào chẳng lẽ có cánh bay vào? Sáng sớm đang ngủ ngon giấc, chợt nghe thấy tiếng kêu thê lương thảm thiết, ta còn tưởng có người bị giết, thiếu chút nữa là mặc quan phục tới phá án.”

“Người... người ở trong này, vậy nam nhân bên cạnh ta là ai...” Nàng ta sắp điên rồi, thật sự thét chói tai, sắc mặt trắng bệch không còn máu.

“Chuyện đó ta phải hỏi người, người ngủ với ai còn không rõ sao?” Ngữ khí của hắn tràn ngập trào phúng, bên miệng là ý cười khinh miệt.

“Ta... ta...” Hồng Tuyết Bình cảm thấy thế giới tan vỡ, không dám quay đầu nhìn người nàng quán lấy một đêm là ai.

“Ừm... Ai mà ồn ào vậy? Để cho người khác ngủ... Nha! Đầu ta... đau quá... Ai dám trộm đánh ta...”

Hử? Giọng nói này... giọng nói này rất quen...

Trong phòng, ngoài phòng mọi người đều ngó ra, không hện mà cùng lộ ra vẻ mặt bưng bình, mấy bà tử cùng tới che miệng cười ái muội nháy mắt với nhau, đẩy đẩy cánh tay, chuyện này người tình ta nguyện xem thấy đã nghiền nha!

“Người... Người là ai... chặn hết... Hừm? Sao người lớn lên giống Bình nhi như vậy, người... Nắc, người ở trên giường ta làm gì... Khoan đã, Bình nhi?” Đầu Quản Nguyên Thư đau muốn vỡ ra nheo mắt nhìn, trước mắt hắn có người chắn ánh sáng muốn đưa tay đẩy ra, nhưng đưa tay chạm đến tấm lưng trần truồng, hắn lập tức tỉnh rạo.

“‘Nếu chúng ta đã có quan hệ vợ chồng, ta đã là người của hấn, kiếp này không phải hấn không gả, nguyện cùng hấn kết thành phu thê.’ Hồng cô nương đây là chính cô nói, ta thuận theo tâm ý của cô định ra hôn sự này.” Hàng thị cười lạnh, khiến cho người ta sờn gai ốc.

Không! Cổ họng Hồng Tuyết Bình giống như bị nghẹn lại, nàng ta muốn lớn tiếng nói không phải, ánh mắt cười nhạo của mọi người giống như một con dao cứa vào cổ nàng ta, nàng ta cảm thấy đau đớn không thôi.

“Mẫu thân?” Quản Nguyên Thư cố nhìn rõ bóng người lắc lư trước giường, hấn như rơi vào trong sương mù, tìm không ra phương hướng.

“Chúc mừng đệ! Tam đệ, sắp thành hôn rồi, sau này sẽ là nam nhân đội trời đạp đất, phải hảo hảo chiếu cố thê tử của đệ, đừng uống đến say khướt, vạn nhất ngủ cùng nhầm người thì sẽ vô cùng thê thảm.” Quản Nguyên Thiện nói một câu hai nghĩa, châm chọc Hồng Tuyết Bình một lòng tính kế người khác, thuộc hạ của hấn đã nói cho hấn tất cả kế hoạch của nàng ta, hấn tất nhiên sẽ có chuẩn bị, để cho nàng ta tự cho mình thông minh mà mắc sai lầm, không có lòng tốt bày ra quỷ kế ngược lại tự mình hứng lấy hậu quả.

“Nhị ca?” Hấn sắp thành hôn? Với ai...

Dần tỉnh lại từ cơn say, Quản Nguyên Thư nhìn về phía mẹ cả và huynh trưởng, ở trong gia đình huân quý, với thân phận con vợ kế hấn không hề ngu dốt, nữ tử hậu viện lục đục đầu đã cùng với một số tiểu xảo hấn đều biết ít nhiều, lại nhìn đến Hồng Tuyết Bình đang khoác trên mình trường bào của nam tử, khóc thất thanh, nước mắt kia đều là thật, không phải giả bộ, trong lòng nàng ta vô cùng đau đớn.

Bỗng dưng, trong miệng hấn đắng chát, hấn cười khô. Như vậy cũng được, hấn vốn thích Bình Nhi, dung mạo kiều diễm, tài tình tuyệt luân, có thể lấy nàng làm vợ cũng xem như là thỏa mãn nguyện vọng bấy lâu, tịnh để nở hoa...

Vì thế trong buổi sáng cùng ngày, Hàng thị liền dẫn người đến Đình gia cầu hôn.

“Cái gì, ngươi muốn thay Quản tam gia cầu hôn?”

Tiểu Lỗ thị kinh ngạc mở to mắt, miệng thật lâu không khép lại được, cả người bà ta tràn ngập phần nộ bị người nhà phản bội.

“Đúng, cô dâu mới tình đầu ý hợp, rẽ tình sâu đậm, ta làm mẫu thân cũng không thể nhìn bọn hấn hai nơi tương tư, nhớ mong nhiều thành họa, sớm thành đôi tránh để hai người oán giận.” Người kinh ngạc cái gì, dòng dõi Cao Thịnh Hầu chúng ta cưới một cái họa như vậy vào nhà là đủ thiệt thòi rồi, bà còn nghĩ Đình phủ thấy được lợi, dưỡng ra một dâm phụ trèo tường.

“Nhưng mà nàng ta cùng...” Rõ ràng là cùng con trai của bà tình ý triền miên, lưỡng tình lưu luyến, bọn họ đã nói chuyện cùng đại tỷ, trong năm này kết thành thông gia, sang năm được ôm cháu, làm sao lại xảy ra chuyện?

“Ta biết bà thương yêu cháu gái ngoại đến tận xương, đồ cưới gì đó tùy bà, về chuyện sính lễ cứ tiện cho chúng ta mang theo là được.” Hàng thị đọc danh mục quà lễ, gương mặt của Lỗ phu nhân đang từ tức giận chuyển sang vui vẻ, cười lớn lập tức trở thành quen thuộc lôi kéo nói chuyện.

Hồng Tuyết Bình không muốn gả, nhưng nàng ta không thể không gả, bị bắt ngay tại chỗ còn là do nàng ta tự làm, toàn bộ kế hoạch của nàng ta thành công cốc, uổng phí ưu thế là người hiện đại, thật là ngu xuẩn nhất.

Chỉ có thể nói nàng ta đọc không đủ nhiều tiểu thuyết xuyên không, ở trong tiểu thuyết thể loại điền văn hoặc là gia đình giàu có, bình thường nữ chính là bị hoàn cảnh bắt buộc mới phản kháng, lợi dụng mình có tri thức hiện đại cải thiện chất lượng gia đình, tăng tài phú, các nàng đều là người lương thiện, có nhân tính, bảo vệ người nhà, nhưng quan trọng nhất là tuyệt đối không đả thương người khác.

Mà nàng ta từ đầu đến cuối đều chỉ nghĩ đến bản thân, chưa bao giờ nghĩ đến người khác, ngay cả di nương thân sinh mà nàng ta cũng có thể không thèm để ý tới, ngược lại lấy lòng mẹ cả để có cơ hội sống tốt hơn.

“Là huynh động tay động chân?” Kết cục như vậy cũng được coi như là viên mãn... đi?

Ngoài chính sảnh, bóng dáng hai người đang nhìn nhau cười, đứng dưới gốc cây ngân hoa, trong mắt đều là sự yêu thương.

“Không phải người hữu tình sẽ thành thân thuộc sao? Nàng xem vẻ mặt vui vẻ của Nguyên Thư đi, đến Giang Nam một chuyến lại ôm được mỹ nhân về, nãi nãi nhất định sẽ khen ngợi hắc có bản lĩnh, ruộng đất, thôn trang sẽ cho hắc thêm một chút.” Muốn nuôi gia đình, không thể ở trong phủ để người khác nuôi rồi.

“Ta cảm thấy huynh đang nói mát.” Ý vị chế nhạo nồng đậm.

“Bị nàng nghe ra rồi, Hi Nhi nhà ta thật sự là tuệ chất lan tâm, chẳng qua là vương bát phối với đậu xanh hợp nhau lại càng thêm sức mạnh, nàng không cho rằng câu nam nữ nên dùng dây thừng buộc chung một chỗ sao?” Quản Nguyên Thiện cười lạnh, đôi đồng tử đen u ám không thấy đáy. Muốn tính kế hắc cũng phải xem hắc có chịu trúng kế hay không, hắc liền tương kế tựu kế.

“Về sau ở chung một nhà sẽ rất mệt mỏi.” Nghĩ đến việc ở chung cùng Hồng Tuyết Bình trong ngoài không giống nhau, lòng có chút lạnh.

“Chuyện đó không nhất định.”

“Có ý gì?”

Hắc cười không đáp, chỉ nắm chặt tay nàng: “Tìm được cái hộp rồi.”

“Tìm được?” Vậy chúng tôi...

Án được phá rồi.

Chương 14

“Hoàng thượng...”

Trong Ngự thư phòng, Hoàng thượng mặc Long bào đang vung bút như múa, phê chỉ thị trên một bản tấu chương.

“Đi đi, qua một bên chơi, đừng làm phiền trẫm, vừa thấy người trẫm liền đau đầu, người nghĩ cách giúp trẫm giải quyết hậu cung đang oán khí tận trời kia đi.” Nói là mâu thuẫn nội bộ tuyệt đối không nói quá, nữ nhân càng nhiều, Hoàng thượng cũng càng nhiều việc, dập lửa khắp nơi.

Một nam tử trẻ tuổi mặc quan phục màu thanh thiên ngồi bên cạnh Long y, vẻ mặt vô lại kéo vạt áo bào của Hoàng thượng: “Thần biết Hoàng thượng đang rất vui vẻ, khỏe miệng nâng lên mấy ngày vẫn chưa hạ xuống, hại Thái Hậu lo lắng bảo thái y xem cho Hoàng thượng một cái, sợ miệng bị liệt rồi.”

“Xú tiểu tử, còn không đứng dậy, ngay cả trẫm mà cũng dám nói đùa, trẫm dung túng người quá rồi đúng không?” Khẳng định là lão gia hỏa Quản Tế Thế kia dạy thành, khiến tính cách của con trai càng lớn càng lệch lạc, không có nửa điểm uy nghi của đại thần trong triều, chỉ biết càn quấy chơi xấu.

“Nam tử hán đại trượng phu, nói không dậy liền không dậy, trừ phi Hoàng thượng cho thần một tờ thánh chỉ.” Chơi xấu là sở trường của hắn.

Hoàng thượng bực mình bật cười: “Cuối cùng thì người là Hoàng thượng hay trẫm là Hoàng thượng, nam tử hán đại trượng phu là dùng như vậy sao? Đi về hỏi lại phụ thân người đi.”

Không đúng, hỏi phụ thân hắn cũng như không hỏi, đó là một tên sợ lão bà, Cao Thịnh Hầu có thể dạy dỗ được mầm mống gì tốt chứ, chỉ sợ cha

con giống tính nhau.

“Hoàng thượng đừng hại chết thần, đương nhiên người là Hoàng thượng, thần chỉ là một con sâu dưới chân người, quân muốn thần chết thần chết, thần liền nuốt mỳ chết cho Hoàng thượng xem.” Quản Nguyên Thiện không có chút khí chất quan lớn nào ngồi cợ chân Hoàng thượng, ánh mắt chớp chớp tỏa sáng.

“Đừng tưởng rằng người ôm chân trẫm thì trẫm sẽ tha thứ cho việc người gây họa, trẫm bề bộn nhiều việc, đừng làm phiền trẫm.” Hoàng thượng nói đến chân, làm bộ muốn đá sủng thần người tin tưởng nhất ra.

“Hoàng thượng, thần lập công lớn, tìm ra được tội phạm quan trọng đưa án tham ô ra công lý, Hoàng thượng ở trước mặt văn võ bá quan khen thần là năng thần, có tài vì Hoàng thượng phân ưu, là hai cánh của Hoàng thượng.”

Án tham ô ở Giang Nam đã phá được, chủ mưu quả nhiên là Vương Khải, vụ án này liên lụy đến hơn năm trăm quan viên Giang Nam, bọn họ đều bị áp giải vào kinh, không sót một ai, bao gồm cả người vừa mới thăng quan lên chức Tri châu không lâu Đinh Vượng Hải.

Chiếc hộp lấy được từ trong nhà Vương Khải quả nhiên là chứng cứ ông ta phạm tội ăn hối lộ, hơn mười bản sổ sách ghi tên, số người tới lui, hướng đi của bạc trong mấy năm nay, theo đó điều tra, lời toàn bộ gốc rễ lên, quan trường Giang Nam gặp một trận đại biến, rồi thành một đồng.

Chẳng qua là từ đầu Hoàng thượng đã nói rõ nghiêm tra khinh phán, bởi vậy hơn nửa tham quan bị phán quay về quê hoặc nháy mắt hạ ba cấp, phạt ba năm lương bổng, nộp một nửa gia sản cho quốc khố, lấy công chuộc tội, cần tạo phúc cho dân, làm cầu đường, giúp dân thoát nghèo.

Nhưng kẻ có hành vi phạm trọng tội vẫn bị bắt vào nhà lao, Vương Khải là tên cầm đầu bị cầm gắp người khác, bất luận là người nào, bao gồm cả người nhà cũng không thể lên thăm viếng, từ chỗ giấu tiền của Vương

Khải tìm được bảy ngàn lượng bạc cùng năm triệu sáu trăm ngàn lượng hoàng kim, đồ quý hiếm nhiều vô số, gần bằng hai năm quốc khố thu thuế đầy đủ, có thể thấy ông ta tham ô đến mức độ nào!

Đường làm quan của Vương Khải xem như chấm dứt, một khi thâm ra được lập tức giáng xuống làm thứ dân, tài sản sung công, phán lưu đầy Bắc Cương mười năm, nhiều hơn tòng phạm vài năm.

Nhưng mà nữ nhi của Vương Khải là Thục phi nương nương ngày đêm khóc lóc nỉ non cầu tình, Hoàng thượng cũng khó qua được ả mỹ nhân ngoại lệ khai ân, sửa án thành lao động bảy năm, ngay tại Vạn Thọ Sơn cách kinh thành ba trăm dặm, nơi đó là nơi căn cõi, người sống thừa thốt, mặc cho ông ta có bản lĩnh thông thiên cũng không làm nổi gì.

Nhưng Lễ Quốc Công lại chống gậy đứng bên ngoài cửa cung hô to Hoàng thượng bất công, bởi vậy để cho công bằng, Thục phi xuống làm Tiệp dư, chuộc lỗi cho phụ thân.

Đến như Đinh Vương Hải cũng được thả về, nhưng mà chức quan của hắn là mua về, cho nên cũng bị lấy lại, Đinh phủ hiện tại không phải là quan gia, mà là thương nhân, tiểu Lỗ thị vì thế khóc lóc ba ngày ba đêm, còn kêu Hồng Tuyết Bình để Quản Nguyên Thiện ra mặt nói hộ cho.

Căn cứ lời khai của Lỗ Trí Viễn, phụ mẫu của Cầu Hi Mai quả thật là bị Vương Khải phái người sát hại, bởi vì Cầu phụ muốn tố giác Vương Khải tham ô, ông ta một là không làm, hai là ra tay hiểm ác đến cùng, lệnh cho thủ hạ động tay động chân trên càn xem, khiến cho xe bị lật.

Quốc khố thu được một lượng lớn hoàng kim bạc trắng, Hoàng thượng tất nhiên là cao hứng khen ngợi, nhưng ông đang vui sướng thì lại đồng thời nghe tin các tòa dinh thự của Vương Khải bị một trận lửa đốt cháy sạch sẽ, ngay cả cục gạch cũng không còn: “nghe nói” người phóng hỏa là Quản Nguyên Thiện.

Nhưng có thể bắt quan Ngự Sử Giám Sát vừa mới lập công vào tù sao? Bởi vậy Hoàng thượng cố ý che dấu, chỉ có thể lấy lý do “nghe nói”, không đủ chứng cứ, không tiện truy ra, tuy nhiên rất nhiều người đã nhìn thấy hắn cho người xếp củi, đổ dầu hỏa trong ngoài nhà người ta, do chính hắn châm lửa.

Vương Khải xui khiến đầy tớ giết người nhưng chưa lấy mạng đền mạng bị phán trăm lập tức hành quyết, Quán Nguyên Thiện muốn báo thù thay cho Cầu Hi Mai.

Quán Nguyên Thiện vui vẻ, Hoàng thượng không thoải mái, Thục phi...Vương tiếp dư lại bắt đầu khóc lóc, vì thế Hoàng thượng đau đầu, mắng to xú tiểu tử chỉ biết tìm phiền toái cho ông: “Trẫm không phải đã ban cho ngươi một bộ hoàng mã phái (quan phục), vạn lượng hoàng kim, ngàn mẫu đất trong khu vực săn bắn hoàng gia, một tòa thôn trang ôn tuyền, ba con bảo mã cho Đại Thục tiến cống, tơ lụa, đồ quý giá mỗi thứ một ít rồi sao?” Hắn vẫn chưa thấy đủ?

“Hoàng thượng...”

Hoàng thượng vung tay lên, một giọt mực bay lạc từ ngòi bút, rơi thẳng xuống mặt của Quán Nguyên Thiện: “Cho ngươi thăng chức ngươi lại không cần, phong Hầu thưởng Tước lại lắc đầu, vừa kết thúc án tham ô ngươi cũng dỡ xuống chức vụ Tuần phủ, hồi kinh làm quan Ngự sử đại nhân của ngươi, ngươi muốn trẫm thưởng cái gì?”

“Tứ hôn.” Hắn không quanh co lòng vòng, trực tiếp thỉnh cầu Hoàng thượng.

Hoàng thượng vừa nghe, vuốt râu cười nhẹ: “Hai năm trước muốn ngươi thành hôn giống như muốn mạng của ngươi, thà chết cũng không theo, dùng lý do chưa đủ lớn cho qua, mấy tháng trước bị lão phu nhân bức đến nóng nảy trốn đi, trẫm để cho ngươi xuôi Nam, ngược lại lại có tiến bộ rồi.”

“Lúc thế này, lúc thế khác, tính tình của lão thái gia nhà thần Hoàng thượng cũng không phải không biết, nhân gia là sống càng già càng tinh, bà ấy càng lớn càng hồ đồ, mặc kệ là thom, thối, thiếu tay thiếu chân, chỉ cần đối phương eo thô cho rằng dễ sinh, nhất định muốn nhét vào phòng thần, Hoàng thượng cũng thử nghĩ xem, nếu thất lưng Chu quý nhân còn to hơn người đến hai lần, dù là tắt đèn mù mờ, người có thể chịu được tay sờ đầy mỡ sao?” Quản Nguyên Thiện tỏ vẻ ủy khuất, nói xong liền phì phì vài cái, chỉ kém không phun nước miếng vào mặt Hoàng thượng.

Chu quý nhân là tân sủng của Hoàng thượng, vừa mới 16, thân hình mảnh mai được đế vương yêu thích, eo nhỏ không đến nửa cánh tay, so với Thục phi, nay là Vương tiếp dư càng lấy được sự sủng ái của đế vương, Hoàng thượng thích dùng tay ôm chặt eo nhỏ.

Nghĩ đến Chu quý nhân eo nhỏ biến thành cây cột, Hoàng thượng cảm thấy gió lạnh thổi qua: “Được được, tiểu tử ngươi biết cách dọa trẫm, còn nói năng bậy bạ nữa trẫm sẽ thưởng nữ nhi của Trương Tướng quân cho ngươi, nghe nói cả người nàng ta luyện thành tráng kiện không khác nam nhân, một bữa có thể ăn nửa thùng cơm trắng.”

“Hoàng thượng, người đừng trêu chọc thần nữa, chinh thần đến nửa sống nửa chết, xem còn ai có thể giúp ngài không phí sức lại có kết quả tốt, đi một chuyến Giang Nam, người hận thần nhiều thêm không ít đâu.” Hắc nhũ tận góc gác, góc lên còn theo cả đất!

Luôn luôn có chút quan hệ thông gia, anh em đồng hao bị liên lụy, vẫn luôn nghiêng răng nghiêng lợi đối với kẻ đầu sỏ là hắc, hận không thể cắn một miếng thịt.

“Nói bậy.”

“ Trong lòng Hoàng thượng cũng rõ, những lời thần nói đều là thật, cũng không thêm một câu, nếu không phải lão thái gia nhà thần quá coi trọng môn hộ, nhất định làm khó dễ hôn sự của thần, thần cũng sẽ không đến nỗi hết cách xin Hoàng thượng ban ân, Hoàng thượng sao có thể nhìn

thần tử yêu quý của người một bó tuổi không có lão bà, không có nhi tử, đầu giường lò sưởi, thần gối đầu một mình khó ngủ.” Quán Nguyên Thiên chơi xấu lau vết mực Hoàng thượng làm rơi trên mặt hấn xuống, lau về phía hốc mắt, tạo thành vẻ mặt mất ngủ trầm trọng, bày tỏ hấn không lấy lão bà thì sẽ ra sao.

“Việc này nói sau.” Đại hạn phương Bắc còn chưa giải quyết, ông vẫn đang buồn rầu làm thế nào để đục giếng, để dân chúng có nước uống, gạo lúa có nước để tưới.

“Hoàng thượng, thần đã nhiều ngày ăn không của người rồi.” Không đạt được mục đích không bỏ qua, hấn ăn khá nhiều, dù sao đồ trong cung rất tốt.

Thấy hấn không chịu buông, Hoàng thượng vỗ trán thở dài: “Không phải trẫm không hiểu tình lý, người cũng ngầm xem trẫm khó xử, người vừa mới bắt phụ thân nhà người ta, phi tử của trẫm ngày nào cũng nháo, nếu là trẫm vì người tử hôn cho một nữ nhân không thân phận, hậu cung còn không nổ tung sao.”

“Ý của Hoàng thượng là, bảo thần tìm cho bảo bối của thần một chỗ dựa vững chắc?” Quán Nguyên Thiên thông minh như thế nào, Hoàng thượng chỉ cần ám chỉ một chút hấn liền hiểu, nở một nụ cười, quân thần ngầm hiểu đến mức không cần nói.

“Ừm, cũng không ngu ngốc!” Ông khen ngợi điều này.

“Thần lĩnh mệnh, thần nhất định không phụ sự ưu ái của Hoàng thượng.” Có hy vọng cưới vợ rồi.

“Đi đi, lão thái gia nhà người có điều bất mãn thì kêu bà ấy đến tìm trẫm tâm sự, trẫm ban thưởng cho bà ấy tám, mười tiểu thái giám môi hồng răng trắng, hầu hạ bà ấy cho tốt.” Người quá nhàn rồi thì sẽ nghĩ đông nghĩ tây, có chút việc để làm cũng tốt.

“Hoàng thượng đối với thần thật tốt, thần rất cảm động, thần dập đầu tạ ơn Hoàng thượng, thần trở về chuẩn bị hôn sự, Hoàng thượng tới uống ly rượu mừng.”

Nhìn sủng thần dập đầu ba cái liên tiếp rồi đứng dậy rời đi, Hoàng thượng có chút há hốc mồm, vừa rồi có phải hắn nghe nhầm không, ông còn chưa tứ hôn liền vội vàng vui vẻ rồi?

Tiểu tử này, tiểu tử này... Trong mắt không có thiên uy nha!

Hoàng thượng nhìn đồng tấu chương có phê cũng không phê xong, đột nhiên nở nụ cười, ông lấy ra một cuộn trục ở phía dưới.

Thôi, hậu cung không thể tham gia vào chính sự, khó có được người không tham quyền, không thích tiền, một thần tử có năng lực giúp cuộc sống buồn chán thêm chút thú vị, chiều hắn thêm một chút cũng có sao, mỹ nhân thôi mà, hậu cung có rất nhiều, thêm hay bớt thì vẫn ổn ào, thêm vài thiên kiều bá mị cũng không phải không được, đêm nay sẽ nghỉ tại Liễu Ương cung đi, Chu quý nhân eo thon... Hoàng thượng đánh rơi cái bút, trên thánh chỉ nhiều thêm vài vết mực.

©[Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

“Cái gì, ngươi muốn nhận nha đầu Cầu gia làm nghĩa nữ?”

Quản lão phu nhân vô cùng bất mãn với xuất thân của Cầu Hi Mai, địa vị chi thứ của Hưng Xương Bá phủ đã không cao, phụ mẫu đều đã mất không có nơi nương tựa, hơn nữa lại dẫn theo một đôi đệ muội nhỏ tuổi, muốn nuôi lớn thì còn rất lâu, toàn bộ đều do phủ nuôi.

Bà lại càng không thể tiếp nhận được việc nàng đã từng hòa ly, nghe nói phạm vào thất xuất không có con, ghen tị, có bệnh, nữ nhân trên người có vết như vậy sao có thể bước vào phủ Cao Thịnh Hầu, chẳng phải là thành chuyện cười để cho người khác nói sau lưng sao, nạt thiếp còn tạm chấp nhận, đó là điểm mấu chốt của bà.

Điểm duy nhất Quản lão phu nhân vừa mắt về Cầu Hi Mai là nàng nhu thuận, dịu dàng, thủ lễ lại có quy tắc, đối với bà luôn vô cùng cung kính, không giống với người con dâu kỳ quái thích tranh cãi, muốn tức chết bà, Cầu Hi Mai không có cái tật xấu muốn làm bà tức chết, cho nên bà hơi vừa ý điểm này.

Dù sao bị con dâu chộc tức nửa đời người, bà cũng muốn có một tiểu bối tới an ủi tâm hồn, không cần hiểu thuận, ít nhất có thể nghe bà than phiền vài câu, có chung “kẻ địch”, tốt xấu bà cũng được thoải mái hơn chút.

“Sao nào, lão phu nhân nghĩa nữ cũng cần bà đồng ý sao? Xuân Hoa tẩu tử, tẩu thấy ta xuống tay có nhanh không, nha đầu tốt như vậy cũng chỉ có ta mắt sáng biết nhìn vàng ngọc, đi trước một bước nhận làm khuê nữ, tẩu đừng có cướp đoạt nha.” Còn phụng phịu cho người nào xem, nếu không phải bà ấy lớn hơn ông mười mấy tuổi, tiếng tẩu tử kia ông còn lâu mới gọi.

Tri ân đồ báo gì đó Phòng Phục Lâm không hiểu cũng không để ý, Cầu Hi Mai ngay lúc nguy cấp cứu ông một mạng như thế nào, nhiều lắm thì cho chút bạc cảm ơn là xong, ai mà sẽ để ý tới tiểu phụ nhân bèo nước gặp nhau chứ, chẳng qua là đúng dịp có chút y thuật nhỏ cứu người.

Ông chủ động đề nghị muốn thu Cầu Hi Mai làm nghĩa nữ vì nàng hợp mắt ông, ông có con trai nhưng không có con gái, con cháu lại toàn ở xa, dưới gôi cô tịch, nhìn thấy tiểu nha đầu đọc sách tốt lại thông minh trong lòng nhin không được thấy ngứa ngáy, ông có cả một thư phòng tốt lại không có ai xem, bụi sắp che kín rồi.

Phòng Phục Lâm có rất nhiều sách tốt, vừa nhìn thấy sách liền sáng mắt lên, sách nhiều chất đầy một gian nhà, nhiều đến nỗi giá sách cũng không còn chỗ để, có một số còn chất trong góc, ông tuổi già cô đơn lại rất yêu sách, không cho phép người ngoài đụng vào sách của ông, vì thế để càng lâu càng nhiều sách, càng ngày càng cao, cuối cùng sách vô cùng hiếm có cũng không có chỗ để.

Cầu Hi Mai vừa đến, thấy khắp phòng đều là sách hai mắt liền sáng lên, Phòng Phục Lâm liền biết nàng là người yêu sách, là người sẽ quý trọng sách, lại do nàng vén ống tay dọn dẹp, chỉnh lý đồng sách, phải đi tro bụi, mang sách ra phơi tránh mối mọt, gác sách một lần được nữa sơn lại đẹp đẽ, phân loại đề vào từng ngăn tủ.

Một già một trẻ vô cùng hợp ý nhau, vừa thấy trong sách có chỗ đặc sắc, hai cái đầu liền tụ lại một chỗ thảo luận, càng ở chung càng thấy giống con gái nhà mình, tâm niệm trong lòng Phòng Phục Lâm vô cùng rõ ràng, mở miệng liền muốn nhận con gái.

Phụ mẫu đã qua đời, Cầu Hi Mai cũng bởi vì có một người nam tử yêu thương khuyên bảo mà không cảm thấy thương tâm, nàng gặp Phòng Phục Lâm cảm thấy rất thân thiết, nhớ tới phụ thân khi còn trên đời luôn dạy cho nàng đọc từng chữ, hai người có rất nhiều chỗ tương tự, nàng liền thuận lý thành chương đáp lại.

“Cái gì mà Xuân Hoa tẩu tử, ngươi có thể nhận cho đúng bồi phận được hay không, Thiện nhi nhà ta nhìn trúng nghĩa nữ của ngươi, ngươi gọi ta là tẩu tử không phải là đảo lộn bồi phận sao.” Quản lão phu nhân không vui, bà hận nhất người nào gọi khuê danh của bà.

Khi đó Quản lão phu nhân sinh ra là con gái đầu, phụ thân của bà vô cùng vui mừng cười không thấy mắt, trở thành đứa con yêu của ông, khi đó là mùa xuân, cả vườn trăm hoa đua nở, phụ thân bà ôm bà đi trong vườn xem hoa, chỉ vào những bông hoa đang khoe sắc liền đặt tên bà là Xuân Hoa, ý là người so với hoa còn đẹp hơn.

Nhưng phụ thân lão thái thái đã quên bọn họ họ Kim, Xuân Hoa vốn vô cùng văn nhã, nhưng có thêm họ vào lại thành Kim Xuân Hoa, văn nhã lại trở nên thô tục rồi.

“Rồi, cùng lắm thì ta chịu chút thiệt, chữa lại gọi là thím Xuân Hoa, có việc nhỏ này cũng tính toán chi li.” Lòng nữ nhân thật nhỏ.

Tính tình Phòng Phục Lâm quái lạ, chuyện nên để ý ông lại không để ý, chuyện không có gì ông lại cùng người ta cãi nhau đến đỏ mặt, chỉ thiếu vung tay vung chân, xưng hô bối phận ông cũng không hề coi trọng, lúc này đã lật được đôi thủ một mất một còn là Vương Khải, mặt mày ông tươi cười hơn hở, ngay cả đi người cũng vững hơn ngày thường.

“Được rồi được rồi, gặp người ta liền thấy đau đầu, muốn nhận liền nhận đi, cũng không phải con gái ta, dong dài lắm nhai xúi bậy gì cũng được.” Để ông ấy đi cũng được, đỡ phải phiền lòng.

Cầu Hi Mai theo Quán Nguyên Thiện quay về kinh, bị hấn an bài tiến vào ở thiên viện của phủ Cao Thịnh Hầu, cùng hấn ở cùng một sân chỉ cách một bức tường, hoàn cảnh thanh nhàn u tĩnh.

Mà hấn dụng tâm kín đáo sắp xếp cho đôi đệ muội ở một chỗ khác, không ở cùng một tòa viện, cách chỗ bọn họ nửa dinh thự, muốn gặp nhau cũng phải tốn đến nửa canh giờ.

“Không phải là khuê nữ nhưng mà là cháu dâu, về sau sẽ kính trà cho bà, bà không cho nó sắc mặt tốt chính là không nể mặt ta, ta sẽ tính lên người Cao Thịnh Hầu.” Phòng Phục Lâm là người rất ngang ngạnh, hoàn toàn không phân rõ trái phải, ông muốn che chở cho ai thì đừng mong khi dễ được người đó. Vừa nhắc đến hôn sự bà không vừa lòng, sắc mặt Quán lão phu nhân không thoải mái: “Chuyện này cần cân nhắc tiếp, không cần gấp gáp nhất thời.”

“Là bà gấp đi? Xuân Hoa thâm, nghe nói bà chuẩn bị mấy nha đầu đáng vẻ không tồi tính toán đưa vào phòng của Nhị tiểu tử, hơn nữa còn dự bị để cho các nàng chải tóc làm di nương.” Bất nạt ông không biết chuyện sao? Bà ấy từ lúc trẻ đã có cái nết này, đến già cũng không đổi.

“Này...” Dù sao bà xếp người vào cũng là vì tôn tử, đừng giống lão cha của hấn, không phải trầm mê nữ sắc đó là thâm nô, có nữ nhân liền quên nương.

Cầu Hi Mai ngồi một bên giống như đã xem diễn, bị hai người lớn không thèm đếm xỉa tới, ta một câu người một câu tranh luận, nàng buồn cười mỉm cười, cảm thấy mình giống như cái bông hoa trang trí, vô cùng bị xem nhẹ, hai vị trưởng bối trước mắt chỉ lo tranh luận, hoàn toàn quên nàng cũng ở bên cạnh.

Thấy hai người đều nói không sai biệt lắm, nàng tính toán mở miệng giải hòa, để tránh càng nháo càng không vui, mặt mũi mọi người đều khó coi, nhưng mà...

“Thánh chỉ đến...”

Giọng nói lạnh lạnh như băng vụn vang lên, một thái giám trong cung được quản gia đưa đến, trên tay giơ cao một đạo thánh chỉ.

“Thánh chỉ?” Mọi người vội vàng đứng dậy, quỳ xuống tiếp chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Nghe nói Cầu gia có Cầu Hi Mai, tuệ chất lan tâm, tú ngoại tuệ trung, hiền thực tri lễ, rất có hiền danh, trăm hôm nay tứ hôn cho con trai thứ hai của Cao Thịnh Hầu, tùy ý thành hôn, khâm thủ.”

Tùy ý thành hôn?

Thánh chỉ của Hoàng thượng, mọi người không thể không theo, cho dù Quản lão nhân có chút lăm bằm, nhưng mà có ý chỉ Hoàng thượng, lại được Lễ Quốc Công nhận là nghĩa nữ, bà tuy rằng còn muốn lựa chọn vào nhà đầu xinh đẹp dự phòng, nhưng cũng không thể hành động ngay lúc này, chỉ có thể để lại tính tiếp.

Giải quyết xong hôn sự của con cháu, vấn đề khác lại tới, lần này không phải là vấn đề môn hộ, mà là đôi song sinh đáng yêu khiến người

khác yêu thích không buông tay, ngay cả lão thái thái một ngày không tìm phiền toái xương cốt liền ngứa ngáy cũng không chịu nhượng bộ.

“Không được, không được, chúng ở phủ Cao Thịnh Hầu đang tốt, vì sao phải chuyển đến cái phủ Quốc công đầy cỏ dại của các người, tiểu hài tử chơi ở những nơi đó sẽ bị bệnh, giữ lại, giữ lại, đừng để tiểu hài tử lăn qua lăn lại, chuyển tới chuyển đi còn thành cái gì.”

Bà vốn không thích hai tiểu hài tử ăn uống miễn phí kia, nhưng mà ở chung vài ngày bà mới phát hiện ra bọn hắn là hai tiểu chân châu biết cách khiến người khác yêu thương, dùng giọng nói mềm mại kia khiến bà mềm lòng, hiện giờ một ngày không thấy bọn hắn trong lòng liền không vui.

Mà Lễ Quốc Công nổi tiếng là yêu hoa lan, trồng vài năm nhưng không có hoa, xanh mướt một khoảng phong lan dại.

“Thím Xuân Hoa, bà đã từng thấy qua người nào trực tiếp xuất gia từ thiên viện đến chính sảnh bái đường bao giờ chưa, bà không thấy xấu hổ nhưng ta thấy đỏ mặt! Tỷ tỷ lấy chồng, đệ đệ muội muội đương nhiên là đợi ở “nhà mẹ đẻ”, nếu không như vậy bà muốn bọn họ đổi giọng gọi là tẩu tử sao?” Thật sự không có hiểu biết, chẳng qua mới ở chung mấy ngày mà bà đã cho rằng đó là cháu trai, cháu gái của bà sao, ôm không chịu buông.

“Nhưng mà ta không nữ, mấy tháng nữa lại gả sang...” Nếu ông ấy thích tiểu nha đầu thông minh, tiểu tử béo thật thà phúc hậu, quyết tâm không trả lại cho bà thì làm sao bây giờ?

“Được rồi, được rồi, ta sẽ không chiếm làm của riêng, đến lúc đó để hai bảo bối đó thành hồi môn dẫn đầu đi trước, để bà liếc mắt nhìn liền thấy.” Cui hấn là kẻ buôn người sao, nha đầu Hi Lan kia ông vừa gặp liền thích, một đứa nhỏ tinh quái miệng ngọt, khiến người khó có thể kháng cự, Hi Trúc... quá ngốc, nhưng ngốc đến mức thật thà chất phác, cả hai tỷ đệ đều là bé ngoan.

Cầu Hi Mai thật sự cười ra tiếng, may mắn là không ai chú ý đến sự luống cuống của nàng, cuối cùng nàng bị Phòng Phục Lâm cứng rắn kéo đi...

Lễ Quốc Công để chuẩn bị cho lễ cưới tráng lệ, ngoại trừ quần áo thì không mang theo bất cứ cái gì, hai tay không trở thành nghĩa nữ của Lễ Quốc Công.

Theo như Quản lão phu nhân đã nói, dù sao cũng phải quay về, hòm xiềng, hộp trang sức gì gì đó làm gì phải chuyển đến chuyển đi, cũng đều là của nàng, không cần thiết để mười mấy người nâng đi lại khiêng trở về, dù sao Lễ Quốc Công gả khuê nữ, của hồi môn của ông ta không đến mười dặm trang sức sao?

“Mau nhìn, là một đôi kim đồng ngọc nữ phía trước Quan Âm Bồ Tát! Là nữ nhi nhà ai gả mà ra tay mạnh bạo như vậy, nhìn hai tiểu oa nhi này xem, trắng trẻo, cười một cái không khí liền vui vẻ hơn, thật muốn ôm về nhà nuôi...” Lúc này ở cách đó mười lăm dặm, việc này đang được nói đến say sưa.

Lễ Quốc Công gả nữ nhi, 120 hòm đồ cưới nhanh chóng được nhét đầy, có vàng, có bạc, điền trang cửa hàng tất nhiên không ít, hạ nhân có chừng trăm người, già trẻ lớn bé, cả trai lẫn gái đi theo sau kiệu hoa, tân nương đã vào cửa, đồ cưới còn không có chưa đưa xong, một đội ngũ đưa dâu thật dài.

Nhưng mà hấp dẫn mắt người nhìn nhất không phải là đồ cưới, mà là hai đứa nhỏ trắng trẻo mềm mại, cả người đều là quần áo mới, một trái một phải, tung kẹo cưới, tiền mừng cho người dân xung quanh, cong miệng cười hì hì, hai khuôn mặt giống nhau như đúc đi tung kẹo cưới.

Dân chúng đứng xem đều há hốc miệng nhìn thán phục không thôi, đều cho là đó là hai tiểu tiên đồng, quên luôn cả việc nhặt kéo cưới lấy may.

Nhưng mà càng khiến người ta giật mình hơn là Quản lão phu nhân đích thân vội vàng ra đón người, động tác của bà nhanh gọn, đi thẳng đến phía trước, ôm lấy hai tiểu oa nhi tâm can, nói thẳng là nhớ bọn họ muốn chết, nhân cơ hội ngăn kiệu hoa ở cửa, thiếu chút nữa là lỡ giờ lành hành lễ.

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái cao đường.”

“Phu thê giao bái.”

“Đưa vào động...” Ách... Phải vội như vậy sao?

Còn chưa nói xong, vừa nghe đến đưa vào động phòng, Quản Nguyên Thiện không còn quan tâm đến lễ nghi, một bước ôm lấy tân nương tử mặc giá y đỏ tươi đi vào phòng, lại còn vì vội vàng đi gấp mà giẫm lên chân lễ quan một cước, được một cái liếc mắt còn không tự hiểu.

Bà bà Hàng thị là người xuyên việt, không hề để ý tới sự vội vàng của hấn, phu thê hòa thuận mới là quan trọng nhất, dù sao mọi người cũng đều hiểu, bà liền cùng khách nhân vui đùa nói chuyện.

Ngược lại Cao Thịnh Hầu Quản Tế Thế lại sa sầm mặt, trong miệng niệm “không ra thể thống gì, không ra thể thống gì”, nhưng mà sau khi bị thê tử lườm một cái, tiếng than thở dần dần nhỏ lại, vô cùng miễn cưỡng nở nụ cười, bày tỏ ông vô cùng hài lòng với việc hôn sự này.

“Hi Nhi, rốt cuộc ta đã lấy được nàng rồi...” Vào động phòng chính là muốn sớm sinh quý tử, hấn khẩn cấp muốn bỏ nhào...

“Chờ một chút, khăn voan còn chưa kéo lên.” Ài, ngày mai nàng lấy dâu ra thể diện để đi gặp cha mẹ chồng chứ, hấn quả thật biến chuyện tốt thành chuyện xấu.

Cầu Hi Mai thật sự xấu hổ, quả táo trong tay tượng trưng cho sự may mắn sắp bị nàng bóp chặt in rõ dấu tay, đối mặt với chuyện phòng the, nàng vừa vui thích vừa bối rối, tiểu tâm can nhảy điên cuồng, trong lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi.

“Ai nha, xem ta vội vàng quá, cần Như ý còn chưa lấy! Nương tử, để vi phu nhìn nương tử xinh đẹp một cái, xem có bao nhiêu kiều diễm quyến rũ...” Khăn voan mở lên, Quân Nguyên Thiện cả người đều sững sờ, ngây ngô cười.

“Thì ra nàng lại đẹp như vậy...”

Bình thường mặc quần áo nhẹ nhàng Cầu Hi Mai đã rất đẹp, giống như dòng nước trong không nhiễm bụi trần, duyên dáng yêu kiều, trong trẻo dịu dàng nhưng đầy linh khí.

Sau khi tỉ mỉ trang điểm, tiên tử hạ phàm nhanh chóng biến thành hải đường nhân gian, thanh tươi đẹp đẽ, càng làm nổi bật lên đôi mắt trong trẻo như bầu trời sau mưa, trong suốt chiếu rọi non sông, kiều diễm phong lưu.

“Huynh là nói ta trước kia khó nhìn, huynh trong tài không nặng sắc miễn cưỡng nhìn ta thấy thuận mắt?” Thê tử xinh đẹp như hoa đào nhú mi lại, giống như đang không vui.

“Nói gì vậy, ta trọng sắc cũng trọng tài, chỉ coi trọng nhan sắc của nàng, người khác không vừa mắt ta, dung mạo của như tiên trên trời, dù có trang điểm hay không vẫn rất đẹp, ngọc nhan đơn thuần khiến người khác phải thay đổi, lòng dạ vi phu đều bị nàng câu mất, nàng xem ta trầm mê nàng đến thế nào.” Một bàn tay của hắn mò mẫn hướng đến eo nhỏ của nàng, kéo đai lưng theo hoa văn hợp hoan ra.

“Rượu hợp cần.” Nàng nhắc nhở.

“Vâng, nương tử, rượu hợp cần, vì phu tuân lệnh.” Hấn là người đã có vợ, mọi chuyện lấy vợ làm trọng, yêu thương nàng, sủng ái nàng, bảo hộ nàng cả đời.

Uống xong rượu, gỡ mũ phượng áo choàng vai phiến phức ra, bỗng nhiên thoải mái hơn Cầu Hi Mai muốn tắm một cái, cả người nàng đều là mồ hôi, thật không dễ chịu.

Nhưng là hai chân nàng vừa chạm xuống đất, bỗng nhiên trời đất thay đổi, mắt nàng hướng nhìn lên màn trướng đỏ thẫm, trên người bị một vật đè xuống giường, nàng nhất thời đỏ mặt, cả người giống như ngâm trong nước ấm, từng chút từng chút nóng lên.

“Huynh... Huynh không cần ra ngoài kính rượu sao? Trời... trời còn chưa tối, không hợp...” Đôi môi ấm áp bị ngăn lại, lời chưa nói xong.

“Ai thêm để ý đến họ, hôm nay ta thành thân, ta lớn nhất, chuyện kính rượu giao cho Đại ca, Tam đệ, ta đã báo trước rồi.” Vì đêm động phòng hoa chúc của hấn, hấn đã an bài không ít chuyện: “cừu gia” của hấn nhiều lắm, không thể không phòng bị.

Sợ bị người khác nháo Quán Nguyên Thiện chuẩn bị không ít, trước kia hấn tạo nghiệt nhiều, hảo hữu tri giao của hấn vừa thành thân hấn liền mang người đi nghe lén, nháo động phòng, khiến đôi tân nhân bị chinh đến kinh sợ, khổ không thể tả, đừng nói là động phòng, thậm chí ngay cả diện mạo của thê tử cũng không nhìn rõ vì hấn đã bị ép uống quá chén rồi.

Bị biến thành vô cùng thảm như vậy hảo hữu của hấn tuyên bố muốn trả thù, nói chỉ cần hấn không sợ chết cưới lão bà, tuyệt đối phải khiến cho hấn ngay cả giường cũng không chạm được, say đến ba ngày ba đêm.

Người thiếu đạo đức bình thường kết bạn với người vô cùng thiếu đạo đức, vật hợp theo loài, cho nên hấn nhanh chóng trước khi bọn họ nháo động phòng, một khi làm thành chuyện tốt, xem bọn họ còn không biết xấu hổ nháo tiếp sao?

“Có phải là thất lễ quá không?” Hấn luôn vì mình thống khoái, khẳng định đắc tội với không ít người.

“Chỉ cần nàng không thất lễ với ta là tốt rồi, nương tử, y phục của nàng nhiều quá, vướng víu.” Hai tay của hấn chà xát, không kiên nhẫn muốn kéo ra.

“Nhiều quá?” Ngoài giá y, cũng chỉ có hai lớp áo mỏng cùng cái yếm thôi, là hấn quá nóng vội.

Xoẹt một tiếng, áo đã bị xé rách.

“Nương tử, nàng thật đẹp, nhìn chúng thật đáng yêu...” Đôi mắt hấn nhuốm đầy dục vòng, đôi tay ôm lấy bầu ngực trắng nõn đầy đặn, vuốt ve.

“Nguyên Thiện...” Nàng thấy nóng quá.

“Đã tới rồi, nương tử đừng nóng vội, để vi phu ném thử hương vị này...” Hấn cúi đầu xuống, ngậm chặt nhụy hoa đỏ sẫm đứng thẳng.

Ha ha ha...

“Đợi một chút, huynh có nghe thấy có tiếng người cười?” Là tiếng gió sao?

“Không nghe thấy, nương tử chuyên tâm một chút, vi phu mới là trời của nàng.” Vừa đầu khỏ luyện Quân Nguyên Thiện cái gì cũng không muốn nghe thấy, hết gặm cái cần ném thử tư vị tươi mới.

Ha ha ha...

“Thật sự là có người ở ngoài cửa cười... Huynh đi xem đi...” Cầu Hi Mai da mặt mỏng đầy phu quân tên đã lên dây cung ra.

Quản Nguyên Thiện rầu rĩ nén tức giận: “Không cần phải nhìn đến hấn, cười đủ rồi tự nhiên sẽ rời đi, chúng ta đang êm đẹp làm chuyện đại sự, chẳng lẽ lại dùng gây đánh uyên ương...”

Hấn vừa nói được một nửa, chợt nghe tiếng hô lạnh lạnh: “Hoàng thượng giá lâm!”

“Hoàng... Hoàng thượng tới?” Vẻ mặt Cầu Hi Mai hoang mang nhìn về phía phu quân cả người bỗng nhiên cứng đờ, vẻ mặt kinh ngạc cùng cảm giận của hấn khiến nàng cả đời không quên được.

“Quản ái khanh, người mời trẫm đến uống rượu mừng của người, trẫm mang theo Chu quý nhân đáp ứng lời mời mà đến, ly rượu mừng này mời hay không mời?” A, thật thú vị.

“... Hoàng thượng, người có biết hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của thần hay không?” Có thể đừng đùa hấn hay không chứ!

“Trẫm đến không đủ ân sủng sao?” Ông cười nói. Có vị thần tử nào thành thân được Hoàng thượng đích thân tới, vinh sủng này là hiếm có đấy.

Hấn dám nói không cần sao? Quản Nguyên Thiện ở trong lòng gào thét, khóc không ra nước mắt: “Hoàng thượng, người là minh quân sao?”

“Trẫm đương nhiên là minh quân.”

“Thần chính là vì Hoàng thượng mà dốc sức, tăng gia sản xuất đền nợ nước, nhìn người muốn một tướng quân dẫn quân vạn dặm, hơn nữa là tể tướng lưu danh thiên cổ, thần sẽ sinh cho người.” Chiến tướng chờ đợi sai khiến, chẳng qua là hấn muốn gieo hạt trước, sinh ra rồi nói tiếp.

Hoàng thượng ở ngoài cửa vừa nghe liền giật mình, lập tức bật cười một cái: “Có biết xấu hổ hay không vậy!” Câu xấu hổ này mà cũng dám nói ra miệng: “Ra ngoài kiến giá.”

“Hoàng thượng...”

“Quân vô hí ngôn.”

Quản Nguyên Thiện không có đường phản kháng lập tức uể oải: “Vâng, thần tuân chỉ.”

Đêm hôm đó, vẻ mặt tân lang đờ đờ sát khí, lấy một địch mười, mở đường máu từ trong lớp lớp bao quanh, Hoàng thượng lệnh một tiếng, hấn không biết bị bao nhiêu người kính rượu, tứ chi nhũn như bùn, béo đến cửa phòng tân hôn... liền ngã xuống.

Động phòng hoa chúc cái gì, hấn ngay cả ngón chân của tân nương cũng chưa được đụng tới, chân chính thanh tỉnh đã là ba ngày sau – ngày lại mặt, hấn lại bị phủ Lễ Quốc Công chuốc một hồi, say đến ngay cả đường đều đi không xong bị nâng trở về, thẳng đến bảy ngày sau mới như ý nguyện lấy được đền bù.

Sau khi Hoàng thượng tứ hôn nghĩa nữ Lễ Quốc Công cho con trai Cao Thịnh Hào không bao lâu, phủ Cao Thịnh Hào lại lần nữa treo lên hỉ chương, lần này là con vợ lẽ Quản Nguyên Thư thành thân, cưới thê tử là nữ nhi thương nhân Hồng Tuyết Bình.

Cùng là đón dâu, nhưng đãi ngộ hoàn toàn khác biệt.

Cầu Hi Mai có Lễ Quốc Công che chở, đồ cưới mười dặm khiến người người hâm mộ, trượng phu là đại thần trong triều, được Hoàng thượng nể trọng, nhà chồng có tình có nghĩa, như keo như sơn, cha mẹ chồng yêu thương, phu quân sủng nịnh, Quản lão phu nhân cũng ít tìm nàng gây phiền toái, ngày qua ngày rất thoải mái.

Ngược lại Hồng Tuyết Bình gả cho con vợ lẽ, bản thân trọng phu ở hầu phủ không có địa vị gì, đồ cưới của nàng ta lại ít đến thăm thương, không thể so với con dâu của con trai trưởng, tình huống “cái loại này” vào phủ, người hầu trong phủ không có bí mật, lời đồn đãi truyền đi rất nhanh, bởi vậy bà tử quản gia hơi có thể diện khi đến hầu hạ cho nàng ta luôn mang theo ba phần khinh thường.

Chẳng qua là Hồng Tuyết Bình vẫn chưa buông tay ý nguyện muốn làm đương gia chủ mẫu, tinh thần đánh mãi không chết muốn tiếp tục làm loạn trong hầu phủ, nàng ta cho rằng nàng ta chỉ là chưa gặp đúng thời cơ mà thôi, sẽ không vĩnh viễn rơi vào hoàn cảnh xấu.

Nhưng mà có Hàng thị có thâm niên xuyên việt đề nặng, nàng ta hoàn toàn không làm nổi lên sóng gió gì, vừa có vài động tác liền bị đánh áp xuống, nàng ta đành phải xum xoe Quản lão phu nhân.

“Tổ mẫu người nếm thử xem, đây là điểm tâm Bình nhi làm vì người, gọi là bánh trăm lớp, được làm từ bột mì trộn cùng bơ gấp lại nhiều lần rồi cán ra, Bình Nhi lấy bánh nướng qua nướng lại trên lửa nhỏ thành màu vàng nâu thế này, xoa một chút muối...” Vì để làm ra cái bánh này nàng ta bị bỏng cả tay, đợi đến lúc “không cẩn thận” để lộ ra vết thương.

Nàng ta nhớ lại tiểu xảo này rất dễ tranh thủ được lòng thương tiếc, chiêu này đối với mẹ cả nhà mẹ đẻ rất hữu hiệu.

“Thôi đi, rằng ta không tốt, dính rằng nên ăn được ít, hơn nữa dạ dày ta không tốt, ăn được mấy thứ này sao? Đứa nhỏ này làm việc không để ý rồi.” Mấy thứ đồ chơi này là có ý gì, cũng không lên được mặt bàn.

“Ta đã làm thật lâu, người ăn một miếng xem, nói không chừng ăn một lần liền thích...” Nàng ta vội vàng muốn được coi trọng, quýnh lên quên mất hiện tại nàng ta là cổ nhân, lại dùng giọng điệu thẳng thắn của người hiện đại bật thốt ra, hoàn toàn quên mất phải giả bộ làm tiêu tức phụ ngoan hiền.

Sao khẩu khí nói chuyện lại giống Hàng thị như vậy, thật khiến cho người ta chán ghét: “Ta nói ta không ăn người nghe không hiểu sao? Muốn giả bộ làm tiểu bối ôn thuận thì phải nghe theo, đừng có lảm miêng.”

“Con...” Nàng đâu có nói nhiều, rõ ràng là lão thái bà thích soi mói, nàng làm cái gì cũng không đúng, vừa thấy mặt liền bị giáo huấn.

“Bà nội, Hi Lan, Hi Trúc mang quả đào đến cho người đây, người nhanh nếm thử, chua chua ngọt ngọt, bà nội ăn là tốt nhất, dưỡng nhan bổ huyết, xinh đẹp giống như tiên nữ.”

“Bà nội, con cũng giúp hái xuống, cây của ông ngoại rất cao, con leo thang lên đấy! Người nói con có lợi hại không, Hi Trúc trưởng thành, có thể hiểu thuận với bà nội...”

Vừa thấy hai tiểu bất điểm chạy về phía bà, Quản lão phu nhân đang tức giận giống băng tuyết lập tức gặp lửa, nháy mắt hòa tan, cười vô cùng vui vẻ.

“Hi Lan ngoan, Hi Trúc cũng ngoan, bà nội ăn đào...Ừm! Thật ngọt, đây là quả đào ngon nhất bà nội từng ăn.” Bà mỗi tay ôm một quả kéo lại hôn, bà cảm thấy vẫn chưa đủ, ôm đến bên cạnh mới thấy thoải mái.

Duyên phận thật sự là khó nói, Quản lão phu nhân cũng có mấy đứa cháu tuổi không khác lắm so với cặp sinh đôi, nhưng mà bọn họ luôn luôn nề nếp, quy quy củ củ, không có biểu tình gì gọi bà một tiếng bà cố, nói thật, vừa nghe đã thấy lạnh lòng.

Tiểu Hi Lan, Tiểu Hi Trúc không sợ người lạ, mở miệng liền nũng nịu gọi bà nội, giống như vô cùng thân thiết với bà, nắm lấy hai bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, không tự giác liền mềm lòng, ôm một cái liền không chịu buông.

“Bà nội, người đừng sủng bọn nó quá nhiều, đều sắp thành vô pháp vô thiên rồi, con vừa mới không chú ý một chút là liền trộm trèo cây, dọa con mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.” Cầu Hi Mai ra vẻ tức giận, đồng thời tỉ mỉ kéo gối dựa của lão phu nhân cao lên, để lại cẩn thận, giúp lão phu nhân ngồi thoải mái hơn.

Nhìn đến hành động nhỏ của nàng, Quản lão phu nhân满眼 ý nở nụ cười: “Đừng gò bó tiểu hài tử, động tay động chân nhiều một chút cũng tốt, gọi nha hoàn, bà tử giám sát chặt chẽ một chút, đừng để bị thương là được, ta thấy hai đứa nhỏ lanh lợi lắm, còn có thể hiếu thuận bà nội a!”

Vừa nói đến hiếu thuận, hai đứa nhỏ liền đứng dậy.

“Bà nội, Hi Lan đâm lưng cho người, người xem người lại không nghe lời, vụng trộm trèo lại vài tuổi, người như vậy về sau ta sao có thể gọi người là bà nội.” Cầu Hi Lan quen thuộc nói lời dễ nghe, vẻ mặt thiên chân vô tà.

“Có sao? Ta không nhìn thấy.” Hi Trúc vô cùng thành thật.

“Đó là do đệ ngu dốt, bà nội ngay nếp nhăn cũng không còn nữa, da mặt nhẵn nhụi giống như chúng ta vậy.” Nàng chọc tay vào trán đệ đệ, ý bảo hẳn không đủ thông minh.

“Ừm, tỷ tỷ nói đúng, bà nội đẹp giống hoa vậy.” Cầu Hi Trúc khẳng định nở nụ cười với Quản lão phu nhân, bà hiền lành sờ đầu hẳn.

Nhìn thấy bộ dạng cười nói vô cùng hòa thuận, Hồng Tuyết Bình ở một bên nhìn hết sức ghen tỵ, nàng lại giả bộ yếu đuối, ánh mắt mang theo sự sầu bi, đôi môi đỏ tươi mở ra liền ngâm thơ.

“Tịch mịch thâm khuê, nhu tràng nhất thốn sầu thiên lũy. Tích xuân xuân khứ, kỷ điểm thôi hoa vũ, ý biến lan kiên, chích thị vô tình tự. Nhân hà xử, liên thiên phương thảo, vọng đoạn quy lai lộ.”

Lần này nên kính trọng nàng ta vài phần chứ? Đây là “Điểm giáng thần” đó... Vì sao ánh mắt của bọn họ lại nhìn nàng như vậy, kỳ quái, lão thái thái là tức giận, Cầu Hi Mai là đồng tình, nàng ta nói sai gì sao?

“Nguyên Thư còn chưa chết người tỉnh mạch cái gì, mong rằng đứt đường quay về, có phải người chỉ mong sao hắn chết ở bên ngoài đừng trở về đúng không, đồ độc phụ.”

“Tổ mẫu...” A! Chọn sai từ.

“Ta thấy người là quá rảnh rồi, cả ngày không có việc gì làm nên mới thể suy nghĩ miên man, bên cạnh ta có Mộc Cận, Mộc Nhiên Nhĩ, người mang các nàng về, khai chi tán diệp, ngày sau có bầu thì nâng lên làm di nương.” Tìm cho nàng ta chút chuyện làm sẽ không tỉnh mạch.

“Hả?” Nàng ta ngạc nhiên.

Quản lão phu nhân là thấy nàng ta quá phiền chán, tận lực nhét người vào phòng Quản Nguyên Thư, mặc kệ Hồng Tuyết Bình nháo thế nào, Quản Nguyên Thư dựa vào bà nội che chở không dám cãi lời.

Không lâu sau, ở dưới sự khuyên bảo của Quản Nguyên Thiện, thật là khuyên giục, Quản Tế Thế vì Quản Nguyên Thư tìm một chức quan huyện, khi hắn đi tính cả thê tử và chín thiếp thân cùng thông phòng cùng đi, vô cùng náo nhiệt.

Nhìn theo một nhà Quản Nguyên Thư rời đi, Quản Nguyên Thiện mỉm cười dặt tay thê tử, Cầu Hi Mai quay đầu cười với hắn, đọc được suy nghĩ trong mắt đối phương.

Về sau, người một nhà bọn họ chắc chắn sẽ hạnh phúc lại bình an...

Hoàn chính văn

Table of Contents

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>